

Кралете на трилъра®

Блейк Крауч

ПАЙНС

ЖИВИ ИЛИ МЪРТВИ

Единственото по-страшно от това да изгубиш
разсъдка си е да осъзнаеш, че си нормален...

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

БЛЕЙК КРАУЧ
ПАЙНС
ЖИВИ ИЛИ МЪРТВИ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Единствено по-страшно от това да изгубиш
разсъдъка си е да осъзнаеш, че си нормален...

Агент Итън Бърк от Сикрет Сървис отива в Уейуърд Пайнс, Айдахо — малко кътче от рая наред нищото — да търси двама изчезнали федерални агенти, единият от които е негов бивш партньор. Още с пристигането си той попада в ужасна катастрофа и когато идва на себе си в болницата без документи и лични вещи, започва да подозира, че в Уейуърд Пайнс нищо не е такова, каквото изглежда. Но същото се отнася и за самия Итън Бърк.

В хода на разследването въпросите стават все повече и повече...

Въпреки свидетелствата, че човешката еволюция все още е в ход, биолозите признават, че никой не може да предположи къде ще ни отведе тя.

Сп. „Тайм“, 23
февруари 2009 г.

Това, че си параноик, не означава, че никой не те дебне!

Джоузеф Хелър

1.

Дойде на себе си легнал по гръб, с лееща се върху лицето му слънчева светлина и ромон на река някъде наблизо. Усещаше силна болка в оптичния си нерв и равномерно безболезнено туптене в основата на черепа — далечен грохот на приближаваща мигрена. Претърколи се на една страна и се надигна в седнало положение, сврял глава между коленете си. Усети нестабилността на света много преди да отвори очи, сякаш опорната ос на земята бе подсечена и оставена да се клатушка. Първото му дълбоко поемане на дъх беше като стоманен клин, забит между ребрата високо отляво, но той преодоля със стон болката и заповяда на очите си да се отворят. Лявото явно се беше подуло здравата, защото имаше чувството, че гледа през цепка.

Надолу към брега се стелеше най-зелената трева, която бе виждал — същинска гора от дълги меки стръкове. Реката бе бистра и бърза, водата струеше между канарите, стърчащи от дъното. От другата страна отвесна скала се извисяваше на триста метра нагоре. Борове растяха на групи по ръбовете ѝ и въздухът бе изпълнен с аромата им и със сладостта на течаща вода.

Беше облечен в черни панталони, черно сако и официална риза отдолу; белият памук бе изпръскан с кръв. Черна вратовръзка едва се крепеше на хлабав възел на яката му.

При първия опит да стане коленете му се подгънаха и той тупна така тежко, че през гърдния му кош мина вибрираща изгаряща болка. Втория път успя и се изправи несигурно; земята бе като люлееща се палуба под краката му. Завъртя се бавно, широко разкрячен, за да запази равновесие.

Намираше се на края на открито поле с реката зад него. В отсрещния край под яркото обедно слънце блестяха металните повърхности на люлки и пързалки.

Наоколо не се виждаше жива душа.

Отвъд парка зърна викториански къщи, а още по-нататък — сградите на главната улица. Градчето бе дълго най-много километър и

половина и се беше разположило наред амфитеатър от камък, заобиколен от отвесни скали на червени ивици, издигащи се на стотици метри от всички страни. В най-високите сенчести кътчета все още се виждаше сняг, но тук, в долината, бе топло, а безоблачното небе беше като от кобалт.

Мъжът провери джобовете на панталоните си, а после и на палтото.

Нямаше портфейл. Нито клипс с банкноти. Нито документи. Нито ключове. Нито телефон.

Само малко швейцарско ножче в един от вътрешните джобове.

Когато стигна отсрещната страна на парка, беше дошъл горедолу на себе си, но още по-объркан, а пулсирането в шията вече не бе безболезнено.

Знаеше шест неща.

Името на сегашния президент.

Как изглежда лицето на майка му, макар че не можеше да си спомни името ѝ, нито как звучи гласът ѝ.

Че може да свири на пиано.

И да управлява хеликоптер.

Че е на трийсет и седем.

И че трябва да намери болница.

Извън тези факти светът и неговото място в него бе като текст, написан на непознат език с напълно неразбираема терминология. Усещаше как истината витае някъде покрай границите на съзнанието му, но си остава извън него.

Вървеше по тиха квартална улица и оглеждаше всяка кола, покрай която минаваше. Дали някоя от тях не е негова?

Къщите от двете страни бяха безупречни — току-що боядисани, със свършени малки квадрати яркозелена трева, отделени един от друг с декоративни огради. Всяка фамилия бе изписана с печатни бели букви върху черната пощенска кутия.

В почти всеки заден двор се виждаше пъстра градина, заета не само от цветя, но и от плодове и зеленчуци.

Всички цветове бяха невероятно изчистени и живи.

Между втората и третата пряка се намръщи. От ходенето се беше задъхал и болката отляво го накара да спре. Свали сакото си, издърпа ризата от колана си, разкопча я и я разтвори. На вид беше по-лошо, отколкото го чувстваше — по цялата му лява страна имаше тъмно пурпурно петно с нездравно жълто по краищата.

Нещо го беше ударило. Здравата.

Предпазливо прокара длан по черепа си. Главоболието си беше на лице и ставаше все по-силно с всяка следваща минута, но не откри никаква сериозна травма, освен синината отляво.

Закопча ризата си, напъха я в панталоните и продължи по улицата.

По всичко личеше, че е претърпял някаква злополука.

Може би автомобилна катастрофа. Или падане. Или пък е бил нападнат — това можеше да обясни липсата на портфейл.

Трябваше веднага да отиде в полицията.

Освен ако...

Ами ако е извършил нещо лошо? Ако е престъпник?

Възможно ли беше това?

Може би беше по-добре да изчака, да види дали няма да си спомни.

Макар че нищо в градчето не му се струваше дори смътно познато, той осъзна, че чете имената върху всяка пощенска кутия, докато се препъва по улицата. Подсъзнателно ли го правеше? Защото някъде дълбоко в себе си знае, че една от тези кутии ще носи *неговото* име? И че щом го види, всичко ще си дойде на мястото?

Сградите в центъра се издигаха над боровете няколко преки по-нататък и за първи път дочу шума на движещи се коли, далечни гласове, бръмчене на вентилационни системи.

Замръзна на сред улицата и неволно наклони глава на страни.

Взираше се в пощенската кутия пред двуетажна викторианска къща, боядисана в червено и зелено.

По-точно не в кутията, а в името върху нея.

Сърцето му заби по-бързо, макар да не разбираше защо.

МАКЕНЗИ

— Макензи.

Името не му говореше нищо.

— Мак...

Но първата сричка му говореше. Или по-скоро предизвикваше някаква емоционална реакция.

— Мак. Мак.

Той ли беше Мак? Това ли бе името му?

— Казвам се Мак. Здравсти, аз съм Мак, приятно ми е да се запознаем.

Не.

Начинът, по който думата се оформяше в устата му, не беше естествен. Не беше като нещо негово. Ако трябваше да е честен, не му харесваше никак, защото събуждаше...

Страх.

Ама че странно. Незнайно защо, думата предизвикваше страх.

Може би някой на име Мак го е наранил?

Продължи нататък.

След още три преки стигна до ъгъла на Главната и Шеста улица, където седна на сянка на една пейка и пое бавно и внимателно дъх. Огледа улицата, отчаяно мъчейки се да открие нещо познато.

Не се виждаха магазини от търговски вериги.

Имаше аптека на отсрещния ъгъл.

И кафене до нея.

До кафенето се издигаше триетажна постройка с козирка, от която висеше табела:

ХОТЕЛ „УЕЙУЪРД ПАЙНС“

Ароматът на печено кафе го издърпа от пейката. Вдигна очи и видя заведение на име „Димящото зърно“ нагоре по улицата, което явно бе източникът.

Хм.

Предвид всичко останало, информацията не беше от най-полезните, но изведнъж го осени, че обича хубавото кафе. Умираще си за него. Още едно малко парче от пъзела, който съставляваше самоличността му.

Отиде до кафенето и отвори мрежестата врата. Заведението бе малко и старомодно; достатъчно беше само да подушиш, за да разбереш, че тук се предлага превъзходна стока. На бара отдясно имаше еспресо машини, кафемелачки, смесители, бутилки с подправки. Трите високи стола бяха заети. Покрай отсрещната стена имаше няколко канапета и столове. Рафт книги с избелели меки корици. Двама старци водеха шахматна война с фигури от различни комплекти. По стените висяха местни произведения на изкуството — серия черно-бели автопортрети на някаква жена на средна възраст, чието лице се повтаряше на всяка снимка. Единствено фокусът на обектива се променяше.

Стори му се, че когато барманката на дваисет и няколко найсетне го забеляза, в красивите ѝ очи се мярна ужас.

„Дали ме познава?“

Видя отражението си в огледалото зад касовия апарат и незабавно разбра какво е предизвикало отвращението ѝ — лявата половина на лицето му беше почерняла, а окото му така се бе подуло, че беше почти затворено.

„Господи. Някой здравата ме е пребил“.

Като се изключи ужасната синина, не изглеждаше зле. Прецени, че е висок към метър и осемдесет, метър и осемдесет и пет. Къса черна коса и двудневна брада, плъзнала като сянка по долната половина на лицето му. Яко мускулесто тяло, ако можеше да се съди по сакото и опънатата по гърдите му риза. Хрумна му, че прилича на рекламен или търговски агент — вероятно с поразителен профил, когато е избръснат и излъскан.

— Какво желаете? — попита барманката.

Беше готов да убие за чаша кафе, но нямаше нито цент на свое име, каквото и да бе то.

— Добро кафе ли правите тук?

Младата жена като че ли се обърка от въпроса му.

— Тъъ, да.

— Най-доброто в града?

— Това е единственото кафене в града, но иначе, да, кафето ни направо размазва.

Мъжът се наведе над тезгяха.

— Познавате ли ме? — прошепна той.

— Моля?

— Познавате ли ме? Идвал ли съм друг път тук?

— Нима не знаете дали сте идвали тук?

Той поклати глава.

Тя го изгледа за момент, сякаш се възхищаваше на искреността му и се мъчеше да определи дали този тип със сменена физиономия е просто луд, или я поднася.

— Не помня да съм ви виждала преди — каза най-сетне тя.

— Сигурна сте.

— Е, това все пак не е Ню Йорк.

— Добър довод. Отдавна ли работите тук?

— От малко повече от година.

— И не съм редовен посетител или нещо подобно?

— Определено не сте редовен.

— Мога ли да ви попитам още нещо?

— Разбира се.

— Кое е това място?

— Да не искате да кажете, че не знаете къде се намирате?

Той се поколеба. Част от него не искаше да признае подобна пълна и тотална безпомощност. Когато най-сетне поклати глава, барманката сбърчи чело, сякаш не можеше да повярва на въпроса.

— Не ви поднасям — каза той.

— Това е Уейуърд Пайнс, Айдахо. Лицето ви... какво се е случило?

— Аз... честно казано, още не зная. В града има ли болница? — Докато задаваше въпроса, нещо злокобно премина през него.

Някакво смъртно предчувствие?

Или дълбоко заровен спомен, прокарващ леден пръст по гръбнака му?

— Да, на седем пресечки на юг. Би трябвало да сте в спешното отделение. Мога да ви извикам линейка.

— Не е необходимо. — Той се дръпна от тезгяха. — Благодаря... как се казвате?

— Миранда.

— Благодаря, Миранда.

От повторното излизане на слънце за момент му се зави свят и главоболието му се засили с няколко пункта, достигайки долния обхват

на непоносимото. По улицата нямаше движение, така че пресече Главната и тръгна към Пета, подминавайки млада майка с малко момче, което прошепна нещо като: „Мамо, това той ли е?“.

Жената изшътка на сина си и го погледна извинително.

— Съжалявам, той не искаше да е груб.

Стигна на ъгъла на Пета и Главната пред двуетажна каменна сграда със стъклена двойна врата с надпис „Първа национална банка Уейуърд Пайнс“. На ъгъла видя телефонна кабина.

Закуцука напред с максималната скорост, на която бе способен, и се затвори в кабината.

Не беше виждал по-тънък телефонен указател. Прелисти го с надеждата за внезапно откровение, но осемте страници и няколкостотинте имена не му говореха абсолютно нищо, подобно на всичко друго в това градче.

Пусна указателя да виси на веригата си и облегна чело на хладното стъкло.

Погледът му се спря върху копчетата на телефона.

Усмихна се, когато осъзна нещо.

„Зная телефонния си номер“.

За всеки случай натисна няколко пъти копчетата, преди да вдигне слушалката; пръстите му набираха номера с онази лекота, присъща на автоматично запаметените движения.

Щеше да се обади за сметка на човека отсреща с надеждата да си е у дома — стига този човек да съществуваше. Разбира се, не можеше да каже името си, поне не истинското, но може би щяха да познаят гласа му и да приемат обаждането.

Вдигна слушалката и я поднесе към ухото си.

Посегна към 0.

Нямаше сигнал „свободно“.

Почука няколко пъти вилката, но нищо не се получи.

Изненада се колко бързо го обхвана гневът. Затръшна телефона; страхът и гневът се надигаха със скоростта на възпламеняващ се бензин, пламъците се мъчеха да намерят някакъв изход навън. Вдигна ръка да забие юмрук в стъклото, майната им на пръстите, но болката в ребрата така го прониза, че заглуши всичко и го накара да се превие на пода на телефонната кабина.

Пулсирането в основата на черепа му се ускори още повече.

Започна да вижда двойно, после размазано, докато не го обви мрак...

Когато отново отвори очи, кабината се намираше в сянка. Хвана веригата на указателя и се надигна. През мръсното стъкло видя, че слънцето едва се подава зад скалния хребет западно от града.

Веднага щом то се скри зад скалите, температурата падна с десет градуса.

Още помнеше телефонния си номер. За всеки случай го изпробва отново и пак провери за сигнал „свободно“, но от слушалката се разнасяше единствено шум, който не помнеше да е чувал преди.

— Ало? Ало?

Затвори и отново взе указателя. Първия път беше проверявал фамилиите, търсейки напосоки някоя, която би могла да събуди спомен или емоция. Сега гледаше личните имена, прокарваше пръст по списъка и се опитваше да не обръща внимание на болката в основата на черепа си, която отново започна да напомня за себе си.

Първа страница — нищо.

Втора — нищо.

Трета — нищо.

Към края на шестата страница пръстът му спря.

СКОЗИ Мак и Джейн

403 Източна 3-та, У. Пайнс 83278-559-0196

Прегледа последните две страници — Скози беше единственият Мак в телефонния указател на Уейуърд Пайнс.

Бутна с рамо стъклената врата и излезе в ранната вечер. Слънцето вече бе зад скалния пръстен и светлината в небето бързо отслабваше, а температурата също бе започнала да се понижава.

„Къде ще прекарам нощта?“

Тръгна с олюляване по улицата. Част от него крещеше, че трябва да отиде направо в болницата. Беше му зле. Обезводнен. Гладен. Объркан. Без пукнат цент. Цялото му тяло беше натъртено. И му

ставаше все по-трудно да диша с тази замайваща болка, пронизваща ребрата му всеки път, когато дробовете му се разширяваха.

Но нещо друго се противеше на идеята да отиде в болницата и докато се отдалечаваше от центъра към квартала на Мак Скози, той осъзна какво е то.

Отново... страх.

Не знаеше защо. Просто нямаше смисъл. Но не искаше да стъпва в онази болница.

Не и в сегашното си състояние. Нито пък при други обстоятелства.

Беше изключително странен страх. Неопределен. Като да ходиш нощем в гората, без да знаеш със сигурност от какво трябва да се боиш и страхът ти да става още по-силен именно поради тази неяснота.

След още две преки се озова на Трета улица. Гърдите му се стегнаха необяснимо, когато зави и продължи на изток, отдалечавайки се от центъра.

Първата изпречила му се пощенска кутия носеше номер 201.

Доколкото можеше да прецени, домът на Скози би трябвало да се намира само на две преки оттук.

Деца играеха на тревата в двора пред него и се редуваха да тичат през струята на пръскачка. Когато стигна оградата, той се опита да върви изправено и равномерно, но неволно продължи да прехвърля тежестта си повече на дясната си страна, за да облекчи болката в ребрата.

Когато приближи, децата замръзнаха по местата си и го загледаха открито как се тътри покрай тях. На лицата им беше изписана смесица от любопитство и отвращение, която го изпълни с безпокойство.

Мина още една пресечка и продължи по-бавно, като вървеше под клоните на три огромни бора, надвиснали над улицата.

Всички номера на разноцветните викториански къщи в тази част започваха с три.

До дома на Скози оставаше още малко.

Дланите му започваха да се потят и пулсирането в тила му звучеше като дум-дум-дум на бас барабан, заровен някъде дълбоко под земята.

За две секунди светът пред него се размаза.

Стисна очи и когато ги отвори отново, виждаше нормално.

На следващата пресечка спря. Устата му си беше пресъхнала, но сега имаше чувството, че е пълна с памук. Дишаше с мъка, в гърлото му напираше стомашен сок.

„Всичко ще се изясни, когато видиш лицето му.

Трябва да се изясни“.

Предпазливо стъпи на улицата.

С настъпването на вечерта от планините се спускаше мраз и се настаняваше в долината.

От вечерното сияние скалите около Уейуърд Пайнс бяха станали възрозови, с цвета на смрачаващото се небе. Мъжът се опита да намери всичко това за прекрасно и вълнуващо, но болката му попречи.

Възрастни мъж и жена се отдалечаваха от него, хванати за ръка.

С изключение на излязлата на разходка двойка, улицата бе пуста и смълчана, а шумът от центъра бе напълно заглъхнал.

Той пресече гладкия черен асфалт и стъпи на отсрещния тротоар.

Пощенската кутия на номер 401 беше точно пред него.

403 беше следващата.

Вече трябваше да присвива непрекъснато очи, за да вижда нормално и да понася пронизващата болка на мигрената.

Петнайсет мъчителни стъпки и се озова до пощенската кутия на номер 403.

СКОЗИ

Запази равновесие, като се хвана за острите краища на декоративната ограда.

Вдигна резето на портата и я бутна с върха на опърпаната си черна обувка.

Пантите изскърцаха.

Портата леко се удари в оградата.

Алеята беше направена от стари тухли и водеше към покрита предна веранда с два люлеещи се стола, разделени от малка масичка от ковано желязо. Самата къща беше пурпурна със зелени корнизи, а през тънките завеси се лееше светлина.

„Продължавай. Трябва да научиш“.

Запрепва се към постройката.

Светът пред него стана двоен между пристъпите на гадене, които сдържаше все по-трудно и по-трудно.

Качи се на верандата и в последния момент успя да се задържи за рамката на вратата, за да не падне. Ръцете му се тресяха неудържимо, когато хвана чукчето и го вдигна от месинговата му плочка.

Не си позволи нито миг за размисъл.

Удари четири пъти с чукчето по метала.

Имаше чувството, че на всеки четири секунди някой го рита в тила. Пред очите му се завихриха изгарящи тъмни петна, подобни на миниатюрни черни дупки.

От другата страна на вратата се чу скърцане на паркет под тежестта на приближаващи стъпки.

Коленете му сякаш се втечиха.

Сграбчи единия стълб, поддържащ покрива на верандата, за да запази равновесие.

Дървената врата се отвори и мъж, който би могъл да му бъде баща, съдейки по възрастта му, впери поглед в него през мрежата. Човекът беше висок и слаб, със сива коса на темето, бяла козя брадичка и микроскопични червени вени по бузите, които намекваха за дълги години здрава употреба на алкохол.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът.

Той се поизправи и замига, за да пропъди мигрената. Напрягна всичките си сили, за да остане прав, без да се подпира.

— Вие ли сте Мак? — Долавяше страха в собствения си глас и реши, че другият също го чува.

И се намрази заради това.

Възрастният мъж се наведе към мрежестата врата, за да разгледа по-добре непознатия на верандата.

— Какво мога да направя за вас?

— Вие ли сте Мак?

— Да.

Пристъпи напред и възрастният мъж излезе на фокус. Лъхна го сладникава миризма на червено вино.

— Познавате ли ме? — попита той.

— Моля?

Сега страхът започна да преминава в ярост.

— Познавате ли ме! Вие ли ми причинихте това?

— Никога през живота си не съм ви виждал — каза старецът.

— Така ли? — Ръцете му неволно се свиха в юмруци. — Има ли друг Мак в този град?

— Доколкото ми е известно, не. — Мак отвори мрежестата врата и пристъпи на верандата. — Приятел, хич не изглеждаш добре.

— И не се чувствам особено добре.

— Какво се е случило с теб?

— Ти ми кажи, *Мак*.

— Скъпи — долетя женски глас някъде отвътре. — Всичко наред ли е?

— Да, Магда, всичко е наред! — Мак впери поглед в него. — Какво ще кажеш да те откарам в болницата? Ранен си. Трябва ти...

— Никъде не отивам с теб.

— Тогава какво търсиш в дома ми? — Гласът на Мак леко загрубя. — Просто предложих да ти помогна. Щом не искаш, добре, но...

Мак продължаваше да говори, но думите му започнаха да се сливат, заглушени от шума, който се натрупваше в стомаха му като грохота на товарен влак, понесъл се право към него. Черните дупки се делиха, светът започна да се върти около него. Дори и главата му да не се пръснеше, просто нямаше шанс да се задържи още пет секунди на краката си.

Погледна към Мак. Устата му още се движеше, товарният влак летеше неумолимо, колелата му бумтяха в ритъм с бруталния тътен в главата. Не можеше да откъсне очи от устата на Мак, от зъбите му... Синапсите искряха, мъчеха се да се свържат, а шумът. Господи, шумът и туптенето...

Не усети как коляното му се подгъна.

В един момент стоеше на верандата.

В следващия лежеше на тревата.

Проснат по гръб, а всичко наоколо се въртеше от удара в земята.

Мак се беше надвесил над него и го гледаше, опрял ръце на коленете си, но думите му безнадеждно се губеха в грохота на влака, който се носеше през главата му.

Щеше да изгуби съзнание — усещаше как ще припадне всеки момент и го искаше, искаше болката да спре, но...

Отговорите.

Бяха точно тук.

Толкова близо.

Изглеждаше безсмислено, но беше някак свързано с устата на Мак. Със зъбите. Не можеше да откъсне поглед от тях. Не знаеше защо, но всичко бе там.

Обяснението.

Отговорите.

И тогава му хрумна — не се напъвай.

Недей да се стремиш с всички сили.

Стига си мислил.

Просто го остави да си дойде само.

Зъбите зъбиби зъбибибибите...

Не са зъби.

А блестяща скара с буквите

М А К

изписани върху нея.

Сталингс, които седеше на съседната седалка, не вижда какво предстои.

През трите часа пътуване на север от Бойси е станало ясно, че Сталингс обожаваше звученето на собствения си глас и че ще прави онова, което прави през цялото време — да говори. Престанал бе да го слуша преди час, когато откри, че може да се изключи напълно, стига да вмъкне по някое „Изобщо не си го бях помислил“ или „Хм, интересно“ на всеки пет минути.

Тъкмо се обръща да направи поредния си подобен принос в разговора, когато забелязва думата МАК на няколко стъпки от другата страна на прозореца на Сталингс.

Още не е започнал да реагира — едва е прочел думата — когато прозорецът до главата на Сталингс се пръска на хиляди стъклени парченца.

Предпазната възглавница избухва от кормилния вал, но закъснява с частица от секундата и пропуска главата, която се удря в прозореца с достатъчно сила, за да го пробие.

Дясната страна на линкълна се огъва в апокалипсис от счупено стъкло и изкривен метал и главата на Сталингс получава пряк удар от решетката на камиона.

Итън усеща жегата от двигателя, когато камионът се забива в колата.

Внезапна остра миризма на бензин и спирачна течност.

Кръвта е навсякъде — стича се по напуканото предно стъкло, опръскала е таблото, влязла е в очите му и продължава да блика от онова, което е останат от Сталингс.

Линкълнът се плъзга странично през кръстопът, бутан от камиона към онази каменна сграда с телефонната кабина на ъгъла, когато той губи съзнание.

2.

Някаква жена му се усмихваше. Поне зъбите ѝ бяха хубави, макар че все още виждаше размазано и не можеше да е сигурен. Тя се наведе към него, двете ѝ глави се сляха и чертите ѝ изкристализираха достатъчно, за да види, че е красива. Бялата униформа с къси ръкави беше с копчета от шията чак до над коленете, където свършваше полата ѝ.

Тя непрекъснато повтаряше името му.

— Господин Бърк? Господин Бърк, чувате ли ме? Господин Бърк?

Главоболието беше изчезнало.

Пое бавно и предпазливо дъх, докато болката в ребрата не го преряза.

Явно се беше намръщил, защото сестрата каза:

— Дискомфорт отляво ли усещате?

— Дискомфорт. — Той се изсмя и изстена едновременно. — Да, усещам дискомфорт. Определено можете да го наречете така.

— Ако искате, мога да ви дам нещо по-силно за болката.

— Мисля, че ще я преживея.

— Добре, но не е нужно да се правите на мъченик, господин Бърк. Ако мога по някакъв начин да ви накарам да се чувствате по-добре, просто кажете. Аз съм вашето момиче. Между другото, казвам се Пам.

— Благодаря, Пам. Мисля, че те помня от предишното си пребиваване тук. Никога не бих забравил тази класическа униформа на медицинска сестра. Дори не знаех, че още ги правят.

Тя се разсмя.

— Е, радвам се, че паметта ви се възвръща. Това е много добре. Доктор Майтър след малко ще дойде да ви види. Може ли да ви премеря кръвното?

— Разбира се.

— Чудесно.

Сестра Пам взе апарат за мерене на кръвно от количката до леглото и нагласи маншета на левия му бицепс.

— Здравата ни изплашихте, господин Бърк — каза тя, докато надуваше маншета. — Да излезете просто така.

Замълча, докато гледаше показанията на апарата.

— Минах ли? — попита той.

— С пълен отличен. Систолично сто дващсет и две, диастолично седемдесет и пет. — Тя свали маншета. — Когато ви докараха, не бяхте на себе си. Сякаш не знаехте кой сте.

Той се надигна в леглото. Мъглата в главата му започваше да се разпръсква. Намираще се в единична болнична стая, която май му беше позната. До леглото имаше прозорец. Щорите бяха спуснати, но по процеждащата се между тях светлина беше ясно, че е рано сутрин или рано вечер.

— Къде ме намерихте? — попита той.

— В предния двор на Мак Скози. Бяхте в безсъзнание. Помните ли какво правехте там? Мак каза, че сте били доста развълнуван и объркан.

— Събудих се вчера до реката. Не знаех кой съм, нито къде се намирам.

— Напуснахте болницата. Спомняте ли си как си тръгнахте?

— Не. Отидох при къщата на Скози, защото той беше единственият Мак в телефонния указател.

— Боя се, че не разбирам.

— Мак беше единственото име, което означаваше нещо за мен.

— Защо е така според вас?

— Защото Мак беше последната дума, която прочетох, преди камионът да ни удари.

— О, вярно... Камионът, който е ударил напречно колата ви.

— Именно.

— Мозъкът е странно нещо — каза сестрата, заобиколи леглото и отиде до прозореца. — Работи по загадъчни начини. Изнамира всякакви шантави връзки.

— Колко време е минало, откакто са ме докарали обратно?

Тя вдигна щорите.

— Ден и половина.

Светлината изпълни стаята.

Беше сутрин и слънцето тъкмо се издигаше над скалния пръстен на изток.

— Имате силно мозъчно сътресение — каза тя. — Можехте да умрете навън.

— И имах чувството, че умирам.

Светлината на новия ден, която се изсипваше върху градчето, беше зашеметяваща.

— Как е паметта ви? — попита Пам.

— Това е най-шантавото. Всичко си дойде на мястото, когато си спомних катастрофата. Сякаш някой беше завъртял ключ. Как е агент Сталингс?

— Кой?

— Човекът, който пътуваше на предната седалка на колата по време на катастрофата.

— О.

— Значи не е оцелял?

Сестра Пам се върна при леглото. Пресегна се и постави длан върху китката му.

— Боя се, че не.

Беше се досетил. Не беше виждал подобни травми от войната. Въпреки това потвърждаването на подозрението му подейства отрезвяващо.

— Близък приятел ли ви беше? — попита сестрата.

— Не. Запознахме се през същия ден.

— Сигурно е било ужасно. Много съжалявам.

— *А моите* поражения какви са?

— Моля?

— Как съм пострадал?

— Доктор Майтър ще може да ви отговори по-добре от мен, но имахте мозъчно сътресение, което вече отшумява. Няколко пукнати ребра. Малко повърхностни рани и синини. Общо взето, извадили сте късмет. Нещата са можели да бъдат много, много по-лоши.

Тя му обърна гръб и тръгна към вратата. Докато я отваряше, го погледна през рамо.

— И тъй, сигурни ли сме, че паметта ви се възвръща?

— Абсолютно.

— Как е малкото ви име?

— Итън — каза той.

— Отлично.

— Мога ли да ви помоля нещо? — попита Итън.

В отговор получи огромна лъчезарна усмивка.

— Каквото кажете.

— Трябва да се обадя на някои хора. На жена си. На главния си специален агент. Някой говорил ли е с тях?

— Мисля, че от шерифския участък са се свързали с най-важните хора веднага след катастрофата. И са им съобщили за случилото се и в какво състояние сте.

— По време на катастрофата имах айфон в джоба на самото си. Случайно да знаете къде е?

— Не, но определено мога да си сложа детективската шапка и да го потърся.

— Ще ви бъда благодарен.

— Виждате ли онова малко червено копче отстрани на перилото?

Итън погледна към копчето.

— На едно натискане разстояние съм.

Сестра Пам отново го дари с ослепителната си усмивка и излезе.

В стаята нямаше нито телевизор, нито телефон. Най-доброто и единствено развлечение беше стенният часовник над вратата и Итън прекара няколко часа в леглото, загледан как секундарникът прави безкрайните си обиколки, докато утрото премина в пладне, а после и в следобед.

Не можеше да е сигурен, но стаята му като че ли се намираше на третия или четвъртия етаж. Сестра Пам беше оставила щорите вдигнати и когато се умори от съзерцаването на часовника, Итън се обърна внимателно на здравата си страна и се загледа към Уейуърд Пайнс.

От прозореца се разкриваше изглед към Главната и няколко пресечки от двете страни.

Още преди да дойде тук, знаеше, че Уейуърд Пайнс е мъничко заспало градче, но въпреки това остана изненадан. За цял един час успя да преброи само дузина души, разхождащи се по тротоара покрай болницата, и нито една кола по най-натоварената улица на града. Най-

оживеният обект се намираше на две пресечки оттук — строителна бригада, издигаща сглобяема къща.

Помисли си за жена си и сина си в Сиатъл. Надяваше се, че вече пътуват да го видят. Сигурно бяха хванали първия самолет. Щеше да им се наложи да летят до Бойси или Мисула, а оттам да вземат кола под наем до Уейуърд Пайнс.

Когато погледна часовника, стрелките показваха четири без четвърт.

Беше прекарал цял ден в леглото, а д-р Майтър, или както там му беше името, не си беше направил труда да го види. Итън беше прекарал доста време в болници и от опит знаеше, че сестрите и докторите никога не те оставят сам за повече от десет секунди — винаги се намира някой, който да ти донесе поредното лекарство или да те ръчка и дупчи.

А тук буквално го игнорираха.

Сестра Пам така и не се появи с айфона и другите му вещи. Колко ли натоварена можеше да бъде тази болница насред нищото?

Посегна към таблото на перилото и натисна с палец бутона СЕСТРА.

Петнайсет минути по-късно вратата на стаята се отвори и сестра Пам нахълта вътре.

— Боже мой, толкова съжалявам. Забелязах повикването преди десет секунди. Май имаме проблеми с интеркома. — Тя спря при леглото и се облегна на металното перило. — С какво мога да ви помогна, Итън?

— Къде е доктор Майтър?

Тя се намръщи.

— Цял следобед е зает със спешна операция. Един от онези петчасови кошмари. — Сестрата се разсмя. — Сутринта му докладвах състоянието ви и фантастичния ви напредък с паметта и той смята, че ще се оправите напълно.

Последните й думи бяха съпроводени с вдигнати палци.

— Кога мога да се видя с него?

— Май ще направи обиколката си след вечеря, което означава, че в следващия половин час.

Итън се помъчи да скрие растящото си нетърпение.

— Успяхте ли да намерите телефона и другите ми вещи? В това число портфейла и едно черно куфарче.

Сестра Пам отдаде чест и направи няколко маршови стъпки на място.

— Работя по въпроса, капитане.

— Донесете ми телефон. Трябва да се обадя.

— Разбира се, шерифе.

— Шериф ли?

— Не сте ли щатски шериф или нещо подобно?

— Не, аз съм специален агент от Сикрет Сървис.

— Сериозно?

— Сериозно.

— Аз пък си мислех, че охранявате президента.

— Занимаваме се и с някои други неща.

— И какво правите тук, в нашето малко кътче от рая?

Итън отвърна с тънка хладна усмивка.

— Не мога да коментирам.

Всъщност можеше, но не му беше до това.

— Е, сега успяхте наистина да ме заинтригувате.

— Телефонът, Пам.

— Моля?

— Наистина ми трябва телефон.

— Заемам се.

Когато вечерята най-сетне пристигна (купчинки зелена и кафява каша върху лъскав метален поднос), но не и телефонът, Итън реши да си тръгне.

Вярно, веднъж вече се беше измъкнал оттук, но тогава не беше на себе си заради сериозното сътресение.

Сега обаче главата му беше бистра.

Главоболието беше изчезнало, дишаше по-лесно и без да изпитва толкова силна болка, пък и ако онзи задник докторът имаше някакви тревоги относно състоянието му, сигурно щеше да си направи труда да се отбие в стаята му през последните десет часа.

Итън изчака сестра Пам да си тръгне. Думите ѝ за раздяла бяха, че болничната храна била „много по-добра на вкус, отколкото на вид“.

Когато вратата се затвори, той измъкна иглата на системата от китката си и се покатери през перилата. Покритият с линолеум под беше наслада за босите му стъпала. Чувстваше се няколко точки по-ниско от напълно стабилен, но и на светлинни години по-добре от състоянието си преди четиресет и осем часа.

Отиде до вградения гардероб и отвори вратата.

Ризата, самото и панталоните му бяха на закачалката, а обувките му — на пода под тях.

Чорапи нямаше.

Гащета също нямаше.

„Май ще трябва да карам така“.

Изпита болка само когато се наведе да си обуе панталоните — остро прорязване високо отляво, което утихна веднага щом се изправи.

Зърна босите си крака и както винаги, възелът от белези за момент го изкара от равновесие и се опита да го върне осем години назад към една стая с кафяви стени, чиято воня на смърт щеше да го преследва винаги.

Установи, че джобното ножче е все още в самото му. Добре. Беше реликва от младините му, когато работеше като механик на хеликоптер, повече талисман, отколкото полезен инструмент, но все пак му осигуряваше известна утеха, че е у него.

Изправи се пред огледалото в банята и се помъчи да си върже вратовръзката. Трябваша му пет опита, за да се справи. Пръстите му бяха тромави и непохватни, сякаш не беше връзвал вратовръзка от години.

След като най-сетне успя да скалъпи някакъв посредствен уиндзорски възел, отстъпи крачка назад и се огледа.

Синините по лицето изглеждаха мъничко по-добре, но самото му бе все още в петна от тревата и калта, а левият джоб беше леко разпран. Бялата риза отдолу също беше в петна — виждаше се размазаната кръв при яката.

Беше смъкнал няколко килограма през последните два-три дни и трябваше да стегне колана си на последната дупка. Въпреки това панталоните му изглеждаха прекалено широки.

Завъртя кранчето, намокри ръце и прокара пръсти през косата си.

Беше се справил донякъде. Привел се беше в някакво подобие на ред.

Изплакна няколко пъти устата си с хладка вода, но въпреки това имаше чувството, че зъбите му са покрити с мъх.

Подуши подмишниците си. *Воняха.*

Освен това трябваше да се обръсне. От години не беше брадясвал толкова.

Обу обувките си, завърза ги, излезе от банята и отиде до вратата.

Първият му подтик беше да се измъкне незабелязано и това го озадачи. Той беше федерален агент, натоварен с целия авторитет на американското правителство. Това означаваше, че хората трябва да правят онова, което им каже. Дори медицинските сестри и лекарите. Не искат да го пуснат? Глупости. И въпреки това някаква част от него се противеше на евентуална разправия. Знаеше, че е глупаво, но никак не му се искаше сестра Пам да го спипа.

Завъртя дръжката и откряна едва-едва вратата.

Видимата част от коридора от другата страна беше пуста.

Напрегна слух.

Не се чуваше бърборене на медицински сестри в далечината.

Нито стъпки.

Само крещяща тишина.

Подаде глава навън.

Бърз поглед наляво и надясно потвърди подозренията му. За момента мястото пустееше; това се отнасяше дори за поста на сестрите на петнайсетина метра надолу по коридора.

Излезе на разделения на квадрати линолеум и тихо затвори вратата зад себе си.

Единственият звук идваше от флуоресцентните лампи — тихо равномерно бръмчене.

Изведнъж осъзна какво е трябвало да направи и въпреки болката в ребрата се наведе, за да развърже обувките си.

Продължи бос по коридора.

Всяка врата на крилото беше затворена и тъй като през процепите не се процеждаше светлина, явно всички стаи, освен неговата бяха празни.

Постът на сестрите пустееше на кръстовището на четири коридора, три от които водеха към други крила с болнични стаи.

По-къс коридор зад поста водеше до двойна врата с надпис „Операционна“ върху табелата отгоре.

Итън спря при асансьора срещу поста и натисна бутона.

Чу как се завъртяха макари.

— Хайде.

Измина цяла вечност.

По-добре да беше слязъл по стълбите.

Непрекъснато се озърташе през рамо и се послушваше за приближаващи стъпки, но не можеше да чуе нищо от шума на издигащата се кабина.

Вратата най-сетне се отвори със скърцане, от което го заболяха зъбите. Итън се дръпна настрани, в случай че някой се качва с асансьора.

Кабината беше празна.

Влезе забързано и натисна бутона с буква П.

Загледа се в осветените числа над вратата, когато кабината започна бавното си спускане надолу. Мина цяла минута (достатъчно време да обуе обувките си), преди П да се освети и вратата да се отвори със скърцане.

Измъкна се от кабината и се озова на друго кръстовище на коридори.

Някъде наблизо се чуваха приглушени гласове.

Някой буташе носилка със скърцащо колело.

Тръгна в обратната посока, мина по три дълги коридора и започна да подозира, че се е изгубил, когато забеляза табела „Изход“.

Забърза по няколкото стъпала, бутна вратата в дъното на коридора и излезе навън.

Беше ранна вечер, ясното небе помръкваше и планините бяха розови и оранжеви от светлината на залязващото слънце. Намираше се на къса алея пред болницата — четири етажна тухлена сграда, която приличаше по-скоро на училище или на психиатрична клиника.

Вдиша колкото се може по-дълбоко, без да събужда болката в гръдния кош. След антисептичната воня на болницата беше изумително да напълни дробовете си с хладния, наситен с аромата на борове въздух.

Излезе на тротоара и тръгна по Главната към сградите в центъра.

Този път хората бяха повече, отколкото следобед.

Мина покрай някакъв ресторант в малка къща с вътрешен двор. Посетителите вечеряха отвън под трепетлики, по чиито клони бяха

окачени мънички бели крушки.

От миризмата на храна коремът му изръмжа.

Пресече на кръстовището между Главната и Пета и се върна при телефонната будка, където беше изгубил съзнание два дни по-рано.

Влезе вътре, прелисти указателя и намери адреса на шерифския участък на Уейуърд Пайнс.

Чувстваше се по-добре от дни наред, докато вървеше към източната част на града, а светлината намаляваше и температурата падаше.

Мина покрай един двор, в който приготвяха барбекю.

Лекият вятър довя до него миризма на дървени въглища.

Прекрасен възкисел аромат на бира от пластмасови чаши.

Детски смях, отекваш в долината.

Мелодично цъкане на пръскачка, подобно на песен на цикада.

Накъдето и да погледнеш, виждаше картина.

Същински идеал за град, сякаш взет от произведение на Платон. В него живееха не повече от четири или петстотин души и Итън неволно се запита какво ги е довело тук. Колко от тях са открили Уейуърд Пайнс случайно, влюбили са се и са останали? Колко са се родили тук и никога не са помисляли да го напускат?

Макар да беше свикнал с големия град, можеше да си представи защо човек не би искал да се махне от подобно място. Защо да изоставяш нещо, което изглежда пълно съвършенство? Тук бе съсредоточено типично американското, заобиколено от най-поразителната природна красота, която бе виждал някога. Беше разглеждал снимки на Уейуърд Пайнс, преди да тръгне от Сиатъл, но те дори не се доближаваха до онова, което се криеше в тази малка долина.

И въпреки това *той* беше тук.

И благодарение на този факт, или по-скоро *заради* него, това място не беше съвършено.

Опитът му показваше, че навсякъде, където има хора, има и тъмни кътчета.

Така беше устроен светът.

Съвършенството бе само повърхностно. Епидермисът. Задълбаеш ли малко, ще попаднеш и на по-мрачните нюанси.

Стигнеш ли до кокал, ще се озовеш в непрогледна тъмнина.

Вървеше, без да е в състояние да откъсне поглед от планините. Източната стена се извисяваше сигурно на повече от километър над градчето. В горната си част беше изцяло от скала и лед.

Последните коси слънчеви лъчи осветяваха скалите зад него и той се обърна и спря, за да погледа как сиянието бавно помръква.

Когато светлината изчезна, скалата моментално прие синкавия цвят на стомана.

И сякаш самата ѝ същност се промени.

Все още беше прекрасна.

Но и някак по-отдалечена.

Безразлична.

Над двойната стъклена врата имаше табела:

ШЕРИФСКИ УЧАСТЪК УЕЙУЪРД ПАЙНС

Отново го обхвана раздразнение, докато вървеше към главния вход по алеята между млади борове.

През стъклото се виждаше, че фойето с тъмно и пусто.

Въпреки това хвана дръжката и я дръпна силно.

Заклучено.

Вярно, работният ден беше свършил, но все пак — *по дяволите*.

Итън отстъпи назад и огледа едноетажната постройка. Стори му се, че вижда слаба светлина, процеждаща се през щорите на прозореца в края на сградата.

Пристъпи отново напред и почука по стъклената врата.

Нищо.

Почука още по-силно и накрая заблъска така, че стъклото задрънча в рамката.

Минаха пет минути, но никой не се появи.

Когато стигна Главната, в небето се бяха появили две звезди. Приятният преди петнайсетина минути хлад вече го пронизваше през

тънката риза, а незащитените му с чорапи крака започваха да измръзват.

По-лошото беше, че първите признаци на истински глад вече се проявяваха като куха болка в стомаха и лек световъртеж.

Измина няколко преки до хотел „Уейуърд Пайнс“ и изкачи каменните стъпала пред входа.

През стъклената врата видя светлина и млада жена, седяща на рецепцията.

Итън влезе в лобито и го лъхна топъл въздух.

В ъгъла имаше роял до масивна камина, в която гореше буен огън.

Спря за момент и протегна ръце към пламъците. Кипналата борова смола изпускате сладък аромат. Можеше да се опъне на дивана пред огъня и да прекара в дрямка дни наред.

След малко се откъсна от камината и отиде при рецепцията.

Жената го посрещна с усмивка.

Изглеждаше на около двацет и пет. Симпатична, макар и леко пълничка, с черна коса, прибрана на къса опашка. Беше облечена в бяла риза и черна жилетка, а на ревера си имаше табелка с името ѝ — Лиза.

Итън застана до рецепцията и постави ръце на високите тезгях, за да запази равновесие.

— Добър вечер — каза Лиза. — Добре дошли в хотел „Уейуърд Пайнс“. С какво мога да ви помогна?

Поздравът изглеждаше странен. Не заради думите, а заради начина на изговаряне. Сякаш момичето се мъчеше да каже нещо, което рядко му се случваше да изрича.

— Имате ли свободни стаи?

— Разбира се.

Лиза затрака на клавиатурата.

— Само за тази нощ ли? — попита тя.

— Да. Поне засега.

Итън погледна компютърния монитор. Беше някаква антика, все едно излязла от 80-те. Не можеше да си спомни кога за последно беше виждал подобно изкопаемо.

— Мога да ви предложа стая за непущачи без домашни любимци на втория етаж, с двойно легло.

— Идеално.

Лиза приключи с писането.

— С кредитна карта ли ще платите?

Итън се усмихна.

— Интересен въпрос.

— Така ли? В какъв смисъл?

— Преди няколко дни попаднах в автомобилна катастрофа. Един камион блъсна странично колата ми. Стана на една пресечка оттук. Може би сте я видели?

— Не, определено не съм.

— Ами току-що излязох от болницата и работата е там, че... не успях да намеря портфейла си. Нито останалите си вещи.

— О, ужасно съжалявам да го чуя.

Усмивката на Лиза като че ли изгуби мъничко от първоначалния си ентузиазъм.

— В такъв случай как смятате да платите, господин...?

— Бърк. Итън Бърк. Вижте, точно това се опитвам да ви кажа. Няма да мога да платя за стаята, докато не си получа портфейла утре сутринта. Казаха ми, че вещите ми са у шерифа. Не съм сигурен защо, но... — Той сви рамене. — Така стоят нещата.

— Хм. Разбирате ли, не ми е позволено да правя резервация без предварително заплащане или най-малкото номер на кредитна карта. Такава е политиката на хотела. В случай... разбира се, не искам да кажа, че това ще се случи, но в случай че нещо в стаята бъде счупено или се натрупат сметки...

— Разбирам. Много добре знам каква е целта на капарото. Казвам ви, че ще мога да ви платя утре сутринта.

— Дори шофьорска книжка ли нямате?

— Всичко е в портфейла ми.

Лиза прехапа долната си устна и Итън се досети какво предстои — приятно момиче, опитващо се да се направи на лошо.

— Сър... господин Бърк... боя се, че без кредитна карта, пари в брой или документ за самоличност няма да мога да ви дам стая. Бих го направила с удоволствие. Честна дума. Но просто политиката на хотела...

Тя млъкна, когато Итън се наведе над тезгяха.

— Лиза, знаете ли защо нося черен костюм?

— Не.

— Аз съм специален агент от Сикрет Сървис.

— Искате да кажете, че сте от онези момчета, които пазят президента ли?

— Това е само част от задълженията ни. Основната ни мисия е да защитаваме целостта на финансовата инфраструктура на страната.

— Значи сте на някакво разследване в Уейуърд Пайнс, така ли?

— Точно така. Тъкмо пристигнах в града, когато се случи катастрофата.

— Какво разследване?

— Не мога да обсъждам детайлите.

— Поднасяте ме, нали?

— Ако го правех, щях да извърша федерално престъпление.

— Наистина ли сте специален агент?

— Да. Освен това съм уморен и ви моля да отстъпите. Трябва ми стая за през нощта. Обещавам ви, заслужава си.

— И ще платите утре? Още сутринта?

— Още сутринта.

С ключ в ръка изкачи тежко стъпалата до втория етаж и се озова в дълъг тих коридор. На всеки шест-седем метра по стените бяха монтирани декоративни фенери, които хвърляха слаба жълта светлина върху персийските килими.

Стаята му беше в дъното, номер 226.

Отключи вратата, влезе и запали лампата.

Обзавеждането клонеше към фолк стила.

Две зле нарисувани, типично уестърн сцени.

Каубой върху мятанс се полудив кон.

Работници от ранчо, скупчени около огън.

Стаята беше задушна, без телевизор.

Със старомоден черен телефон с шайба на една от нощните масички.

Самото легло изглеждаше меко и огромно. Итън се отпусна на матрака и развърза обувките си. От вървенето без чорапи вече му бяха излезли мехури на петата. Свали самото си, махна вратовръзката и разкопча горните три копчета на ризата си.

В чекмеджето имаше телефонен указател. Итън го извади, постави го на леглото и вдигна древния телефон.

Този път имаше сигнал.

„Слава богу“.

Странно, но домашният му номер не изникна веднага в ума му. Трябваше му известно време да си представи как се появява, когато го набираше от айфона си. Беше го правил завчера, но...

— Две... нула... шест. — Знаеше, че започва с тези три цифри — това беше кодът на Сиатъл — и ги набра пет пъти на шайбата, но винаги блокираше след шестицата.

Набра 411.

На второто позвъняване отговори оператор.

— Град и име?

— Сиатъл, Вашингтон. Итън Бърк. Б-Ъ-Р-К.

— Момент, моля. — Чу се тракане на клавиатура, последвана от дълга пауза. — Б-Ъ-Р-К ли казахте?

— Точно така.

— Сър, няма номер на такава име.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Определено беше странно, но предвид естеството на работата му номерът вероятно не фигурираше в указателя. Като се замислеше, беше почти сигурен в това. Почти.

— Добре, благодаря.

Затвори телефона, отвори указателя и намери номера на шерифския участък.

След петото позвъняване се включи гласова поща.

— Обажда се специален агент Итън Бърк от филиала на Сикрет Сървис в Сиатъл — каза Итън след сигнала. — Както знаете, преди няколко дни попаднах в пътнотранспортно произшествие на Главната улица. Трябва да говоря с вас при първа възможност. От болницата ми съобщиха, че личните ми вещи са у вас, в това число портфейл, телефон, куфарче и оръжие. Ще мина сутринта да ги взема. Ако някой получи това съобщение, преди да дойда, моля да ми се обадите в хотел „Уейуърд Пайнс“. Отседнал съм в стая двеста два и шест.

Вече беше нощ, когато Итън излезе от хотела. Краката го боляха ужасно и умираше от глад.

Кафенето към хотела беше затворено, така че тръгна на север под обсипаното със звезди небе, като мина покрай книжарница, два магазина за сувенири и адвокатска кантора.

Не беше много късно, но всичко вече беше затворено и тротоарът пустееше. Тъкмо започваше да се примирява с ужаса, че освен всичко останало няма и да вечеря, когато видя светлина на следващата пряка. Неволно ускори крачка, когато долови аромата на топла храна от отдушника на сградата.

Стигна до входа и погледна през витрината към слабо осветената кръчма на име „Биергартен“.

Сърцето му се разтопи — още беше отворено.

Влезе вътре.

Три маси бяха заети, но иначе заведението бе празно.

Настани се на високия стол на ъгъла на бара.

През летящите врати се чуваше цвърчене на месо, печено на открита скара.

Седнал в кръчмата, с ръце върху издраскания бар, Итън се почувства в покой за първи път от дни. Споменът за Сталингс и катастрофата се спотайваше наблизко и заплашваше да се натрапи, но Итън отказа да му позволи да овладее ума му. Просто вдишваше, издишваше и се опитваше да остане в настоящия момент, доколкото беше възможно.

Пет минути по-късно една висока жена с кафява коса, прибрана с китайски пръчици за ядене, бутна летящите врати и влезе зад бара.

Отиде до Итън, цялата в усмивки, и метна подложка за чаша пред него.

— К'во ще пиете?

Беше облечена в черна тениска с името на кръчмата отпред.

— Една бира ще ми дойде чудесно.

Жената взе чаша и отиде при кранчетата.

— Светла? Или тъмна?

— Случайно да имате „Гинес“?

— Намира се нещо такова.

Тя вече беше завъртяла кранчето, когато Итън се сети, че няма никакви пари.

Жената постави чашата пред него. Пяната се стичаше като крем по стъклото.

— Само пиене или искате да видите и менюто?

— И менюто, разбира се — отвърна той. — Само че ще ме убиете.

Жената се усмихна.

— Още не. Не ви познавам.

— Нямам никакви пари.

Усмивката изчезна.

— Добре, май е станало нещо.

— Мога да обясня. Видяхте ли автомобилната катастрофа на Главната преди няколко дни?

— Не.

— А да сте чували за нея?

— Не.

— Е, имаше катастрофа на няколко пресечки на юг и аз попаднах в нея. Всъщност тъкмо излязох от болницата.

— Оттам ли са тия красиви синини?

— Оттам.

— Още не мога да разбера какво общо има това с липсата на пари.

— Аз съм федерален агент.

— Въпросът си остава.

— Оказа се, че портфейлът и телефонът ми са при шерифа. Всъщност всичко е у него. Голяма досада.

— И какво, от ФБР ли сте?

— От Сикрет Сървис.

Жената се усмихна и се наведе през бара към него. Беше трудно да се каже на слабата светлина, но отблизо изглеждаше адски добре — няколко години по-млада от Итън, със скули на модел, късо тяло и дълги крака. Сигурно беше зашеметявала мъжете на двайсет и няколко, макар че и на трийсет и четири или трийсет и пет времето се беше отнесло доста добре с нея.

— Не знам дали не си мошеник и всичко това е само част от номера ти да дойдеш тук с този черен костюм и луд...

— Не ви лъжа...

Тя сложи пръст на устните му.

— Мен ако питаш, или си точно такъв, за какъвто се представяш, или си невероятен лъжец. Така де, историята си я бива, а аз обичам

добрите истории. Така или иначе, ще получиш вечеря на вересия.

— Не лъжа... как се казвате?

— Бевърли.

— Аз съм Итън.

Тя стисна ръката му.

— Приятно ми е да се запознаем, Итън.

— Бевърли, утре щом си взема портфейла, ще дойда и...

— Нека позная... и ще добавиш огромен бакшиш към сметката.

— Подиграваш ми се — поклати глава Итън.

— Съжалявам.

— Ако не ми вярваш, аз...

— Току-що се запознахме — прекъсна го тя. — Когато приключиш вечерята, ще знам дали ще те видя отново или не.

— Още е рано да се каже, а? — Итън се усмихна. Като че ли щеше да я спечели.

Тя му донесе меню и той си поръча пържени картофи и чийзбургер, толкова недопечен, колкото позволяваха от Министерството на здравеопазването.

Когато Бевърли изчезна обратно в кухнята, Итън отпи от бирата си.

Хм. Нещо не беше наред. Питието беше изветряло и напълно лишено от вкус, ако не се брой леката горчивина.

Оставяше чашата си на бара, когато Бевърли се появи отново.

— Получавам безплатна вечеря, така че не ми е удобно да се оплаквам, но нещо с бирата не е наред — рече той.

— Сериозно? — Тя посочи чашата. — Може ли?

— Разбира се.

Тя взе чашата, отпи глътка и я остави, като облизваше пяната от горната си устна.

— На мен ми изглежда чудесна.

— Сериозно?

— Да.

— Не, изветряла е и... не знам... просто... няма никакъв вкус.

— Странно. Аз останах с различно впечатление. Искаш ли да опиташ друга бира?

— Не, май изобщо не трябваше да пия. Ще те помоля за чаша вода.

Тя му донесе чиста чаша и сипа вода върху леда.

Итън вдигна с две ръце горещия сандвич от чинията.

Бевърли бършеше другия край на бара, когато той я повика, като все още държеше сандвича пред устата си.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. Засега. Ела тук.

Тя дойде и застана пред него.

— Опитът ми показва, че в около осемдесет и пет процента от случаите, когато си поръчам недопечен сандвич, както направих и сега, получавам добре опечен. Не знам защо повечето готвачи са неспособни да приготвят един хамбургер както трябва, но това е положението. И знаеш ли какво правя, когато получа препечен?

— Връщаш го? — Бевърли определено не изглеждаше развеселена.

— Именно.

— Адски трудно може да ти угоди човек, да знаеш.

— Знам — каза той и се нахвърли върху храната.

Дъвка в продължение на десетина секунди.

— Е? — попита го Бевърли.

Итън остави сандвича, преглътна, избърса пръсти с ленената кърпа и посочи чинията.

— Направо изумително.

Бевърли се разсмя и завъртя очи.

Когато омете и последната троха от чинията. Итън беше единственият клиент в заведението.

Барманката взе чинията му и се върна да му сипе още вода.

— Ще се справиш ли, Итън? Имаш ли къде да нощуваш?

— Да, уговорих рецепционистката в хотела да ми даде стая.

— Значи и тя се е вързала на глупостите ти, а? — подсмихна се Бевърли.

— Захапа моментално въдицата.

— Е, така и така вечерята е от заведението, да ти предложи ли и десерт? Тук нямаме смъртни случаи от прекаляване с шоколад.

— Благодаря, но май ще е по-добре да тръгвам.
— Какво всъщност правиш тук? Като служебно лице, искам да кажа. Разбирам, ако не можеш да говориш...
— Разследвам изчезнали хора.
— Кой е изчезнал?
— Двама агенти от Сикрет Сървис.
— И са изчезнали тук? В Уейуърд Пайнс?
— Преди около месец агент Бил Евънс и агент Кейт Хюсън са дошли тук на секретно разследване. Броено от днес, никой не ги е чувал от десет дни. Пълна загуба на връзка. Никакви имейли. Никакви телефонни обаждания. Дори джипиесът в служебната им кола замлъкна.
— И са изпратили теб да ги намериш?
— Навремето работех с Кейт. Бяхме партньори, когато тя живееше в Сиатъл.
— Това ли е всичко? — попита Бевърли.
— Моля?
— Само партньори ли сте били?
Итън усети как нещо затрептя в него — тъга, чувство на загуба, ярост.
Но успя да го скрие.
— Да, бяхме просто партньори. Е, също и приятели. Както и да е, дойдох да ги издиря. Да разбера какво се е случило. Да ги върна у дома.
— Мислиш, че се е случило нещо лошо ли?
Той само я изгледа, но и това беше отговор.
— Е, надявам се да откриеш каквото търсиш, Итън. — Бевърли извади листче за сметки от джоба на престилката си и го плъзна по бара.
— Това са пораженията, така ли?
Итън погледна бележката. Не беше сметка. Бевърли беше написала адрес през колоните.

1 авеню, 604

— Какво е това? — попита Итън.

— Адресът ми. Ако ти потрябва нещо, ако загазиш и така нататък...

— Какво? Да не би да се тревожиш за мен?

— Не, но без пари, без телефон и без документи си доста уязвим.

— Значи вече ми вярваш?

Бевърли се пресегна и постави за миг ръка върху неговата.

— Повярвах ти от самото начало.

Пред кръчмата свали обувките си и тръгна бос по тротоара. Бетонът беше студен, но поне можеше да върви, без да изпитва болка.

Вместо да се върне в хотела, тръгна по една от пресечките на Главната в посока към жилищните райони.

Мислеше си за Кейт.

Викториански къщи се издигаха от двете страни на квартала, осветени от лампите на верандите.

Тишината беше зашеметяваща.

В Сиатъл подобни нощи бяха немислими.

Винаги в далечината се чуваше вой на линейка, автомобилен клаксон или тропот на дъжд по асфалта.

Тук пълната, почти мъртвешка тишина се нарушаваше единствено от мекото шляпане на краката му по паважа...

Момент.

Не, имаше и друг звук — самотен щурец, пеещ в храстите отпред.

Звукът го върна в детството му в Тенеси и онези октомврийски вечери на верандата. Баща му смучеше лулата си, зареял поглед към засетите със соя полета, а хорът на щурците замлъкваше, докато не остане само един.

Поетът Карл Сандбърг не беше ли писал точно за това? Не можеше да си спомни буквално думите, но бяха свързани с гласа на последния щурец сред сланата.

Тресчица от песен.

Точно така — това беше фразата, която толкова му хареса.

Тресчица от песен.

Спря до храста, наполовина очаквайки песента внезапно да спре, но тя продължи с толкова постоянен ритъм, че звучеше почти

механично. Щурците търкаха крилете си, за да издадат този звук — беше го чел някъде.

Итън погледна храста.

Беше някакъв вид хвойна.

Със силна благоуханна миризма.

Близката улична лампа осветяваше достатъчно добре клоните и Итън се наведе с надеждата да зърне щуреца.

Песента продължи все така невъзмутимо.

— Къде си, дребосък?

Наклони глава настрани.

Присви очи към нещо, което едва се виждаше между клоните. Не беше щурец. А някаква кутия, горе-долу колкото айфона му.

Протегна ръка между клоните и докосна предмета.

Песента стана по-тиха.

Итън отдръпна ръката си.

Песента се засили.

Какво беше това, по дяволите?

Песента на щуреца идваше от говорител.

Беше почти десет и половина, когато отключи хотелската си стая и влезе вътре. Пусна обувките си на пода, съблече се гол и си легна, без дори да си прави труда да изгаси лампите.

Беше отворил единия прозорец, преди да излезе да вечеря, и сега усети по гърдите си лекия прохладен полъх, който прогони натрупалата се през деня жегата.

Минута по-късно му стана студено.

Надигна се, отметна завивките и изпълзя под тях.

Бореше се за живота си и губеше, създаването отгоре му беше побесняло и се мъчеше да разкъса гърлото му. Беше жив само защото се бе вкопчил с всички сили във врата на чудовището. Стискаше, стискаше, но противникът му притежаваше чиста, животинска сила. Итън усещаше движението на яките мускули, докато пръстите му се впиваха в млечнобялата полупрозрачна кожа. Не можеше да го спре,

мускулите му започваха да се схващат, ръцете му се огъваха към лицето, зъбите приближаваха...

Рязко седна в леглото, плувнал в пот и задъхан. Сърцето му биеше толкова бързо, че приличаше по-скоро на равномерно треперене в гърдите.

Нямаше представа къде се намира, докато не видя картината с каубоите около огъня.

Будилникът на нощното шкафче показва 3:17.

Включи лампата и се загледа в телефона.

„Две... нула... шест...

Две... нула... шест...“

Как така не можеше да си спомни номера на домашния си телефон? Или дори мобилния на Тереза? Как беше възможно това?

Свали крака на пода, стана и отиде до прозореца.

Погледна между щорите тихата улица долу.

Тъмни постройки.

Пусты тротоари.

„Утре ще бъда по-добре“ — помисли си той.

Ще си вземе телефона, портфейла, пистолета, куфарчето. Ще се обади на жена си и сина си. Ще звънне в Сиатъл и ще говори с началника си Хаслър. Ще се заеме с разследването, за което беше дошъл тук.

3.

Събуди се с главоболие. Слънчевите лъчи струяха в стаята през пролуките между щорите.

Обърна се и зяпна будилника.

— Мамка му.

12:21.

Беше спал до обед.

Изпълзя от леглото и докато посягаше към панталоните си, захвърлени на топка на пода, някой почука на вратата му. Всъщност, не — някой чукаше на вратата от доста време и едва сега осъзна, че далечният тътен не беше само в главата му.

— Господин Бърк! Господин Бърк!

Лиза от рецепцията викаше в коридора.

— Секунда! — извика в отговор той. Навлече панталоните и тръгна несигурно към вратата. Отключи, свали верижката и отвори. — Да?

— Стаите се освобождават до единайсет.

— Извинете, аз...

— Какво стана с „още сутринта“?

— Нямах представа...

— Още ли не сте си взели портфейла?

— Не, току-що се събуждам. Наистина ли минава дванайсет?

Вместо отговор тя само го изгледа кръвнишки.

— Веднага отивам в шерифския участък — каза той. — И веднага щом си взема...

— Искам да ми върнете ключа и да опразните стаята.

— Какво да направя?

— Да опразните стаята. Махайте се. Не ми е приятно да ме използват, господин Бърк.

— Никой не ви използва.

— Чакам.

Итън впери поглед в лицето ѝ, търсейки нещо — мекота, пукнатини в решимостта ѝ, но не откри нито следа от съчувствие.

— Само да се облека.

Понечи да затвори вратата, но тя постави крак на прага.

— О, значи искате да гледате? Сериозно? — Той се дръпна от вратата. — Хубаво. Наслаждавайте се на представлението.

И тя го направи. Стоеше на прага и го гледаше как завързва обувките си на бос крак, как закопчава покритата си с петна риза и се бори две мъчителни минути с вратовръзката.

Когато най-сетне облече черното си сако, Итън грабна ключа от нощната масичка и на излизане го пусна в отворената ѝ длан.

— Ще се почувствате ужасно заради това след около два часа — обеща ѝ той, докато вървеше по коридора към стълбището.

Влезе в аптеката на ъгъла на Главната и Шеста, взе шишенце аспирин от рафта и го занесе при касата.

— Не мога да го платя — каза, докато оставяше аспирина на тезгяха. — Но ви обещавам, че след половин час ще се върна с портфейла си. Дълга история, но главата ме боли адски и трябва да взема нещо веднага.

Облеченият в бяла престилка аптекар тъкмо изпълняваше рецепта и броеше хапчета върху пластмасов поднос. Той наведе глава и изгледа Итън над четвъртитите си очила в сребърни рамки.

— Какво по-точно искате от мен?

Аптекарят беше оплешивяващ мъж в депресиращата половина на четирийсетте. Блед. Слаб. С големи кафяви очи, които изглеждаха още по-големи през дебелиите като лупи лещи.

— Да ми помогнете. Аз... наистина ме боли.

— Тогава идете в болницата. Това е аптека, а не кредитна къща.

За миг картината му се размаза и усети как онова ужасно туптене отново набира сила в тила му, пращайки зашеметяваща болка надолу по гръбнака.

Не си спомняше как е излязъл от аптеката.

Когато дойде на себе си, се препъваше по тротоара на Главната.

С всяка минута му ставаше все по-зле. Запита се дали да не се върне в болницата, но това бе последното място, на което му се искаше

да се озове. Трябваше му само някакво проклето хапче, което да намали болката, колкото да продължи да функционира.

Спря на следващото кръстовище. Опита се да се ориентира в коя посока да тръгне, за да стигне до шерифския участък, когато си спомни. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си, извади листчето и го разгъна.

1 авеню, 604

Изглеждаше му съмнително. Да почука на вратата на напълно непознат и да помоли за лекарство? От друга страна, не искаше да се връща в болницата и не можеше да се появи в участъка с такова парализиращо главоболие. Смяташе да нарита малко задници, а това обикновено минаваше по-добре, когато не си обладан от желание да се свиеш в зародишна поза в тъмна стая.

Как беше името ѝ?

Точно така — Бевърли.

Сигурно беше затворила късно снощи, което означаваше, че има голяма вероятност да я завари у дома. По дяволите, та нали тя самата му предложи. Можеше да се отбие, да я помоли за малко хапчета, да оправи донякъде главоболието и да отиде при шерифа.

Пресече, продължи по Главната, докато стигна Девета, след което зави и се насочи на изток.

Улиците пресичат Главната.

Авенютата са ѝ успоредни.

Прецени, че има да върви около седем преки.

След третата, краката му се израниха, но не спря. Болеше го, но болката го разсейваше от пулсирането в главата.

Училището заемаше целия район между Пето и Четвърто авеню и той закуцука покрай телената ограда на игрището.

Беше голямо междучасие за долните класове и децата играеха някаква сложна версия на гоненица със замръзване. Едно момиче с руси плитки преследваше всички останали, а писъците отекваха от околните сгради.

Итън ги погледа, като се мъчеше да не мисли за кръвта, която започваше да пълни обувките му. Беше студена между пръстите.

Русите плитки изведнъж спряха насред група хлапета и зяпнаха Итън.

За момент останалите деца продължиха да тичат и пицят, но постепенно те също спряха — първо забелязаха, че вече никой не ги гони, а после видяха и какво е привлякло вниманието на преследвачката им.

Едно по едно децата се обърнаха и се загледаха в Итън — с безизразни лица, в които беше готов да се закълне, че се долавя едва прикрита враждебност.

Итън се усмихна въпреки болката и махна с ръка.

— Здравсти, деца.

Никой не му махна в отговор. Децата просто стояха замръзнали като статуи и само главите им се въртяха, докато го гледаха как се отдалечава и изчезва зад ъгъла на физкултурния салон.

— Шантави ситни лайна — промърмори Итън под нос, когато смехът и писъците се подновиха, показвайки, че играта е продължила.

От другата страна на Четвърто авеню ускори крачка. Болката в краката се засили, но той продължи упорито напред. „Просто се добери. Усмихни се, стисни зъби и се добери“.

След Трето авеню се впусна в тръс и ребрата го заболяха отново. Мина покрай няколко къщи, които изглеждаха по-занемарени. Може би това беше долнопробната част на Уейуърд Пайнс? Възможно ли беше подобно градче да има лоши страни?

На Първо авеню спря.

Пътят беше черен — чакъла отдавна го нямаше и беше целият в дълбоки коловози. Нямаше тротоар, а по-нататък не се виждаха други улици. Беше стигнал до източния край на Уейуърд Пайнс и след къщите на тази улица цивилизацията внезапно свършваше. Стръмен склон, покрит с борове, се издигаше на няколко десетки метра до подножието на скалния пръстен около градчето.

Итън закуцука по средата на пустия път.

Чуваше само чуруликането на птици в близката гора — и нищо друго. Беше напълно изолиран от оживлението на града, доколкото изобщо съществуваше такава.

Минаваше покрай пощенски кутии с номера от 500 нагоре и едва сега изпита някакво подобие на облекчение при мисълта, че домът на Бевърли е наблизо.

Отново заплашваше да му се завие свят. Пристъпите идваха на вълни, но засега бяха слаби.

Следващата пресечка беше абсолютно пуста.

Не се виждаше жива душа.

Топлият вятър от планината вдигаше малки вихрушки прах по улицата.

Ето го и него — номер 604, втората къща отдясно. Личеше си по малката стоманена табелка, закрепена за останките от пощенската кутия, която бе напълно ръждясала, с изключение на зейналите дупки с назъбени краища. Отвътре се чуваше тихо цвърчене и за момент Итън си помисли дали и там няма говорител, но после зърна крилото на птицата, настанила се вътре.

Погледна към самата къща.

Сигурно навремето е била приятна двуетажна постройка със стръмен покрив, веранда с люлка и каменна пътека, водеща през предния двор към входа.

Боята отдавна беше олющена. Дори от улицата се виждаше, че не е останала нито люспа от нея. Все още закрепените за рамката дъски бяха напълно побелели от слънцето, като повечето бяха гнили и на път да се разпаднат на прах. Не се виждаше нито един оцелял прозорец.

Итън извади бележката от снощи и отново погледна адреса. Почеркът беше ясен — *1 авеню, 604* — но може би Бевърли беше сбъркала номера или пък беше написала „авеню“ вместо „ул.“.

Тръгна през стигащите до кръста му бурени в предния двор. Само от време на време успяваше да различи белите камъни на пътеката през гъстата растителност.

Двете стъпала към покритата веранда изглеждаха така, сякаш са минали през мелачка за дърво. Итън ги прекрачи и стъпи на верандата, която изскърца оглушително под тежестта му.

— Бевърли?

Къщата сякаш погълна гласа му.

Итън внимателно прекоси верандата, мина през зейналия вход и отново извика името ѝ. Чуваше шумоленето на вятъра в къщата и стоновете на дървения скелет. Направи три крачки в дневната и спря. На пода сред разпадналата се рамка на древно канапе се търкаляха ръждиви пружини. Отстрани имаше масичка за кафе, покрита с

паяжини, а под тях се виждаха страниците на някакво списание, подгизнали и изгнили до неузнаваемост.

Бевърли не би могла да го прати тук дори на шега. Явно случайно беше записала погрешен...

Миризмата го накара да вдигне глава. Направи предпазлива крачка напред, като заобиколи три стърчащи от пода пирона.

Подуши въздуха.

Миризмата го блъсна с поредния порив на вятъра, който разтресе къщата. Итън инстинктивно запуши носа си. Тръгна напред, качи няколко стъпала и се озова в тесния коридор между кухнята и трапезарията, където слънчеви лъчи осветяваха масата, върху която се бе срутил покривът.

Продължи напред, като внимателно си подбираше пътя през минното поле от гнили дъски и дупки, зейнали към сутерена.

Хладилник, умивалник, печка — ръждата покриваше всяка метална повърхност като лишеи. Мястото му напомняше за старите къщи, на които се натъкваше с приятелите си през летните си експедиции в гората зад фермите. Изоставени плевни и колиби с надупчени покриви, през които минаваха слънчеви лъчи. Веднъж беше намерил петдесетгодишен вестник в едно старо писалище, обявяваш резултатите от изборите за нов президент. Искаше да го занесе у дома и да го покаже на родителите си, но хартията бе толкова трошлива, че се разпадна в ръцете му.

Не беше дишал през носа вече повече от минута, но въпреки това усещаше, че вонята се е засилила. Беше готов да се закълне, че долавя вкуса ѝ в ъгълчетата на устата си и от самата ѝ сила, по-голяма и от тази на амоняка, на очите му избиваха сълзи.

Отсрещният край на коридора беше по-тъмен, все още защитен от тавана, от който продължаваше да капе вода от последния дъжд, когато и да бе валил той.

Вратата в дъното беше затворена.

Итън примигна, за да махне сълзите, и посегна към дръжката, но такава нямаше.

Побутна вратата с върха на обувката си.

Изскърцаха панти.

Вратата се удари в стената и той пристъпи през прага.

Подобно на спомена от онези стари къщи, куршуми от светлина летяха през дупките в отсрещната стена, осветяваха лабиринта от паяжини и улучваха единствената мебел в помещението.

Металната рамка все още се държеше и през кашавите останки от матрака той различи пружините, навити като някакви медноглави змии.

Досега не беше чул мухите, защото се бяха събрали в устата на човека — цяла метрополия, чисто колективно бръмчене приличаше на звука на малък външен мотор.

Беше виждал и по-лоши неща на бойното поле, но никога не се бе сблъсквал с подобна воня.

Бялото лъщеше навсякъде — на китката и на глезена, които бяха закопчани за таблите на леглото. Плътта по оголения десен крак изглеждаше едва ли не като раздрана. Вътрешното устройство на лявата страна на лицето беше изложено на показ чак до корените на зъбите. Стомахът беше подут — Итън виждаше подутината под парцаливия костюм, който бе черен и едноредов.

Също като неговия.

Макар от лицето да не бе останало почти нищо, цветът и дължината на косата отговаряха.

Височината също.

Итън залитна назад и се облегна на рамката на вратата.

Исусе Христе, мамка му.

Това беше агент Евънс.

Излезе на предната веранда на изоставената къща, преви се, опрял длани в коленете, и задиша дълбоко през носа, за да прогони миризмата. Тя обаче не го напускаше. Вонята на смърт се беше загнездила не само в синусите, но и по-лошо — дълбоко в гърлото му.

Свали сакото, разкопча ризата и я съблече, борейки се с ръкавите. Вонята се беше просмукала и в дрехите му.

Гол до кръста, Итън тръгна през бурените на някогашния преден двор и най-сетне се добра до черния път.

Усещаше студа на разранената кожа на стъпалата си и басовото туптене в тила, но болката беше заглъхнала от притока на адреналин.

Тръгна с енергична стъпка по средата на улицата, а мислите му препускаха. Беше се изкушил да претърси джобовете на мъртвеца, да види дали няма да попадне на портфейл или документи, но умният ход беше да не избързва. Да не докосва нищо. Да остави хората с латексовите ръкавици, маските на лицето и всичките им модерни инструменти да напълнят онази стая.

Все още не можеше да го проумее.

Федерален агент, убит в това малко кътче от рая.

Не беше съдебен лекар, но беше сигурен, че лицето на Евънс не е просто изгнило. Черепът му беше хлътнал на няколко места. Имаше счупени зъби. Едно от очите липсваше.

Освен това е бил подложен на мъчения.

Шестте пресечки сякаш прелетяха покрай него и не след дълго тичаше в тръс по тротоара към шерифския участък.

Остави сакото и ризата си на пейката отвън и отвори едното крило на двойната врата.

Приемната представляваше облицовано в ламперия помещение с кафяв килим и препарирани животински тави, окачени на всяко свободно място на стените.

Зад бюрото седеше жена на около шейсет с дълга сребриста коса и играеше пасианс с истински карти. На табелката пред нея пишеше „Белинда Моран“.

Итън спря при бюрото и я изчака да обърне четири карти, преди най-сетне да се откъсне от играта.

— Мога ли да ви...

Жената се опули. Изглежда го от глава до пети и сбърчи нос. Итън предположи, че вонята на разложен труп продължава да се носи от него.

— Нямате риза — каза тя.

— Аз съм агент Итън Бърк от Сикрет Сървис. Искам да говоря с шерифа. Как му е името?

— Чие?

— На шерифа.

— О. Поуп. Шериф Арнолд Поуп.

— Той тук ли е, Белинда?

Вместо да отговори на въпроса му, тя вдигна стария телефон с шайба и набра трицифрен номер.

— Здравсти, Арни, един човек иска да те види. Казва, че е таен агент или нещо такова.

— Специален агент от...

Жената вдигна пръст.

— Не знам, Арни. Без риза е, освен това... — Тя се извърна от Итън на въртящия се стол и прошепна: — ... мирише лошо. Много лошо... Добре. Добре, ще му кажа.

Завъртя се обратно и затвори.

— Шериф Поуп ще дойде след малко.

— Трябва да го видя веднага.

— Разбирам. Можете да изчакате ето там. — Тя посочи групата столове в ъгъла.

Итън се поколеба за момент, но накрая се обърна и тръгна към столовете. По-разумно беше първата среща да мине цивилизовано. От опит знаеше, че местните органи стават доста предпазливи и дори враждебни, когато федералните започнат да се правят на тежки още от вратата. Съдейки по откритието си в изоставената къща, щеше да работи с този човек в обозримото бъдеще. По-добре беше да започне с протегнатата ръка, а не със среден пръст.

Отпусна се на един от тапицираните столове в чакалнята.

Беше се изпотил от тичането, но сега сърцето му отново заби нормално и потта по голата му кожа започна да го охлажда под потока свеж въздух от централната климатична инсталация.

На малката масичка пред него нямаше нова преса — само няколко стари броя на „Нешънъл Джиографик“ и „Попюлър Сайънс“.

Облегна се назад и затвори очи.

Болката в главата се завръщаше — засилваше се с всяко пулсиране на някакво молекулярно ниво, което можеше да се долови едва минути по-късно. Буквално чуваше тътена на главоболието в пълната тишина в участъка, където единственият звук бе тихото шляпане на карти.

— Да! — възкликна Белинда.

Итън отвори очи и успя да види как поставя последната си карта. Беше наредила пасианса. Тя събра тестето, размеси го и започна отново.

Минаха още пет минути.

Още десет.

Белинда приключи играта и отново размесваше тестето, когато Итън забеляза първия признак на раздразнение — потрепване на лявото му око.

Болката още се засилваше. Доколкото можеше да прецени, чакаше вече петнайсет минути. През това време телефонът не беше звъннал нито веднъж и никой не бе влязъл в сградата.

Затвори очи и преброи от шейсет до едно, като масажираше слепоочията си. Когато отвори очи, още стоеше без риза и измръзнал, Белинда все така обръщаше картите, а шерифа го нямаше никакъв.

Итън се изправи и остана на място за десетина секунди, докато световъртежът му намалea и най-сетне се увери, че може да стъпва здраво на земята. Отиде при бюрото и зачака Белинда да вдигне очи.

Тя обърна пет карти, преди да го забележи.

— Да?

— Извинете, че ви досаждам, но чакам вече близо двацет минути.

— Днес шерифът е доста зает.

— Не се и съмнявам, но трябва да говоря незабавно с него. А сега или вдигнете телефона и му кажете, че ми е писнало да чакам, или ще отида лично в кабинета му и...

Телефонът ѝ иззвъня.

Тя вдигна.

— Да?... Добре, разбира се. — Белинда затвори и се усмихна на Итън. — Вече можете да отидете. Кабинетът му е в края на коридора.

Итън почука под табелката с името.

— Да! — извика плътен глас от другата страна.

Итън завъртя дръжката, отвори и влезе.

Подът на кабинета беше от тъмен, силно издраскан паркет. На стената отляво беше закачена огромна глава на лос, а срещу нея имаше голямо грубо бюро. Зад бюрото стояха три древни шкафа за оръжие, пълни с карабини, пушки, пистолети и муниции, достатъчни за езекутирането на три пъти повече хора от жителите на малкото градче.

Мъж, около десетина години по-възрастен от него, се беше разположил в кожено кресло, качил на бюрото краката си, обути в

каубойски ботуши. Имаше вълниста руса коса, която сигурно щеше да побелее в рамките на следващото десетилетие, а лицето му бе покрито с няколкодневна четина.

Тъмнокафяви дочени панталони.

Риза с дълги ръкави — в ловно зелено.

Шерифската звезда сияеше на слънчевата светлина. Имаше вид на месингова, със сложни гравюри и черни букви УП в центъра.

Докато приближаваше бюрото, на Итън му се стори, че шерифът се опитва да скрие подигравателната си усмивка.

— Итън Бърк, Сикрет Сървис.

Протегна ръка над бюрото и шерифът се поколеба, сякаш водеше някакъв вътрешен дебат дали да се размърда. Накрая свали ботушите си от бюрото и се наведе напред.

— Арнолд Поуп. — Той стисна ръката му. — Сядайте, Итън.

Итън се настани на дървения стол с права облегалка.

— Как сте? — попита Поуп.

— Бил съм и по-добре.

— Не се и съмнявам. Сигурно и сте миришели по-добре. — Шерифът му се ухили. — Доста лоша катастрофа беше онази. Истинска трагедия.

— Да, надявах се да науча нещо повече за нея. Кой ни удари?

— Очевидците твърдят, че е била аварийна кола.

— Шофьорът задържан ли е? Повдигнати ли са обвинения?

— Щеше, ако можех да го намеря.

— Да не искате да кажете, че ни е ударил и е избягал?

Поуп кимна.

— Измъкнал си е задника от града, след като ви е нацепил. Отдавна беше изчезнал, когато стигнах до местопроизшествието.

— И никой не е успял да запомни номера му или нещо такова?

Поуп поклати глава и вдигна нещо от бюрото — прозрачен глобус със златна основа. Миниатюрните постройки под стъкления купол потънаха в снежна вихрушка, докато той прехвърляше кълбото от едната си ръка в другата.

— Какви мерки са взети по издирването на камиона? — попита Итън.

— Работим по въпроса.

— Така ли?

- И още как.
- Бих искал да видя агент Сталингс.
- Тялото му е в моргата.
- А къде е моргата?
- В подземие то на болницата.

Итън изведнъж го осени. Като гръм от ясно небе. Сякаш някой му го беше прошепнал в ухото.

- Бихте ли ми дали лист? — помоли той.

Поуп отвори едно чекмедже, отлепи самозалепваща се бележка от блокчето и му я подаде заедно с химикалка. Итън придърпа стола си напред, остави бележката на бюрото и записа номера.

— Доколкото разбрах, нещата ми са у вас — каза той, докато прибираще бележката в джоба си.

- Какви неща?
- Телефон, пистолет, портфейл, значка, куфарче...
- Кой ви е казал, че са у мен?
- Една сестра в болницата.
- Нямам представа откъде ѝ е хрумнало.
- Чакайте малко. Значи нещата ми *не са* у вас?
- Не.

Итън зяпна Поуп през бюрото.

- Възможно ли е все още да са в колата?
- Коя кола?

Итън се опита да овладее гласа си.

- Онази, която беше ударена от влекача, докато аз бях в нея.

— Предполагам, че е възможно, но съм почти сигурен, че екипът за спешна помощ е взел нещата ви.

- Господи.
- Какво?

— Нищо. Мога ли да използвам телефона, преди да си тръгна?

Не съм разговарял с жена си от дни.

- Аз разговарях с нея.
- Кога?
- В деня на катастрофата.
- И тя насам ли пътува?
- Нямам представа. Просто ѝ съобщих какво се е случило.
- Освен това трябва да говоря с началника си...

— Кой е той?

— Адам Хаслър.

— Той ли ви прати тук?

— Да.

— А той ли ви инструктира да не си правите труда да ми се обадите предварително и да ми кажете, че в моя свят ще цъфнат федерални? Или това беше ваша идея?

— Ако мислите, че съм длъжен да...

— Учтивост, Итън. Учтивост. Но пък, от друга страна, вие сте федерални, така че сигурно не сте запознати с тази концепция...

— Рано или късно щях да се свържа с вас, господин Поуп. Не сме имали намерение да ви вадим от играта.

— О. Е, в такъв случай...

Итън се поколеба. Искаше му се да изясни положението, да предаде информацията, която трябва да съобщи, и да не нагнетява ненужно обстановката. Но главоболието му беше убийствено и до такава степен виждаше двойно, че шерифът пред него заплашваше да се раздели на два задника.

— Изпратиха ме тук да открия двама агенти на Сикрет Сървис.

Поуп повдигна вежди.

— Нима са изчезнали?

— От единайсет дни.

— Какво са търсили в Уейуърд Пайнс?

— Не получих подробен инструктаж за разследването им, но знам, че е във връзка с Дейвид Пилчър.

— Това име ми звучи смътно познато. Кой е той?

— Винаги фигурира в списъците на най-богатите хора в света. Един от онези милиардери отшелници. Никога не дава изявления пред пресата. Собственик е на куп биофармацевтични компании.

— И е свързан с Уейуърд Пайнс?

— Повтарям, не съм наясно. Но щом тук са дошли от Сикрет Сървис, най-вероятно става въпрос за разследване на някакво финансово престъпление. Това е всичко, което знам.

Поуп рязко стана. Итън беше забелязал, че зад бюрото седи едър мъж, но едва когато го видя изправен, си даде сметка, че шерифът гони двата метра.

— Можете да използвате телефона в заседателната зала, агент Бърк.

Итън не помръдна от мястото си.

— Още не съм свършил, шерифе.

— Заседателната зала е натам. — Поуп заобиколи бюрото си и тръгна към вратата. — И може би следващия път ще сложите риза? Просто съвет.

Към туптенето в главата на Итън се добави гняв.

— Желаете ли да разберете защо не нося риза, шерифе?

— Честно казано, не особено.

— Един от агентите, които дойдох да търся, се разлага в една къща на шест преки оттук.

Поуп спря пред вратата с гръб към Итън.

— Намерих го малко преди да дойда тук — каза Итън.

— Обяснете по-подробно.

— Снощи една барманка от „Биергартен“ ми даде адреса си, в случай че ми потрябва нещо. Сутринта се събудих с ужасно главоболие. Без пукнат цент. Изритаха ме от хотелската ми стая. Отидох в дома ѝ да я помоля за някакви хапчета за главата, но адресът се оказа сгрешен или нещо подобно.

— Какъв е адресът?

— Първо авеню, номер шестстотин и четири. Оказа се някаква стара изоставена къща. В развалини. Агент Евънс е бил закопчан с белезници за легло в една от стаите.

— Сигурен ли сте, че е човекът, когото търсите?

— Осемдесет процента сигурен. Разлагането е в напреднал стадий и по лицето му има множество травми, нанесени с тъп предмет.

Намръщената физиономия, която шерифът носеше от влизането на Итън в кабинета му, изчезна и чертите му като че ли се смекчиха. Той се върна при Итън и седна на празния стол до него.

— Извинете, агент Бърк. Задържах ви на рецепцията. Ядосах се, че не сте се обадили, преди да дойдете в града и... да, прав сте. Не сте длъжен да го правите. Имам гаден характер, това е един от многото ми недостатъци и поведението ми беше неприемливо.

— Приемам извиненията ви.

— Преживели сте няколко кошмарни дни.

— Така е.

— Идете да се обадите и след това ще поговорим.

Заседателната зала бе запълнена от дълга маса и Итън с мъка се провря между столовете и стената до телефона в другия край.

Извади бележката от джоба си и вдигна телефона.

Имаше сигнал.

Набра номера.

Лъчите на следобедното слънце проникваха между щорите и полираната повърхност на масата блестеше ослепително под тях.

— Хайде, скъпа, вдигни — промърмори Итън на третото позвъняване.

След петото се включи телефонният секретар.

— Здравсти, свързахте се със семейство Бърк — каза гласът на Тереза. — Съжаляваме, че не можем да приеме обаждането ви... разбира се, освен ако не сте търговец... в такъв случай се радваме, че сме пропуснали обаждането ви и може би го правим нарочно, за да ви насърчим да забравите този номер. Ако ли не, след сигнала оставете съобщение.

— Тереза, аз съм. Господи, имам чувството, че не съм чувал гласа ти от години. Вероятно знаеш, че попаднах в автомобилна катастрофа. Като че ли никой не знае къде е телефонът ми, така че ако си се опитвала да ми се обадиш, съжалявам. Отседнал съм в хотел „Уейуърд Пайнс“, стая двеста двацет и шест. Можеш да звъниш и в шерифския участък. Надявам се двамата с Бен да сте добре. На мен нищо ми няма. Още съм малко понатъртен, но се оправям. Моля те, потърси ме довечера в хотела. Ще се опитам да ти звънна по-късно. Обичам те, Тереза. Ужасно много.

Затвори и поседя известно време, мъчейки се да си спомни мобилния телефон на жена си. Справи се с първите седем цифри, но последните три си оставаха забулени в тайна.

Номерът на филиала в Сиатъл изникна веднага в главата му. Набра го и на третото позвъняване вдигна жена, чийто глас бе непознат за Итън.

— Сикрет Сървис.

— Здравейте, аз съм Итън Бърк. Трябва да говоря с Адам Хаслър, ако обичате.

— В момента не е на разположение. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, наистина трябва да говоря с него. Извън офиса ли е?

— В момента не е на разположение. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще го потърся на мобилния. Бихте ли ми дали номера му, ако обичате?

— О, боя се, че не ми е позволено да съобщавам подобна информация.

— Разбирате ли кой съм аз? *Агент* Итън Бърк?

— *Мога ли* да ви помогна с нещо?

— Как се казвате?

— Марси.

— Нова сте, нали?

— Днес е третият ми ден.

— Вижте, намирам се в Уейуърд Пайнс, Айдахо, наред лайнйна буря. Веднага ме свържете с Хаслър. Не ми пука какво прави. Независимо дали е на съвещание... или сере... свържете го по шибания телефон.

— О, съжалявам.

— Какво?

— Няма да мога да продължа този разговор, щом се изразявате по такъв начин.

— Марси?

— Да?

— Извинете ме. Съжалявам, че ви повиших тон, но трябва да говоря с Хаслър. Спешно е.

— С удоволствие ще му предам съобщение, ако желаете.

Итън затвори очи.

Заскърца със зъби, за да не закрепчи в слушалката.

— Кажете му да се обади на агент Итън Бърк в шерифския участък в Уейуърд Пайнс или в хотел „Уейуърд Пайнс“, стая двеста двайсет и шест. Трябва да го направи веднага щом получи съобщението. Агент Евънс е мъртъв. Разбрахте ли ме?

— Ще му предам съобщението! — жизнерадостно отвърна Марси и затвори.

Итън свали слушалката и я удари пет пъти в масата.

Докато затваряше забеляза, че шериф Поуп стои на прага на заседателната зала.

— Всичко наред ли е, Итън?

— Да, аз... просто имам малък проблем със свързването с началника ми.

Поуп влезе, затвори вратата и седна на масата срещу Итън.

— Казахте, че изчезналите агенти са двама, нали? — попита той.

— Точно така.

— Разкажете ми за другия.

— Името ѝ е Кейт Хюсън. Работеше във филиала ни в Бойси, а преди това в Сиатъл.

— Познавахте ли я там?

— Бяхме партньори.

— И е била преместена?

— Да.

— И Кейт е дошла тук с агент...

— Бил Евънс.

— ... на строго секретно разследване.

— Точно така.

— Бих искал да ви помогна. Желаете ли помощта ми?

— Разбира се, Арнолд.

— Добре. Да започнем с основните неща. Как изглежда Кейт?

Итън се облегна назад в стола си.

Кейт.

През последната година толкова се беше старал да *не* мисли за нея, че му трябваше известно време, за да си представи лицето ѝ. Споменът беше като отваряне на рана, която тъкмо е започнала да се затваря.

— Висока около метър и шейсет. Към четиресет и пет килограма.

— Дребничка, а?

— Най-добрият служител, когото съм виждал. Последния път, когато я видях, беше с къса кафява коса, но може да я е пуснала дълга. Сини очи. Рядко красива.

Господи, още можеше да я усети.

— Някакви отличителни белези?

— Всъщност, да. Има едва забележимо родилно петно на бузата. С цвят на кафе с мляко, голямо колкото монета от пет цента.

— Ще уведомя заместниците си. Може да направим портрет и да го пуснем из града.

— Би било чудесно.
— Та защо, казахте, че са я преместили от Сиатъл?
— Не съм казвал защо.
— Е, знаете ли причината?
— Говореше се, че заради някакви вътрешни рокади. Бих искал да видя колата.
— Колата ли?
— Черният линкълн, с който катастрофирах.
— О, разбира се.
— Къде мога да я намеря?
— Има двор за отпадъци в покрайнините. — Шерифът стана. — Какъв беше онзи адрес?
— Първо авеню, номер шестстотин и четири. Ще ви заведе.
— Не е нужно.
— Искам да го направя.
— Аз обаче *не* искам.
— Защо?
— Имате ли нужда от нещо друго?
— Бих искал да науча резултатите от разследването ви.
— Елате пак утре следобед. Ще видим докъде ще стигнем.
— Ще ме заведете ли до склада за отпадъци да видя колата?
— Мисля, че можем да се отбием. Но засега да тръгваме. Ще ви изпратя.

Сакото и ризата на Итън като че ли миришеха не чак толкова зле, когато ги облече и тръгна по улицата, отдалечавайки се от шерифския участък на Уейуърд Пайнс. Още вонеше, но реши, че противната миризма на разложено ще привлече по-малко внимание, отколкото човек, вървящ из града само по официални панталони.

Движеше се колкото се може по-енергично, но замайването продължаваше да идва на вълни, главата го болеше ужасно и всяка стъпка причиняваше нова агония във всички краища на черепа му.

„Биергартен“ беше отворена и празна, ако не се брои един отегчен на вид барман, който седеше зад бара и четеше книжка с меки корици — един от ранните романи на Ф. Пол Уилсън.

— Бевърли вечерна смяна ли е?

Мъжът вдигна пръст.

Минаха десет секунди, докато си дочете абзаца.

Накрая затвори книгата и насочи цялото си внимание към Итън.

— Какво ще пиете?

— Нищо. Търся жената, която беше на бара снощи. Името ѝ е Бевърли. Красива брюнетка. На около трийсет и пет. Доста висока.

Барманът слезе от стола си и остави книгата на бара. Дългата му посивяваща коса бе с цвета на мръсна съдомиялна и беше прибрана на опашка.

— Тук ли сте били? В това заведение? Снощи?

— Да, тук — отвърна Итън.

— И твърдите, че на бара е имало висока брюнетка?

— Точно така. Казваше се Бевърли.

Мъжът поклати глава и Итън долови нещо като подигравка в усмивката му.

— Има двама души на заплата, които държат бара. Един тип на име Стив и аз.

— Не, онази жена ме обслужи снощи. Ядох чийзбургер и седях ето там. — Итън посочи стола в ъгъла.

— Не го приемай навътре, приятел, но колко беше изпил?

— Не бях пил. И не съм ти приятел. Аз съм федерален агент. И знам, че снощи бях тук, както и кой ме обслужи.

— Съжалявам, не знам какво да ви кажа. Мисля, че сте били в друг ресторант.

— Не, аз...

Изведнъж всичко се размаза.

Итън заби пръсти в слепоочията си.

Усещаше пулса си в темпоралната артерия, всеки тласък носеше пристъп от онези студени удари в главата, които имаше като дете — мимолетна пронизваща болка, идваща след прекалено лакома хапка сладолед.

— Сър? Сър, добре ли сте?

Итън залитна назад от бара.

— Беше тук — успя да каже той. — Сигурен съм. Не знам защо правите...

В следващия момент стоеше отвън с ръце на коленете, превит над локва повръщано на тротоара. Бързо осъзна, че повръщаното е от

него — гърлото му още гореше от стомашния сок.

Изправи се и изтри уста с ръкава на сакото си.

Слънцето вече се беше скрило зад скалите и вечерният хлад се спускаше над градчето.

Имаше неща за вършене — да открие Бевърли, да издири екипа от „Бърза помощ“ и да си прибере нещата — но единственото, което му се искаше в момента, бе да се свие на кълбо в някоя тъмна стая. Да приспи болката. Объркването. И онова чувство, което беше в основата на всичко и ставаше все по-трудно и по-трудно за игнориране.

Ужасът.

Засилващото се чувство, че нещо не е, ама изобщо не е наред.

Изкачи с препъване каменните стъпала и бутна вратата на хотела. Камината топлеше лобито.

Млада двойка беше заела едно от канапенцата до камината и пиеше шампанско. Вероятно бяха на романтична ваканция и се наслаждаваха на един напълно различен Уейуърд Пайнс.

Мъж в смокинг седеше на пианото и свиреше „Винаги гледай откъм светлата страна на живота“.

Итън се добра до рецепцията и се съсредоточи да се усмихне въпреки болката.

Същата служителка, която го беше изгонила от стаята сутринта, започна да говори още преди да е вдигнала поглед.

— Добре дошли в хотел „Уейуърд Пайнс“. С какво мога да ви...

Млъкна, когато видя Итън.

— Здравсти, Лиза.

— Впечатлена съм — каза тя.

— Впечатлена?

— Върнахте се да платите. Твърдахте, че ще го направите, но честно казано, не мислех, че ще ви видя отново. Извинете ме за...

— Не, вижте, не успях да намеря портфейла си през деня.

— Искате да кажете, че не сте дошли, за да платите престоя си тук? Както обещахте неведнъж?

Итън затвори очи и пое дъх през мъчителната болка.

— Лиза, не можете да си представите какъв ден имах. Просто искам да полегна за няколко часа. Дори не ми е нужна стая за цялата

нощ. Само място, където да си проясня главата и да поспя. Изпитвам ужасна болка.

— Чакайте малко. — Тя стана от стола си и се наведе към него над тезгяха. — Не само че не можете да платите, а и искате *отново* стая, така ли?

— Нямам къде другаде да отида.

— Вие ме излъгахте.

— Съжалявам. Наистина си мислех, че ще успея да...

— Разбирате ли, че рискувах ужасно много заради вас? Че бих могла да изгубя работата си?

— Съжалявам, не исках да...

— Махайте се.

— Моля?

— Не ме ли чухте?

— Нямам къде да отида, Лиза. Нямам телефон. Нямам пари. Не съм ял от снощи и...

— Хайде пак да ми обясните как точно всичко това е и мой проблем.

— Просто трябва да полегна за няколко часа. Умолявам ви.

— Вижте, вече ви обясних съвсем ясно. А сега е време да си вървите.

Итън не помръдна. Взираше се в нея с надеждата, че ще види болката в очите му и ще се смили над него.

Вместо това Лиза вдигна телефона и започна да набира.

— Какво правите? — попита Итън.

— Обаждам се на шерифа.

— Добре, добре. — Той вдигна ръце, сякаш се предава, и отстъпи от рецепцията. — Отивам си.

Когато стигна до вратата. Лиза извика след него:

— И никога повече да не съм ви видяла тук.

Итън едва не падна по стълбите. Когато стигна до тротоара, вече му се виеше свят. Уличните лампи и светлините на минаващите автомобили започваха да се въртят около него. Усети как силата изтича от краката му, сякаш някой е отпушил канал.

Въпреки всичко тръгна по тротоара и видя, че червената постройка се издига на осем пресечки оттук. Все още се страхуваше от

нея, но вече наистина се нуждаеше от болница. Искаше легло, сън, лекарства. Всичко, което би спряло болката му.

Трябваше или да иде в болницата, или да спи навън — в някоя пресечка или парк, под открито небе.

Но болницата се намираше на осем преки, всяка крачка изискваше огромен разход на енергия, а светлините се разпадаха навсякъде около него — размазаните дълги опашки ставаха по-ярки, по-натрапчиви, изкривяваха зрението му и вече виждаше света като нощна снимка на град, в която светлините на автомобилите са се превърнали в ослепителни дълги линии, а уличните лампи пламтят като горелки.

Блъсна се в някого.

Някакъв мъж го бутна и попита:

— И с шофирането ли си така?

На следващото кръстовище спря. Съмняваше се, че ще успее да пресече.

Залитна назад и тупна на тротоара, опрял гръб в някаква сграда.

Улицата се беше оживила — не можеше да види нищо ясно, но чуваше стъпки по бетона и откъси от разговори.

Изгуби всякаква представа за време.

Сигурно се беше унесъл.

После откри, че лежи на една страна върху студения бетон, усети нечий дъх и глас почти в лицето си.

Думите достигаха до него, но той не можеше да ги свърже в някакъв смислен ред.

Отвори очи.

Вече се беше стъмнило.

Трепереше.

Някаква жена беше клекнала до него и Итън усети, че го е хванала за раменете. Разтърсваше го и му говореше.

— Господине, добре ли сте? Чувате ли ме? Господине? Можете ли да ме погледнете и да ми кажете какво ви е?

— Пиян е — обади се мъжки глас.

— Не, Харолд. Прилошало му е.

Итън се опита да фокусира лицето, но беше тъмно и размазано. Можеше да различи единствено уличните лампи, горящи като

миниатюрни слънца над пътя, както и някоя и друга ивица светлина от минаващ автомобил.

— Главата ме боли — каза той с глас, който бе твърде слаб и изпълнен с болка и страх, за да е негов. — Трябва ми помощ.

Жената хвана ръката му и му каза да не се безпокои, да не се страхува, помощта вече идвала.

И макар ръката очевидно да не беше на млада жена — кожата бе твърде опъната и тънка като стара хартия — в гласа имаше нещо толкова познато, че сърцето му се сви.

4.

Взеха ферибота от Сиатъл до Бейнбридж Айлънд и продължиха на север по полуострова към Порт Анджелис — конвой от четири коли с петнайсетте най-близки приятели на Бърк.

Тереза се беше надявала на слънчев ден, но времето беше студено, сиво и дъждовно. Олимпийските планини бяха изчезнали в мъглата заедно с всичко извън тесния коридор на магистралата.

Но това нямаше никакво значение.

Пътуваха въпреки времето, а дори никой да не беше поискал да отиде с нея, двамата с Бен щяха да тръгнат сами.

Приятелката ѝ Дарла караше, а Тереза седеше отзад, държеше за ръка седемгодишния си син и се взираше между капките по стъклото към дъждовната гора, която се носеше покрай тях като размазано зелено петно.

След няколко километра по Магистрала 112 стигнаха началото на пътеката за Страйпид Пийк.

По небето още се стелеха облаци, но дъждът беше спрял.

Тръгнаха мълчаливо покрай водата. Единствените звуци бяха жвакането на обувките им в калта и постоянния шум на пенестите вълни.

Тереза погледна към заливчето, когато пътеката мина над него. Водата не беше така синя, както я помнеше. Приписа приглушения цвят на облациите, а не на неточните си спомени.

Групата мина покрай бункерите от Втората световна война и продължи през гъстите папрати към гората.

Навсякъде имаше мъх.

От дърветата още капеше вода.

Всичко беше потънало в буйна зеленина въпреки ранната зима.

Приближаваха върха.

През цялото време никой не бе казал нито дума.

Тереза усещаше паренето в краката и напирещите сълзи.

Когато стигнаха върха, заваля отново — не силно, само отделни капки, понесени странично от вятъра.

Тереза излезе на поляната.

Вече плачеше.

При хубаво време отгук се разкриваше гледка на много километри наоколо, с морето триста метра под тях.

Днес върхът бе обвит в мъгла.

Тя се свлече на мократа трева, скри глава между коленете си и продължи да плаче.

Чуваше единствено трополенето на капките по качулката на дъждобрана си и нищо друго.

Бен седна до нея и тя го прегърна.

— Добре се представи в прехода, приятел. Как си?

— Добре, предполагам. Това ли е?

— Да, това е. Щеше да виждаш много по-надалеч, ако не беше мъглата.

— И сега какво ще правим?

Тя избърса очи и си пое треперливо дъх.

— Сега ще кажа няколко думи за татко ти. Може би и някои от другите ще направят същото.

— Аз трябва ли да го правя?

— Само ако искаш.

— Не искам.

— Добре.

— Това не означава, че не го обичам.

— Зная.

— Искаш ли да говоря за него?

— Не и ако това ще те накара да се почувстваш неудобно.

Тереза затвори очи и се опита да се вземе в ръце.

Изправи се с мъка.

Приятелите ѝ бродеха сред папратите и духаха в дланите си, за да ги стоплят.

На върха беше сурово, силните пориви вълнуваха папратите като зелено море и беше толкова студено, че дъхът им излизаше на пара.

Тя извика приятелите си и всички те се събраха накуп, сгущени срещу дъжда и вятъра.

Тереза разказа как двамата с Итън бяха излезли на излет на полуострова няколко месеца след като започнаха да се срещат. Бяха отседнали в Порт Анджелис и един късен следобед случайно бяха попаднали на пътеката до Страйпид Пийк. Изкачиха върха по залез-слънце в един ясен и тих ден и докато тя гледаше към пролива към Южна Канада, Итън коленичи пред нея и ѝ предложи.

Беше купил пръстена играчка сутринта от автомат в някаква бакалия. Призна, че изобщо не е планирал подобно нещо, но че по време на излета е осъзнал, че иска да прекара остатъка от живота си с нея. Каза ѝ, че никога не е бил по-щастлив от този момент, на върха на тази планина, с ширналия се под тях свят.

— Аз също не се бях замисляла за това — каза Тереза, — но приех и двамата стояхме тук и гледахме как слънцето залязва в морето. С Итън винаги говорехме, че трябва да дойдем отново някой уикенд, но знаете поговорката за живота и плановете. Както и да е, имахме нашите свършени моменти... — Тя целуна сина си по темето. — ... Както и не толкова добри, но си мисля, че Итън никога не е бил по-щастлив, по-безгрижен и по-изпълнен с надежда за бъдещето, отколкото онази вечер на върха на тази планина преди тринайсет години. Както знаете, обстоятелствата около изчезването му... — Тя млъкна, за да сподави бурята от емоции, която чакаше, винаги чакаше. — ... Е, така и не получихме тяло, прах или каквото и да било. Но... — усмихна се през сълзи — все пак донесох това.

Тя извади стар пластмасов пръстен от джоба си. Златната боя отдавна се беше олющила, разклатените щипци все още държаха парченцето стъкло с цвят на изумруд. Някои от присъстващите вече също плачеха.

— Накрая ми подари пръстен с диамант, но ми се струваше подобаващо, ако не и по-пестеливо, да донеса този. — Тереза извади градинска лопатка от раницата си. — Искам да оставя тук нещо близко за Итън и ми се струва, че този пръстен е подходящ. Бен, би ли ми помогнал?

Тереза коленичи и разчисти папратите, докато не видя пръстта.

Беше омекнала от дъжда и лопатата лесно потъваше в нея. Тя изкопа няколко буци земя и даде на Бен да направи същото.

— Обичам те, Итън — прошепна Тереза. — И ми липсваш ужасно.

После пусна пръстена в плиткия гроб, зарови го с буците пръст и го заравни с опакото на лопатата.

Същата вечер в дома им в Куин Ан Тереза направи парти.

Напълни къщата с приятели, познати, колеги и много пиячка.

Основната група приятели, вече отговорни и кротки професионалисти, а навремето диви и склонни към крайности, по пътя се бяха зарекли да купонясват още веднъж в памет на Итън.

Спазиха думата си.

Пиха като смоци.

Разказваха истории за Итън.

Смяха се и плакаха.

В десет и половина Тереза стоеше на верандата, която гледаше към малкия заден двор, а в редките ясни дни и към силуета на Сиатъл и тежката бяла маса на Маунт Рейниър на юг. Тази нощ сградите от центъра на града се губеха в мъглата и единствено неоновото сияние издаваше присъствието им.

Тя се облегна на перилата, пушеше цигара с Дарла — нещо, което не беше правила от колежа — и пиеше петия си джин с тоник за вечерта. Не беше поглъщала толкова алкохол от цяла вечност и знаеше, че ще си пати на сутринта, но точно в момента се наслаждаваше на тази чудесна мека тапицерия, която я предпазваше от острите ръбове на реалността — останалите без отговор въпроси, страха, който не я напускаше нито за миг. Който изпълваше сънищата ѝ.

— Ами ако не платят застраховката му живот? — обърна се тя към Дарла.

— Защо им е да го правят, скъпа?

— Поради липса на доказателство за смъртта му.

— Това е нелепо.

— Ще трябва да продам тази къща. Не мога да изплащам ипотеката със заплата на помощник-адвокат.

Ръката на Дарла докосна нейната.

— Сега не мисли за това. Знай само, че имаш приятели, които те обичат. Който никога не биха позволили да се случи нещо с теб или с

Бен.

Тереза остави празната чаша на парапета.

— Той не беше идеален — рече тя.

— Знам.

— Изобщо даже не беше идеален. Но пък като се замисля, грешките, които правеше... си бяха негови. Обичах го. Винаги съм го обичала. Дори когато научих за първи път, знаех, че ще му простя. Можеше да го направи отново и истината е, че щях да остана при него. Бях *негова*, разбираш ли?

— Значи сте се сдобрили напълно, преди да замине?

— Да. Тоест все още имаше... наранени чувства. Онова, което направи...

— Знам.

— Но бяхме минали през най-лошото. Бяхме в етапа на помиряването. Можехме да успеем. А сега... сега съм самотна майка, Ди.

— Хайде да те сложа да си легнеш. Тереза. Денят беше дълъг. Остави всичко. Ще дойда утре сутринта и ще ти помогна с почистването.

— Няма го вече близо петнайсет месеца и всеки път, когато се събуждам, не мога да повярвам, че това се случва наистина. Още чакам телефонът ми да иззвъни. Или да получа есемес. Бен непрекъснато ме пита кога ще се прибере татко. Знае отговора, но и при него е същото като при мен... същата причина, поради която непрекъснато проверявам телефона си.

— Защо, скъпа?

— Защото си мисля, че ще видя пропуснатото обаждане от Итън. Защото ако Бен ме попита отново, може би този път ще имам различен отговор. Ще му кажа, че татко се връща от командировка следващата седмица.

Някой я повика по име.

Тереза се обърна внимателно. Губеше равновесие от джина.

Паркър, един от младите служители в кантората, в която работеше, стоеше на прага на плъзгащата се стъклена врата.

— Един човек иска да те види, Тереза.

— Кой?

— Някакъв тип на име Хаслър.

Стомахът ѝ се сви.

— Кой е той? — попита Дарла.

— Шефът на Итън. Мамка му, пиана съм.

— Ако искаш, ще му кажа, че не можеш...

— Не, трябва да говоря с него.

Тереза последва Паркър в къщата.

Всички се бяха наквасили здравата и партито вече догаряше.

Джен, съквартирантката ѝ от първата година в колежа, беше заспала на дивана.

Няколко други приятелки се бяха събрали в кухнята около нечий айфон. Бяха ужасно пиани и се опитваха да поръчат такси.

Сестра ѝ Марджи, която беше въздържател и вероятно бе единственият трезвен човек в цялата къща, хвана ръката ѝ, докато минаваше покрай нея, и ѝ прошепна, че Бен е заспал горе в стаята си.

Хаслър чакаше във фоайето — с черен костюм, разхлабена черна вратовръзка и торбички под очите. Тереза се запита дали не идва направо от работа.

— Здравсти, Адам — каза тя.

Размениха бърза прегръдка и целувка по бузата.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-рано — каза Хаслър. — Беше... ами беше тежък ден. Просто исках да се отбия за минута.

— Това означава много за мен. Искаш ли нещо за пиене?

— Една бира ще ми дойде чудесно.

Тереза се запрепъва до преполовената бъчонка „Фат Тайър“ и напълни една пластмасова чаша.

Седна с Адам на третото стъпало на стълбището.

— Извини ме — каза тя. — Малко съм пиана. Искахме да изпратим Итън като в доброто старо време.

Хаслър отпи от бирата си. Беше година-две по-възрастен от Итън. От него се разнасяше слаба миризма на „Олд Спайс“ и все още ходеше късо подстриган като първия път, когато се запозна с него на едно коледно празненство преди куп години. Тънка червена брада само на един ден минаваше по линията на челюстта му. Сакото му бе издуто от скрития под него пистолет.

— Още ли имаш проблеми със застраховката на Итън? — попита той.

— Да. Протакат плащането. Мисля, че ще ме накарат да повдигна обвинение срещу тях.

— Ако искаш, в началото на другата седмица мога да им звънна. Да видя дали няма да успея да ги понатисна и да ги накарам да се размърдат.

— Наистина ще съм ти благодарна, Адам.

Тереза си даде сметка, че говори бавно и изключително внимателно, мъчейки се да не заваля думите.

— Ще ми изпратиш координатите на застрахователния агент, нали? — попита той.

— Да.

— Тереза, искам да знаеш, че всеки ден се събуждам с мисълта, че трябва да разбера какво е станало с Итън. И ще разбера.

— Мислиш ли, че е мъртъв?

Въпрос, който никога не би задала в трезво състояние.

Хаслър помълча известно време, загледан в кехлибарената си напитка.

— Итън... беше страхотен агент — каза най-сетне той. — Може би най-добрият ми. Не го казвам просто така.

— И мислиш, че досега би трябвало да се е обадил или...

— Именно. Съжалявам.

— Не, това е... — Той ѝ подаде кърпичка и тя плака в нея известно време, след което избърса очите си. — Толкова е трудно... да не знаеш. Преди се молах да е все още жив. Сега се моля само за тяло. Нещо веществено, което да отговори на въпросите ми и да ми позволи да продължа нататък. Мога ли да те попитам нещо, Адам?

— Разбира се.

— Според *теб* какво е станало?

— Може би сега не е времето...

— Моля те.

Хаслър допи бирата си.

Отиде до бъчонката, напълни чашата си и се върна.

— Като отправна точка да вземем онова, което знаем, става ли? Итън е пристигнал в Бойси с директен полет от Сиатъл в осем и половина сутринта на двацет и четвърти септември миналата година. Отишъл е във филиала в центъра и се е срещнал с агент Сталингс и екипа му. Провели са среща, продължила два и половина часа, след

което Итън и Сталингс са заминали от Бойси някъде към единайсет и петнайсет.

— И са тръгнали за Уейуърд Пайнс да разследват...

— Наред с другите неща, изчезването на агент Бил Евънс и Кейт Хюсън.

Само споменаването на името ѝ беше като нож между ребрата.

На Тереза изведнъж ѝ се прииска още едно питие.

— За последен път Итън е говорил с теб по мобилния в един и двайсет от Лоумън, Айдахо, където са спрели да заредят — продължи Хаслър.

— Връзката беше лоша, защото бяха в планините.

— Тогава са се намирали на един час път от Уейуърд Пайнс.

— Последните му думи бяха „Ще ти се обадя довечера от хотела, скъпа“. Опитах се да му кажа довиждане и че го обичам, но прекъсна.

— И това е бил последният разговор, който някой е провел с мъжа ти. Поне от онези, които са още живи. Разбира се... знаеш останалото.

Знаеше го и не искаше да го чува никога повече.

В 15:07 на едно кръстовище в Уейуърд Пайнс агент Сталингс засякъл камион влекач. Бил убит моментално, а предницата била смазана до такава степен, че се наложило да преместят колата другаде, за да извадят тялото на Итън. Само че след като махнали вратата и срязали покрива, намерили купето празно.

— Има и друга причина да дойда, Тереза. Искях да ти съобща една новина. Както знаеш, не сме доволни от вътрешния оглед, който направихме на колата на Сталингс.

— Да.

— Обърнах се за помощ към КОДИС^[1], екипа за научен анализ на ФБР. Там правят изумителни неща, най-добрите са. Тъкмо приключиха едноседмичното проучване на колата.

— И...

— Утре мога да ти пратя доклада им по електронната поща, но казано с две думи, не са намерили нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не са намерили нищо. Нито следа от кожни клетки, кръв, косми или пот. Не са намерили дори така наречената деградирала ДНК. Ако Итън е бил в колата през трите часа път от Бойси до

Уейуърд Пайнс, екипът най-малкото щеше да открие някакви молекулярни следи от него.

— Но как е възможно това?

— Още не знам.

Тереза се хвана за парапета и се изправи с мъка.

Отиде до импровизирания бар.

Дори не си направи труда да си забърква джин с тоник. Просто сипа малко лед в една чаша и я напълни с водка.

Отпи дълга глътка и се върна несигурно при стълбите.

— Не знам как да смеля това, Адам — рече тя и със следващата глътка осъзна, че това ще е питието, което определено ще ѝ дойде в повече.

— Аз също не знам. Попита ме какво е станало според мен, нали?

— Да?

— Нямам никакви отговори. Засега. Да си остане между нас, но сега отново проучваме внимателно агент Сталингс. Както и всички, които са имали достъп до местопроизшествието преди пристигането ми на място. Но засега удряме на камък. А и както знаеш, всичко това се случи преди повече от година.

— Нещо не е наред — рече тя.

Хаслър я изгледа. В очите му се четеше тревога.

— Определено — каза той.

Тереза го изпрати до колата и остана на мократа улица под дъжда, загледана как светлините на стоповете се смаяват и изчезват през върха на хълма.

По цялата улица се виждаха лампичките на коледните дървета на съседите. С Бен още не бяха украсили тяхната елха и Тереза се съмняваше, че изобщо ще го направят тази година. Щеше да прилича твърде много на приемане на този кошмар, последно признание, че Итън никога няма да се прибере у дома.

По-късно, след като всички си заминаха по домовете, тя легна на канапето на долния етаж, като се бореше със световъртежа.

Не можеше да заспи, нито да се унесе.

Всеки път, когато отваряше очи, поглеждаше към стенния часовник, докато стрелката бавно пълзеше от два към три часа сутринта.

В 2:45, неспособна да понася повече гаденето и виенето на свят, тя се претърколи от канапето, изправи се с мъка на крака и тръгна несигурно към кухнята.

Взе една от малкото останали чисти чаши и я поднесе под крана.

Изпи я и я напълни още два пъти, преди да утоли жаждата си.

В кухнята сякаш беше паднала бомба.

Намали осветлението и започна да зарежда съдомиялната. Изпита някакво особено задоволство, че я гледа как се пълни. Включи машината и тръгна из дневната с найлонов чувал, за да събере бирени чаши, картонени чинии и салфетки.

Към четири сутринта къщата изглеждаше по-добре, а и самата тя вече не се чувстваше пияна, макар че вече усещаше пулсирането зад очите — първия признак за приближаващото главоболие.

Изпи три аспирина и застана до мивката в кухнята в тишината преди зазоряване, заслушана в тропота на дъжда по верандата.

Напълни мивката с гореща вода и сипа малко течен сапун, като гледаше как повърхността се покрива с мехури.

Потопи ръце във водата.

Задържа ги, докато паренето не стана непоносимо.

Беше стояла на абсолютно същото място онази нощ, когато Итън се беше прибрал късно от работа.

Не беше чула входната врата.

Нито стъпките му.

Търкаше един тиган, когато ръцете му я прегърнаха през кръста и усети дъха му в тила си.

— Съжалявам, Т.

— Седем-осем часът — казва тя, като продължава да търка. — Това е късно. А сега е десет и половина. Итън. Дори не знам как да го нарека.

— Как е малкото ни мъжле?

— Заспа в дневната, докато те чакаше да ти покаже трофея си.

Ядосана е, че само дланите му върху тялото и са достатъчни да я обезоръжат и стопят гнева и за части от секундата. Беше почувствала заслепяващо привличане към него още първия път, когато го видя в другия край на бара в Тини Бигс. Много нечестно преимущество.

— Утре сутринта трябва да летя за Бойси — прошепва той в ухото ѝ.

— Рожденият му ден е в събота, Итън. Веднъж в живота се става на шест.

— Знам. И ме е яд. Но трябва да замина.

— Нали знаеш как ще приеме отсъствието ти? Колко пъти ще ме пита защо не си...

— Разбирам го много добре, Тереза. Да не мислиш, че ми е много приятно, че ще отсъствам?

Тя отблъсква ръцете му от бедрата си и се обръща към него.

— Тази нова задача свързана ли е с опитите да намерите нея?

— Точно сега не ми е до тези разговори, Тереза. Трябва да съм станал след пет часа, за да хвана самолета. А дори не съм си приготвил багажа.

Прекосява половината кухня, преди да спре и да се обърне към нея.

За момент двамата само се гледат в очите над масата, на която има чиния изстинала храна — последната, която Итън ще изяде под покрива на тази къща.

— Знаеш, че всичко приключи — казва той. — Продължихме нататък. А ти се държиш така, сякаш...

— Просто се уморих, Итън.

— От какво?

— Все работиш, работиш, работиш. И какво остава за нас? Трохите.

Той не отговаря, но тя вижда как мускулите на лицето му потръпват.

Дори и толкова късно вечерта, след петнайсетчасов работен ден, Итън изглежда изумително под лампата в своя черен костюм, който никога няма да ѝ омръзне.

Гневът ѝ вече утихва.

Част от нея иска да отиде при него, да бъде с него.

*Така я привлича.
Сякаш с някаква магия.*

[1] Combined DNA Index System. — Обединена система ДНК бази данни на ФБР. — Б.пр. ↑

5.

Тя отива при него в средата на къщата и той я прегръща и заравя нос в косата ѝ. Прави го често напоследък, сякаш се опитва да долови отново онази миризма от първата среща — смес от парфюм, шампоан за коса и нещо друго, което беше накарало сърцето му да прескочи. Но сега миризмата или се е променила, или е изчезнала, или е станала такава неразделна част от него, че той вече не може да я долови — а когато успяваше, винаги се връщаше към онези първи дни. Миризмата е по-важна дори от късата ѝ руса коса и зелените ѝ очи. Усещане за нещо ново. За нещо свежо. Като слънчев октомврийски следобед, когато небето е яркосиньо, по околните планини има свеж сняг, а дърветата в града тъкмо започват да се обагрят в есенни цветове.

Привлича я към себе си.

Болката и срамът от всичко, което ѝ е причинил, още са живи. Не е сигурен, но подозира, че ако тя му бе сторила същото, с него вече щеше да е свършено, възхищава се на любовта ѝ към него. На верността ѝ. Изобщо не ги заслужава и това само засилва чувството му за срам.

— Ще ида да го видя — прошепва Итън.

— Добре.

— Когато сляза обратно, ще останеш ли с мен, докато вечерям?

— Разбира се.

Той мята палтото си на парапета, събува черните си обувки и тихо се качва по стълбите, като прескача скърцащото пето стъпало.

Нататък дъските са добре заковани и не след дълго той стои пред спалнята и открехва вратата, докато ивицата светлина не осветява пространството между прага и касата на прозореца.

За петия рожден ден на Бен бяха изрисували стаята му като космос. Чернота. Звезди. Вихрушки на далечни галактики. Планети.

Тук-там по някоя космическа сонда или ракета. Реец се в безвъздушното пространство астронавт.

Синът му спи сред безпорядък от одеяла, стиснал в ръка малкия си трофей — пластмасово боядисано със златна боя момче, ритащо футболна топка.

Итън тихо пристъпва напред, като избягва парчета от „Лего“ и други играчки.

Прикляка край леглото.

Очите му са свикнали достатъчно с тъмното, за да различи детайлите от лицето на Бенджамин.

Мекота.

Спокойствие.

В момента са затворени, но очите му са същите като на майка му — бадемови.

А устата му е като на Итън.

Коленичил в тъмното до леглото на сина си, който скоро ще стане на шест, Итън изпитва осезаема болка, че напълно е пропуснал още един ден от живота му.

Момчето му е най-съвършеното и най-прекрасно нещо, което е виждал някога, и той остро чувства неумолимия ход на хилядите моменти с този малък човек, който ще стане мъж по-скоро, отколкото може да си представи.

Докосва бузата на Бен с опакото на дланта си.

Навежда се и целува момчето по челото.

Прибира кичур коса зад ухото му.

— Толкова се гордея с теб — прошепва той. — Дори не можеш да си представиш.

Миналата година, на сутринта в последния ден от живота си, преди да умре от старост и пневмония в старческия дом, баща му го беше попитал с дрезгав глас:

— Прекарваш ли достатъчно време със сина си?

— Колкото мога — беше отвърнал той, но баща му прочете лъжата в очите му.

— Ти ще изгубиш. Итън. Ще дойде ден, когато ще порасне и ще бъде твърде късно. Ще си готов да дадеш всичко на света, за да можеш да прекараш и един час със сина си като момче. Да го прегърнеш. Да му почетеш. Да играеш на топка с някого, в чиито очи

не можеш да направиш нищо лошо. Той още не вижда недостатъците ти. Гледа те с чиста любов, а тя няма да продължи дълго, така че му се радвай, докато я има.

Итън често си мисли за този разговор, най-вече през нощта, докато всички около него спят, а животът профучава със скоростта на светлината. Бремето на сметките, бъдещите и миналите провали и всички онези моменти, в които го няма, цялата изгубена радост — всичко това тежи като камък на гърдите му.

— Чуваш ли ме? Итън?

Понякога има чувството, че не може да си поеме дъх.

Понякога мислите му препускат така бързо, че трябва да намери един идеален спомен.

И да се вкопчи в него.

Като в спасителен пояс.

— Итън, искам да се хванеш за гласа ми и да го оставиш да те върне в съзнание.

Връща се към него отново и отново, докато безпокойството отшумява, идва умората и той най-сетне може да заспи.

— Знам, че е трудно, но трябва да опиташ.

Да потъне в единствената част от дните си, която може да му предложи покой...

— Итън.

В сънищата.

Очите му рязко се отвориха.

Към лицето му бе насочена светлина — малка, фокусирана, ослепително ярка синя точка.

Фенерче.

Примигна, светлината изчезна и когато отвори отново очи, някакъв мъж се бе надвесил на педя от лицето му и го гледаше през очилата си със златни рамки.

Малки черни очи.

Бръсната глава.

Леко посребрената брада беше единственият признак за възрастта на мъжа. Иначе кожата му бе гладка и чиста.

Той се усмихна, показвайки малки съвършени бели зъби.

— Сега вече ме чувате, нали?

В тона му имаше нещо официално. Намек за учтивост.

Итън кимна.

— Знаете ли къде се намирате?

Итън се замисли за момент — беше сънувал Сиатъл, Тереза и Бен.

— Да започнем с нещо друго. Знаете ли как се казвате? — попита го мъжът.

— Итън Бърк.

— Много добре. И тъй, знаете ли къде се намирате, Итън?

Усещаше отговора в ума си, но също и объркването — сякаш няколко реалности се надпреварваха помежду си.

В една от тях се намираще в Сиатъл.

В друга лежеше в болница.

В трета беше в идилично планинско градче на име... на мястото на името имаше празнина.

— Итън.

— Да?

— Ако ви кажа, че се намирате в болница в Уейуърд Пайнс, това ще отприщи ли нещо?

Не само че отприщи нещо, а върна всичко на мястото му изведнъж, като внезапен удар на център-нападател. Спомените за последните четири дни се подредиха в поредица от събития, в които беше сигурен.

— Добре — рече Итън. — Добре. Спомням си.

— Всичко ли?

— Така мисля.

— Какъв е последният ви спомен?

Нужни му бяха няколко секунди да го изрови и да махне паяжините от синапсите си, но се справи.

— Имах ужасно главоболие. Седях на тротоара на Главната улица и...

— И сте изгубили съзнание.

— Именно.

— Още ли ви мъчи главоболие?

— Не, изчезнало е.

— Аз съм доктор Дженкинс.

Мъжът стисна ръката му и се настани на един стол до леглото.

— Какъв доктор сте? — попита Итън.

— Психиатър. Итън, искам да ми отговорите на няколко въпроса, ако нямате нищо против. Казали сте някои интересни неща на доктор Майтър и сестрата, когато са ви довели тук. Знаете ли какво имам предвид?

— Не.

— Говорили сте за труп в една къща в града. И че не сте успели да се свържете със семейството си.

— Не си спомням да съм разговарял със сестра или лекар.

— Не сте били на себе си. Итън, имате ли психически заболявания?

Досега Итън беше легнал в леглото.

Сега се надигна с мъка.

Между щорите проникваше ярка слънчева светлина.

Беше ден.

На някакво първично ниво се зарадва, че е така.

— Що за въпрос е това? — попита той.

— От онези, за които ми плащат. Озовали сте се тук снощи без портфейл, без документи...

— Преди няколко дни ме измъкнаха от автомобилна катастрофа и или шерифът, или от „Бърза помощ“ не са си свършили шибаната работа. И сега съм тук без телефон, без пари и без документи. Не съм си изгубил портфейла.

— Успокойте се, Итън, никой не казва, че сте направили нещо лошо. И тъй, искам да отговорите на въпроса ми. Имате ли психични заболявания?

— Не.

— А някой ваш роднина да е страдал от такива?

— Не.

— Да сте страдали от посттравматичен стрес?

— Не.

— Но вие сте участвали във втората война в Залива.

— Откъде знаете това?

Дженкинс посочи към врата му.

Итън погледна към гърдите си и видя табелката на верижката й. Странно. Открай време я държеше в чекмеджето на нощното си шкафче. Не помнеше кога я беше слагал за последен път. Не мислеше,

че я е взел на тръгване, и определено не помнеше да я е слагал в багажа си или да е възнамерявал да я носи.

Погледна името си, званието, номера на социалната си осигуровка, кръвната група и религиозните предпочитания („Без религ. предп“.), гравирани върху неръждаемата стомана.

Старши подофицер Итън Бърк.

— Итън?

— Какво?

— Служили сте във втората война в Залива, нали?

— Да, летях на УН-60.

— Какво е това?

— Хеликоптер „Блек Хоук“.

— Значи сте участвали в бойни действия?

— Да.

— Интензивни ли?

— Може да се каже.

— Ранявали ли са ви?

— Не разбирам какво общо има това с...

— Просто отговорете на въпроса ми, ако обичате.

— Свалиха ме във втората битка при Фалуджа през зимата на две хиляди и четвърта. Беше операция за евакуиране и току-що бяхме натоварили ранени морски пехотинци.

— Имаше ли убити?

Итън пое дълбоко дъх.

Издиша.

Ако трябваше да е честен, въпросът го бе изненадал и изведнъж откри, че събира кураж за поредицата от картини, за справянето, с които бяха отишли много психотерапевтични сесии.

Ударната вълна, когато ракетният снаряд експлодира зад него.

Откъснатата опасна част и отказващият ротор на височина четиресет и пет метра над улицата.

Внезапната центробежна сила, когато хеликоптерът започва да се върти като пумпал.

Полуделите уреди.

Невъзможността да помръдне лоста за управление.

Сблъсъкът, който се оказва далеч не толкова лош, колкото е очаквал.

Изгубва съзнание само за половин минута.

Ремъкът на седалката е заял, не може да стигне до ножа си.

— Итън. Имаше ли убити?

Куршумите на бунтовниците вече разкъсват обшивката на хеликоптера. Някой стреля с АК.

През спуканото стъкло вижда как двама medici се отдалечават, накуцвайки, от машината.

Абсолютно замаяни и не на себе си.

— Итън...

Насочват се право към ротора с четирите му перки, който все още се върти достатъчно бързо.

Край.

Няма ги.

Кръв се стича по стъклото на кабината.

Още стрелба.

Бунтовниците приближават.

— Итън?

— Всички, с изключение на мен бяха убити — каза Итън.

— Значи вие сте били единственият оцелял?

— Точно така. Бях заловен.

Дженкинс надраска нещо в бележника си с кожена подвързия.

— Трябва да ви задам още няколко въпроса, Итън. Колкото по-честно отговорите, толкова повече шансове ще имам да ви помогна, а аз искам само това. Чували ли сте гласове?

Итън се опита да се овладее.

— Майтапите ли се?

— Ако можете просто да отговорите...

— Не.

Дженкинс си записа.

— Да сте имали проблеми с говора? Например да оплитате или смесвате думите?

— Не. Освен това не страдам от делюзии. И нямам халюцинации или...

— Е, не бихте могли да знаете дали халюцинирате, нали така? Бихте повярвали, че нещата, които виждате и чувате, са истински. Например, ако халюцинирате мен, тази болнична стая и целия този разговор, не бихте могли да направите разлика, нали?

Итън спусна краката си на пода.

— Къде отивате? — попита Дженкинс.

Итън тръгна към гардероба.

Движеше се нестабилно на слабите си крака.

— Състоянието ви не ви позволява да напуснете, Итън. Все още разчитат данните от скенера ви. Възможно е да имате вътрешночерепно нараняване и да не знаем колко тежко е то. Трябва да продължим изследванията.

— Ще се изследвам. Само че не тук. Не и в този град.

Итън отвори вратата на гардероба и свали костюма си от закачалката.

— Влезли сте в шерифския участък без риза. Вярно ли е?

Итън облече бялата си риза, която изглеждаше изпрана след последния път, когато я бе носил. Вонята на разлагащ се труп беше сменена с аромата на прах за пране.

— Вонеше — каза Итън. — Миришеше като мъртвеца, когото...

— Имате предвид онзи в изоставената къща, когото сте намерили според твърденията ви.

— Не са *твърдения*. Намерих го.

— И освен това сте отишли в дома на Мак и Джейн Скози, които не познавате, и сте торМОЗИЛИ с приказките си господин Скози на верандата му. Това вярно ли е?

Итън започна да закопчава копчетата. Треперещите му пръсти се опитваха да налучкат дупките. Закопча се накриво, но не му пукаше. Облечи се. Излез оттук. Разкарай се от това място.

— Не е разумно да се мотае насам-натам е потенциална мозъчна травма — заяви Дженкинс. Беше станал от стола си.

— Нещо тук не е наред — каза Итън.

— Знам, точно това се опитвам да...

— Не. Този град. Хората. Вие. Нещо не е наред и ако си мислите, че ще седя тук и ще ви позволя да се ебавате с мен дори секунда повече...

— Не се ебавам с вас, Итън. Никой не го прави. Имате ли представа колко параноични са думите ви? Просто се опитвам да определя дали нямате пристъп на психоза.

— Е, нямам.

Итън нахлузи панталоните си, закопча ги, наведе се за обувките.

— Простете, че не приемам *вашата* дума. „Ненормално състояние на ума, характеризирано най-общо като загуба на контакт с реалността“. Това е учебникарското определение на психозата, Итън. Възможно е да е била причинена от автомобилната катастрофа. От това, че сте станали свидетел на смъртта на партньора ви. Или на някаква потисната травма от войната, която е излязла наяве.

— Махайте се от стаята ми — каза Итън.

— Итън, животът ви може да е...

Итън погледна към Дженкинс. Нещо в погледа му и в езика на тялото явно намекваше, че наистина може да прибегне към насилие, защото очите на психиатъра станаха като паници и той най-сетне си затвори устата.

Сестра Пам вдигна поглед от документите на бюрото.

— Господин Бърк, какво правите извън стаята си, че и облечен, за бога?

— Напускам.

— Напускате? — Каза го така, сякаш не можеше да проумее думата. — Болницата ли?

— Уейуърд Пайнс.

— Но състоянието ви не ви позволява дори да...

— Искам си личните вещи, веднага. Шерифът ми каза, че екипът от „Бърза помощ“ вероятно ги е взел от колата.

— Мислех си, че са у шерифа.

— Не са.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Е, ще вляза в ролята на Нанси Дрю^[1] и...

— Престанете да ми губите времето. Знаете ли къде са нещата ми?

— Не.

Итън ѝ обърна гръб и закрачи.
Сестра Пам извика името му.
Той спря при асансьора и натисна бутона със стрелка надолу.
Тя идваше — чуваше бързите ѝ стъпки по линолеума на карета.
Обърна се и я загледа как приближава в онази своя чудесна старомодна сестринска униформа.

Пам спря недалеч от него.

Когато я беше видял за първи път, бе сметнал, че е с десетина сантиметра по-висока. И с няколко години по-възрастна.

— Не мога да ви пусна да си тръгнете, Итън — каза тя. — Не и докато не разберем какво ви има.

Вратата на асансьора се отвори със скърцане.

Итън отстъпи назад и се озова в кабината.

— Благодаря за помощта и загрижеността — каза той и натисна бутон П три пъти, докато не светна. — Но мисля, че разбрах.

— Какво?

— На този град му има нещо.

Пам сложи крак на прага и спря вратата.

— Итън. Моля ви. Не мислите ясно.

— Махнете си крака.

— Тревожа се за вас. Всички се тревожим.

Беше се облегнал на стената. Сега се отблъсна от нея и пристъпи напред, спря на сантиметри от Пам и впери поглед в нея през процепа на вратата.

Погледна надолу и побутна върха на бялата ѝ обувка с върха на своята черна.

Известно време тя удържа и Итън започна да се пита дали няма да му се наложи да прибегне до сила, за да я накара да отстъпи.

Накрая тя дръпна крака си.

Спря на тротоара и се огледа. Градчето изглеждаше доста притихнало за късния следобед. Не можеше да чуе нито една кола. Всъщност не се чуваше нищо, освен песните на птиците и шумоленето на вятъра в короните на трите високи бора, които се издигаха над тревната площ пред болницата.

Излезе на средата на улицата.

Отново спря и се заслуша.

Слънцето грееше приятно лицето му.

Лекият ветрец бе приятно хладен.

Погледна към небето. Сякаш бе направено от тъмносин кристал.
Без облаци.

Абсолютно съвършено.

Безспорно мястото беше прекрасно, но за първи път тези скални стени, които ограждаха долината, будеха в него нещо различно от благоговение. Не можеше да обясни защо, но го изпълваха със страх. С някакъв смътен, неясен ужас.

Почувства се... странно.

Може би наистина имаше травма. А може би не.

Може би изолацията от външния свят през последните пет дни започваше да си казва своето.

Без айфон, без интернет, без Фейсбук.

Изглеждаше невъзможно, като се замисли — да няма контакт със семейството си, с Хаслър, с никого извън Уейуърд Пайнс.

Тръгна към шерифския участък.

По-добре просто да се махне. Да помисли. Да прецени положението от другата страна на тези отвесни скали.

От комфорта на нормалния град.

Защото нещо тук определено не беше наред.

— Шериф Поуп тук ли е?

Белинда Моран вдигна глава от пасианса си.

— Здравейте — каза тя. — С какво мога да ви помогна?

Този път Итън попита мъничко по-силно.

— Шерифът тук ли е?

— Не, излезе за минутка.

— Значи скоро ще се върне?

— Не зная кога ще се върне.

— Но вие казахте „за минутка“, така че си помислих...

— Това е просто израз, младежо.

— Помните ли ме? Агент Бърк от Сикрет Сървис?

— Да. Този път сте с риза. Така изглеждате много по-добре.

— Някой да ме е търсил?

Тя присви очи и наклони глава настрани.

— Това пък защо?

— Защото казах на някои хора, че могат да ме търсят тук.

Белинда поклати глава.

— Никой не ви е търсил.

— Нито жена ми Тереза, нито агент Адам Хаслър?

— Никой не ви е търсил, господин Бърк. И не е трябвало да им казвате да ви търсят тук.

— Трябва отново да използвам телефона в заседателната зала.

Белинда се намръщи.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо?

Тя нямаше отговор на това, само продължи да се мръщи.

— Тереза, аз съм. Просто се опитвам да се свържа с теб. Отново бях в болницата. Не знам дали си звъняла в шерифския участък, но нямам никакви съобщения. Още съм в Уейуърд Пайнс. Не успях да намеря телефона и портфейла си, но това място ми писна. Смятам да заема патрулна кола от шерифа. Ще ти звънна довечера от Бойси. Липсваш ми, обичам те.

Наведе се напред, прекъсна и затвори очи, за да си спомни.

Номерът изникна в ума му.

Набра го, изслуша четирите позвънявания, след което отговори същият глас като миналия път.

— Сикрет Сървис.

— Обажда се Итън Бърк. Търся Адам Хаслър.

— В момента не е на разположение. Мога ли да ви помогна с нещо?

— С Марси ли разговарям?

— Да.

— Помните ли вчерашния ни разговор?

— Знаете ли, сър, всеки ден получаваме много обаждания и просто не мога да запомня всеки...

— Казахте ми, че ще предадете съобщение на Адам Хаслър.

— Относно какво?

Итън затвори очи и пое дълбоко дъх. Ако я обидеше сега, тя просто щеше да прекъсне. Ако изчакаше, докато се върне в Сиатъл, можеше да я направи на пух и прах пред всички и да я уволни на мига.

— Марси, беше относно мъртъв агент на Сикрет Сървис в Уейуърд Пайнс, Айдахо.

— Хм. Е, щом съм казала, че ще му предам съобщението, значи със сигурност съм го направила.

— Но той не ми се обади. Това не ви ли се струва странно? Агент от филиала на Хаслър, моя милост, намира друг агент, който е бил убит. Агент, за чието издирване бях пратен тук. И ето че са изминали двайсет и четири часа, а Хаслър не ме е потърсил. Не е ли странно?

Последва кратка пауза.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, бих искал да говоря незабавно с агент Хаслър.

— О, съжалявам, но в момента не е на разположение. Мога ли да ви...

— Къде е той?

— Не е на разположение.

— Къде е той!

— В момента не е на разположение, но съм сигурна, че ще ви се обади при първа възможност. Просто е затрупан с работа.

— Коя сте вие, Марси?

Някой изтръгна телефона от ръката му.

Поуп тресна слушалката. Очите на шерифа задълбаха Итън като горящи въглени.

— Кой ви каза, че можете да идвате тук и да ползвате телефона ми?

— Никой, аз просто...

— Точно така. Никой. Ставайте.

— Моля?

— Казах „ставайте“. Или ще излезете сам оттук, или лично ще ви извлека през фоайето до изхода.

Итън бавно се изправи и се обърна към шерифа от другата страна на масата.

— Разговаряте с федерален агент, сър.

— Не съм убеден.

— Какво означава това, по дяволите?

— Идвате тук без документи, без телефон, без нищо...

— Обясних положението си. Отидохте ли до номер шестстотин и четири на Първо авеню, за да видите тялото на агент Евънс?

— Да.

— И?

— Случаят се разследва.

— Значи сте извикали криминалисти, които да...

— Взети са всички мерки.

— Какво означава това?

Поуп само го изгледа. „Този е смахнат и няма на кого да се довериш на това място — помисли си Итън. — По-добре вземи кола и се махай оттук. И му набий канчето, след като се върнеш с тежката артилерия. Ще си изгуби значката и ще му бъде повдигнато обвинение за възпрепятстване на федерално разследване“.

— Искам да ви помоля за една услуга — примирително рече Итън.

— Каква?

— Да взема на заем една от колите ви.

Шерифът се изсмя.

— Защо?

— Ами мисля, че е очевидно. Заради катастрофата останах без кола.

— Това не ви е „Херц“.

— Нужен ми е транспорт, Арнолд.

— Просто е невъзможно.

— Това нали е *вашият* шерифски участък? Можете да правите каквото си искате, нали?

Шерифът примигна.

— Нямам кола, с която да ви услужа. — Поуп тръгна покрай масата. — Да вървим, господин Бърк.

Той спря до отворената врата и зачака.

Когато Итън се озова до него, Поуп сграбчи ръката му. Силните му пръсти се впиха в бицепса му.

— Може да се наложи да ви задам някои въпроси в близко бъдеще — каза шерифът.

— Относно какво?

Поуп само се усмихна.

— Изобщо не помисляйте да напускате града.

Докато се отдалечаваше от участъка, Итън се озърна през рамо. Поуп го наблюдаваше през цепка между щорите в заседателната зала.

Слънцето се беше скрило зад планините.

Градчето тънеше в тишина.

Итън измина една пряка от шерифския участък и седна на бордюра на тихата улица.

— Нещо не е наред — прошепна той и продължи да го повтаря.

Чувстваше се слаб и гладен.

Опита се да подреди всичко, случило се от пристигането му в Уейуърд Пайнс. Да си състави пълна картина. Мислеше си, че ако успее да види всичко наведнъж, всички шантави случки ще си застанат по местата в проблем, който може да се реши. Или поне в нещо смислено. Но колкото повече се опитваше, толкова повече му се струваше, че се лута в мъгла.

Откровение — седенето тук нямаше да реши абсолютно нищо.

Изправи се и тръгна към Главната.

„Иди в хотела. Може би там те чака съобщение от Тереза или Хаслър“.

Напразни надежди. Знаеше го. Нямаше да има никакво съобщение. Нямаше да намери нищо, освен враждебност.

„Не полудявам.

Не полудявам“.

Повтори името си. Номерът на социалната си осигуровка. Домашният си адрес в Сиатъл. Моминското име на Тереза. Датата на раждането на сина им. Всичко му се струваше реално. Като късчета информация, оформяща самоличността му.

Утеха в имена и цифри.

Някакъв звън от съседната пряка привлече вниманието му.

От другата страна на улицата имаше празен парцел с няколко маси за пикник, скари и яма за подкови. Няколко семейства се бяха събрали на парти — група жени разговаряха до два червени хладилника. Двама мъже обръщаха бургери и хотдог на скарата и пушекът се издигаше на сини спирали в неподвижния вечерен въздух. От миризмата на печено месо стомахът на Итън го заболя и той си даде сметка, че е много по-гладен, отколкото предполагаше.

Нова цел — яж.

Пресече улицата под песента на щурци и тракане на пръскачки някъде в далечината.

Дали бяха истински?

Хлапета тичаха в тревата, като викаха, смееха се и пицяха.

Гоненица.

Звънът идваше от игра на подкови. Две групи мъже стояха една срещу друга в пясъчни ями. Около главите им се виеше дим от пури, подобно на разширяващи се ореоли.

Итън почти стигна празния парцел. Помисли си, че най-добрият му ход е да се обърне към жените. Да използва чара си. Събралите се изглеждаха почтени хора, живеещи в перфектен момент на американската мечта.

Оправи сакото си, докато стъпваше от тротоара на тревата. Изглади намачканото, намести яката си.

Пет жени. Една под двайсет и пет, три между трийсет и четиресет и една с посребрени коси, на около петдесет и пет или повече.

Пиеха лимонада от прозрачни пластмасови чаши и обсъждаха някаква съседска клюка.

Още никой не го беше забелязал.

Когато се озова на три метра от тях и се мъчеше да измисли някакъв ненатрапчив начин да се включи в разговора им, една жена на неговата възраст погледна към него и се усмихна.

— Здравейте — каза тя.

Беше облечена в пола, която се спускаше под коленете ѝ, червени обувки с нисък ток и карирана блуза. Косата ѝ беше къса и със старомодна прическа, като от комедиен сериал от 50-те.

— Здравсти — каза Итън.

— Дошли сте да се включите в малкото квартално парти ли?

— Честно казано, миризмата на печено ме привлече насам.

— Аз съм Нанси. — Жената се отдели от групата и протегна ръка.

Той я пое.

— Итън.

— Нов ли сте? — попита тя.

— Пристигнах преди няколко дни.

— И как ви се харесва малкото ни селце?

— Имате чудесно градче. Много гостоприемно и топло.

— Еха. Май в края на краищата ще ви нахраним.

Тя се разсмя.

— Тук ли живеете? — попита Итън.

— Всички живеем в района. Опитваме се да се събираме на гощавка поне веднъж седмично.

— Досущ като в Мейбери.^[2]

Жената се изчерви.

— Е, какво правите в Уейуърд Пайнс, Итън? — попита тя.

— Обикновен турист съм.

— Сигурно е чудесно. Дори не мога да си спомня последната си отпуска.

Итън посочи към планините около тях.

— Щом живеете на подобно място, защо ви е изобщо да го напускате?

— Искате ли чаша лимонада? — предложи му Наиси. — Домашна е и е превъзходна.

— С удоволствие.

Тя докосна ръката му.

— Веднага се връщам. После ще ви представя на останалите.

Докато Нанси отиваше към хладилниците, Итън погледна към другите жени, търсейки момент да се включи в разговора.

Най-възрастната от групата, напълно побеляла, се смееше на нещо и точно когато Итън си помисли, че е чувал този смях и преди, тя отметна спускащата се до раменете ѝ коса зад ушите си.

Родилното петно колкото монета от пет цента накара сърцето му да спре.

Не можеше да бъде, но...

Същата височина.

Същото телосложение.

Жената заговори и гласът ѝ му беше почти стопроцентово познат. Тя се дръпна от групата жени и посочи най-младата с дяволита усмивка.

— Ще запомня това, Кристин.

Итън я загледа как се обръща и отива към по-далечната пясъчна яма, където сплете пръста с пръстите на висок широкоплещест мъж с гъста, вълниста сребърна коса.

— Хайде, Харолд, ще изпуснем шоуто.

Тя се опита да го издърпа след себе си.

— Само още едно хвърляне — запротестира той.

Жената го пусна и Итън стоеше онемял, докато Харолд вдигна една подкова от пясъка, прицели се внимателно и я метна.

Подковата полетя над тревата и се наниза на металния прът.

Отборът на Харолд нададе радостни викове. Той се поклонил театрално във всички посоки и се остави на белокосата жена да го отведе от партито.

Приятелите им пожелаха лека нощ.

— Итън, ето ви лимонадата. — Нанси му подаде чаша.

— Извинете, но трябва да вървя.

Той се обърна и се върна обратно на улицата.

— Няма ли да останете и да хапнете? — извика Нанси след него.

Когато Итън стигна ъгъла, възрастната двойка беше на цяла пресечка пред него.

Той ускори крачка.

Вървя след тях няколко преки. Двамата се разхождаха като хора, които нямат никакви грижи на този свят, хванати за ръце, а смехът им се носеше нагоре към боровете.

Завиха на следващата улица и изчезнаха.

Итън изтича в тръс до ъгъла.

От двете страни на улицата се издигаха старомодни викториански къщи.

Мъжът и жената не се виждаха никакви.

Някъде по-нататък се затвори врата. Итън забеляза къщата, от която долетя звукът — зелена, с бели первази. Веранда с люлка. Третата отляво.

Пресече улицата и тръгна по тротоара, докато не се озова пред нея.

Мъничък преден двор с безупречна зелена трева. Веранда под сянката на стар бор. Върху пощенската кутия имаше непознатата фамилия. Постави ръце на оградата. Свечеряваше се. Лампите тъкмо започваха да светят в околните къщи. От време на време от някой отворен прозорец долитаха откъси от разговор.

Долината тънеше в тишина и се охлаждаше, а високите части на планините улавяха последната светлина на деня.

Вдигна резето и отвори портата.
Тръгна по старата каменна пътека към верандата.
Стъпалата изскърцаха под тежестта му.
Застана пред входната врата.
От другата страна се чуваха гласове.
Стъпки.
Част от него не искаше да ги безпокои.
Почука леко на външната врата и отстъпи крачка назад.
Изчака цяла минута, но никой не се появи.
Втория път почука по-силно.
Чуха се приближаващи стъпки. Ключалката изщрака. Дървената врата се отвори.
Широкоплещестият мъж го погледна през стъклото.
— Мога ли да ви помогна?
Итън искаше само да я види отблизо, на светлината на верандата.
Да се увери, че не е тя, че не се е побъркал. И да продължи нататък с безбройните си други проблеми в този град.
— Търся Кейт.
За момент мъжът го гледаше мълчаливо.
Накрая отвори стъклената врата.
— Кой сте вие?
— Итън.
— Кой?
— Стар приятел.
Мъжът отстъпи обратно в къщата и завъртя глава.
— Скъпа, би ли дошла на входа за малко?
Итън не успя да чуе добре отговора ѝ.
— Нямам представа — каза мъжът.
И тогава тя се появи — сянка в края на коридора към кухнята.
Мина за момент под светлината на една лампа и продължи боса през дневната към вратата.
Мъжът се дръпна настрана и тя зае мястото му.
Итън впери поглед в нея през стъклената врата.
Затвори очи и ги отвори отново. Още стоеше на верандата, а тя все така беше зад стъклото. Невъзможно.
— Да? — каза тя.
Тези очи.

Нямаше как да ги сбърка.

— Кейт?

— Да?

— Хюсън?

— Това беше моминското ми име.

— Боже мой.

— Извинете... познаваме ли се?

Итън не можеше да откъсне поглед от нея.

— Аз съм — каза той. — Итън. Дойдох да те търся, Кейт.

— Мисля, че ме бъркате с някоя друга.

— Бих те познал навсякъде. И на всяка възраст.

Тя погледна през рамо.

— Всичко е наред, Чарлз. След малко идвам.

Кейт отвори вратата и стъпи на изтривалката. Беше облечена в кремави панталони и избеляла синя блуза без ръкави.

Носеше годежен пръстен.

Миришеше като Кейт.

Но беше стара.

— Какво става? — попита Итън.

Тя го хвана за ръка и го поведе към люлката в края на верандата.

Седнаха.

Къщата ѝ се намиреше на малко възвишение с изглед към долината и градчето. Всички околни къщи вече светеха и на небето се бяха появили три звезди.

Откъм един храст се чу щурец или запис на щурец.

— Кейт...

Тя постави ръка върху крака му, стисна леко и се наведе към него.

— Наблюдават ни.

— Кой?

— Шшш. — Със съвсем леко движение на пръста посочи към тавана и прошепна: — И ни слушат.

— Какво е станало с теб? — попита Итън.

— Още съм красива, не мислиш ли? — Саркастичният, хаплив тон си беше типичен за Кейт. Тя се загледа за известно време в скута си и когато вдигна глава, очите ѝ блестяха от напирещите сълзи. —

Когато вечер заставам пред огледалото и се реша, още си мисля за ръцете ти по тялото ми. Нещата не са такива, каквито бяха навремето.

— На колко си години, Кейт?

— Вече не знам. Трудно е да ги следя.

— Дойдох да те търся преди четири дни. Изгубиха контакт с теб и Евънс и ме пратиха да те намеря. Евънс е мъртъв. — Новината като че ли изобщо не ѝ подейства. — Защо бяхте дошли с Бил?

Тя само поклати глава.

— Какво става тук, Кейт?

— Не зная.

— Но ти живееш тук.

— Да.

— Откога?

— От години.

— Това е невъзможно. — Итън стана. В главата му беше пълна каша.

— Нямам отговори за теб, Итън.

— Трябва ми телефон, кола, пистолет, ако имаш...

— Не мога, Итън. — Тя също се изправи. — Трябва да си вървиш.

— Кейт...

— Веднага.

Той хвана ръцете ѝ.

— Била си ти, когато изгубих съзнание снощи на улицата. — Загледа се в лицето ѝ. Имаше бръчки по челото и при очите, но въпреки това си оставаше прекрасно. — Знаеш ли какво се е случило с мен?

— Престани. — Тя се опита да се освободи.

— Загазил съм — каза той.

— Знам.

— Каж ми какво...

— Итън, сега излагаш *моя* живот на риск. Както и живота на Харолд.

— От кого?

Тя издърпа ръцете си и тръгна към вратата. Когато я стигна, погледна назад и за момент, застанала по лампата, отново му се стори като трийсет и шест годишна.

— Би могъл да бъдеш щастлив, Итън.
— За какво говориш?
— Би могъл да имаш невероятен живот тук.
— Кейт.
Тя отвори вратата и влезе вътре.
— Кейт.
— Какво?
— Полудял ли съм?
— Не — рече тя. — Ни най-малко.

Вратата се затвори и той чу щракането на резето. Отиде до вратата и се загледа в отражението си, донякъде очаквайки да види лицето на шейсетгодишен мъж. Беше си същият, какъвто се знаеше.

Вече не беше гладен.

Нито уморен.

Докато слизаше по стъпалата и вървеше по пътеката към тротоара, чувстваше онова познато стягане в средата на гърдите, което изпитваше малко преди мисия — чувството, което го сполетяваше, докато вървеше към хеликоптера, а техниците зареждаха ракетите „Хелфайър“ и тежката картечница.

Страх.

Видя кола чак на следващата пряка — „Буик льо Сабр“ от средата на 80-те, чието предно стъкло бе покрито със сухи борови птички. Четирите му гуми определено имаха нужда от допълнително въздух.

Вратите бяха заключени.

Итън се промъкна на верандата на най-близката къща и вдигна каменното херувимче, кацнало под единия прозорец. През тънката завеса видя едно малко момче в стаята, седнало на пиано и свирещо някаква великолепна музика. Нотите се лееха на верандата през процепа между повдигнатия прозорец и перваза.

До него седеше жена и обръщаше нотните страници.

Макар и високо само трийсетина сантиметра, херувимчето беше от плътен бетон и тежеше около петнайсет килограма.

Итън го замъкна на улицата.

Просто нямаше как да го направи тихо.

Метна го към прозореца зад мястото на шофьора и ангелът го разби с лекота. Отключи вратата, отвори я, влезе вътре сред парчетата разбито стъкло, прескочи седалката и седна зад волана. Ударът беше обезглавил ангела и Итън грабна главата му от задната седалка.

Два удара бяха достатъчни да счупи пластмасовия кожух под кормилния вал и да оголи цилиндъра на запалването.

В купето беше почти съвсем тъмно.

Работеше пипнешком, пръстите му дърпаха кабелите на стартера.

Пианото беше замлъкнало. Итън погледна към верандата и видя двата силуета да стоят зад завесата.

Извади джобното си ножче, отвори най-голямото острие и срязва двете бели жици, които вероятно захранваха колата. После обели изолацията в краищата и ги съедини.

Таблото светна.

Тъкмо намери тъмната жица на стартера, когато вратата на къщата се отвори.

— Виж прозореца на колата — каза момчешки глас.

Итън обели изолацията в края на жицата, оголвайки медните нишки.

— Стой тук, Елиът — каза жената.

Моля те, моля те, моля те.

Итън докосна жицата на стартера до акумулаторната. Блесна синя искра.

Двигателят се изкашля.

Жената вървеше към него през двора.

— Хайде — промърмори Итън.

Докосна отново жиците и двигателят забумтя.

Веднъж.

Два пъти.

Три пъти.

На четвъртия се закашля и оживя.

Освободи ръчната, превключи на скорост и запали фаровете, докато жената посягаше към вратата и викаше през стъклото.

Итън натисна газта и полетя по улицата.

На първата пряка зави наляво и отпусна педала, намалявайки до по-разумна скорост — не биваше да привлича внимание, трябваше да

го вземат за някой, излязъл на приятна вечерна разходка с кола.

Стрелката за бензин показваше, че има четвърт резервоар. Лампичката още не светеше. Нямаше проблем. Разполагаше с достатъчно гориво да се разкара от Уейуърд Пайнс. След като минеше прохода, имаше едно малко градче на около шейсет километра на юг. Лоумън, Айдахо. На самата магистрала. Бяха спрели там, за да заредят. Още си спомняше Сталингс до помпата в черния му костюм. Итън беше отишъл до края на шосето и се бе загледал в изоставените сгради от другата страна — затворен крайпътен ресторант и магазин. Имаше още едно заведение, което все още креташе, но едва-едва. От отдушника на покрива се носеше миризма на олио.

Беше се обадил на Тереза от това място, но връзката беше ужасна.

Едва помнеше разговора. Умът му беше другаде.

Това бе последният път, когато бе разговарял с жена си.

Надяваше се да ѝ е казал, че я обича.

Спирачките изсвистяха, когато спря колата с включен ляв мигач. С изключение на няколко двойки по тротоарите, центърът беше безлюден, а Главната — пуста, докъдето му стигаше погледът.

Излезе на шосето с плавен ляв завой и постепенно ускори, насочвайки се на юг.

Мина покрай кръчмата, хотела и кафенето.

И покрай болницата седем преки по-нататък.

Нямаше покрайнини.

Сградите просто свършваха.

Натисна газта.

Господи, беше чудесно да е на път, най-сетне да се махне. Тежестта падаше от раменете му с всяко завъртане на колянвия вал. Трябваше да го направи още преди два дни.

Тук нямаше никакви следи от живот, пътят беше като права линия през гората от борове, които бяха толкова огромни, че сигурно се издигаха на това място от столетия.

Нахлуващият в купето въздух беше хладен и наситен с аромат на смола.

Между дърветата и тук-там по пътя се стелеше мъгла.

Фаровете я пронизваха, но видимостта намаляваше.

Лампичката на резервоара светна.

По дяволите.

Пътят на юг от града се виеше на серпентини на няколкостотин метра нагоре към прохода и изкачването щеше да започне всеки момент. Нямаше шанс бензинът да му стигне. Трябваше да обърне още сега, да се върне в града и да налее достатъчно, за да се добере до Лоумън.

Натисна спирачката пред дългия остър завой.

Мъглата тук беше гъста като супа и ослепително бяла на светлината на фаровете. Итън запълзя напред, ориентирайки се единствено по едва видимата двойна осева линия.

Пътят се изправи и излезе от мъглата и дърветата.

В далечината имаше билборд.

Все още беше на около сто и петдесет метра от него и успя да различи само четири изрисувани фигури, хванати за ръце.

С големи белозъби усмивки.

Момче с къси панталони и раирана риза.

Майка и дъщеря в рокли.

Бащата в костюм, с мека шапка, махащ приветливо.

Под идеалното усмихващо се семейство с големи четвъртити букви пишеше:

ДОБРЕ ДОШЛИ В УЕЙУЪРД ПАЙНС,
КЪДЕТО РАЯТ Е ДОМ

Итън ускори покрай билборда. Пътят минаваше покрай някаква ограда, фаровете осветиха пасище и стадо говеда.

Светлини в далечината.

Пасището остана зад него.

Не след дълго отново минаваше покрай къщи.

Пътят стана по-широк, жълтата осева линия изчезна.

Намираще се на Първо авеню.

Беше се върнал в града.

Итън отби и спря, впери поглед през предното стъкло, опитвайки се да овладее надигащата се паника. Имаше просто обяснение — беше пропуснал завоя за прохода. Бе минал покрай него в онази гъста мъгла.

Обърна, излезе отново на шосето и когато стигна пасището, вече беше вдигнал сто.

Когато се озова отново сред високите борове и мъглата, затърси някакъв знак, показващ отклонението за прохода, но такъв нямаше.

В най-острата част на завоя отби и дръпна ръчната спирачка.

Остави двигателя включен и слезе в нощта.

Прекуси пътя и тръгна покрай него.

Мъглата беше толкова гъста, че колата изчезна напълно след трийсетина метра. Още чуваше двигателя, но с всяка крачка звукът ставаше все по-глух.

Измина двеста метра, преди да спре.

Намираше се в другия край на завоя, където пътят отново се изправяше и продължаваше към града.

Ръмженето на двигателя вече изобщо не се чуваше.

Нямаше никакъв вятър, дърветата се извисяваха мълчаливо към небето.

Мъглата се стелеше навсякъде около него и като че ли носеше някакъв електрически заряд, но Итън знаеше, че бръмченето е само някакъв микроскопичен шум в самия него, в *неговата* глава, плод на пълната липса на звук.

Невъзможно.

Пътят не би трябвало да обръща тук.

Трябваше да продължи още километър през гората и да започне дългата серия завой нагоре по планината на юг.

Слезе предпазливо от пътя и навлезе в гората.

От боровите иглички по земята имаше чувството, че стъпва върху възглавници.

Въздухът бе влажен и пронизващ.

Тези дървета... никога не беше виждал толкова високи борове и поради липсата на растителност долу движението между масивните стволове беше лесно — гора с място за дишане. На такова място човек можеше да се изгуби за нула време.

Излезе от мъглата и когато погледна нагоре, видя леденостудената светлина на звездите между върховете на дърветата.

След още петдесет метра спря. Трябваше да се връща. Със сигурност имаше и други пътища, водещи извън града, и той вече чувстваше, че започва да губи ориентация. Озърна се през рамо,

помисли си, че вижда приблизителната посока, от която беше стигнал до това място, но не беше съвсем сигурен. Всичко му изглеждаше едно и също.

От гората пред него се разнесе писък.

Замръзна.

Чуваше туптенето на сърцето си и нищо друго.

Такъв писък можеше да издаде единствено човешко същество, обхванато от ужас или ужасна болка. Като на хиена или банши. Като побъркан койот. Като станалия митичен „Разбойнически вик“^[3]. Висок и тънък. Пронизителен. Ужасен. И на някакво по-дълбоко ниво, бръмчащо под повърхност като заровен в земята електрически кабел, беше смътното убеждение, че не го чува за първи път.

Писъкът се повтори.

Този път по-близо.

В главата му светна тревожна червена лампичка: махай се веднага. Изобщо не мисли. Просто бягай.

В следващия миг тичаше между дърветата обратно към мъглата и студа. След двайсет крачки вече се беше задъхал. Въпреки студа бе плувнал в пот, очите му смъдяха от солта. Тичаше покрай двойната осева линия по завоя, докато не видя два лъча в далечината, пронизващи мъглата.

Постепенно забави крачка и макар и задъхан, успя да чуе работещия двигател на откраднатата кола.

Стигна до нея и отвори вратата. Седна зад волана, постави крак на спирачката и посегна към скоростния лост, отчаяно желаейки да се махне колкото се може по-скоро от това място.

Долови движение с крайчеца на лявото си око — сянка в страничното огледало. Очите му се стрелнаха към огледалото над таблото и в червеното сияние на стоповете видя нещо, което беше пропуснал — патрулна кола, паркирана на десетина метра зад него, почти напълно скрита от мъглата.

Когато погледна през страничния прозорец, към него гледаше дулото на пушка, само на няколко сантиметра от лицето му. Лъчът на фенер освети с рязката си светлина купето и се отрази от хромираните повърхности и стъклата.

— Явно си напълно побъркан.

Шериф Поуп.

Гневните нотки в гласа му прозвучаха леко приглушено през стъклото.

Ръката на Итън още лежеше върху лоста. Запита се дали Поуп ще стреля, ако мине на скорост и натисне педала до дупка. Дванайсети калибър от такова разстояние означаваше стопроцентово обезглавяване.

— А сега — каза Поуп — искам много бавно да сложиш и двете си ръце на волана и с дясната да изключиш двигателя.

— Знаете кой съм и би трябвало да сте наясно, че не е разумно да ми се месите — каза Итън през стъклото. — Махам се от този град.

— Как ли пък не.

— Аз съм агент на американското правителство с всички...

— Не, ти си тип без документи и без значка, който току-що е откраднал кола и който може би е убил федерален агент.

— Какви ги говорите!

— Няма да повтарям, приятел.

Нещо побутваше Итън да се подчини, нашепваше му, че да предизвика този човек може да е опасно. И дори фатално.

— Добре — каза той. — Една секунда само. Запалих през жиците. Трябва да ги разделя, за да изключа двигателя.

Запали лампата в купето, бръкна под кормилото и раздели белите жици.

Светлините угаснаха.

Двигателят замлъкна.

Остана единствено болезнено яркият лъч на фенера на Поуп.

— Слизай!

Итън напипа дръжката. Трябваше да натисне вратата с рамо, за да я отвори. Излезе навън. Мъглата се носеше през лъча. Поуп беше като гневна сянка зад фенера и пушката. Очите му не се виждаха от каубойската му шапка.

Итън долови миризма на смазка. Явно Поуп обичаше да се грижи за арсенала си.

— Помниш ли, че ти казах да не напускаш града? — изръмжа шерифът.

Итън щеше да отговори, но точно тогава лъчът се насочи към земята. Част от секундата преди удара Итън осъзна, че сянката, която лети към главата му, е прикладът на пушката.

Лявото му око беше затворено от удара — усещаше го горещо и огромно — и туптеше в ритъм с пулса му. С дясното видя, че се намира в стая за разпити. Клаустрофобична и стерилна. Бели стени от бетонни тухли. Циментов под. Гола дървена маса, от другата страна, на която седеше Поуп, без каубойската шапка и куртката, с навити ръкави на зелената си риза, разкриващи ръцете му от лактите надолу — едри, покрити с лунички и мускулести.

Итън избърса струйката кръв, която се стичаше по бузата му от раната над лявата му вежда.

Загледа се към пода.

— Ще ми дадете ли кърпа, моля?

— Не. Ще седиш, ще кървиш и ще отговориш на въпроса ми.

— Когато всичко това приключи и излезете от затвора, ще ви поканя в дома си да ви покажа значката ви. Ще бъде в рамка със стъкло, окачена над камината ми.

Думите ми предизвикаха лъчезарна усмивка.

— Така ли си мислиш?

— Вие нападнахте федерален агент. С кариерата ви е свършено.

— Кажете ми пак, Итън, как точно разбра за трупа на номер шестстотин и четири? И без онези глупости за изчезналата барманка.

— Какви ги говорите?

— Истината.

— Вече ви казах истината.

— Сериозно? Още ли искаш да вървиш в тази посока? Защото отидох до кръчмата. — Поуп забарабани с пръсти по масата. — Изобщо нямат жена барман в персонала и никой не те е виждал преди четири вечери.

— Някой лъже.

— Така че се питам... *защо* си дошъл в Уейуърд Пайнс?

— Казах ви.

— За да разследваш? — Последната дума беше съпроводена с кавички във въздуха.

Итън пое дълбоко дъх. Гневът затрака в гърдите му като пясък в кух череп. Главата отново го цепеше ужасно и той знаеше, че отчасти болката се дължи на травмата по лицето, осигурена му така любезно от

Поуп. Но освен това я чувстваше като онова старо и познато пулсиране в основата на черепа, което го мъчеше, откакто се беше събудил до реката, без да знае кой с. Имаше и още нещо — смущаващото усещане на дежавю, свързано с разпита.

— Нещо не е наред с това място — каза Итън. Чувството се събираше като черен облак в гърдите му — събирани четири дни болка, объркване и изолация. — Тази вечер видях свой стар партньор.

— Кой?

— Кейт Хюсън. Казах ви за нея. Само че беше по-стара. Най-малко двайсет години по-стара, отколкото би трябвало да е. Как е възможно това? Кажете ми.

— Никак.

— И как така не мога да се свържа с никого навън? Как така няма път, който да излиза от града? Това да не е някакъв експеримент?

— Разбира се, че има път извън града. Имаш ли представа колко смахнато говориш?

— Нещо не е наред с това място.

— Не, нещо не е наред с теб. Имам една идея.

— Каква?

— Какво ще кажеш да ти дам лист. Ще ти дам малко време да запишеш всичко, което искаш да ми кажеш. Да кажем, един час.

Предложението смрази Итън.

— Или ще отговориш по-бързо, ако носех черна качулка? — продължи Поуп. — Или ако те бях окачил да висиш за китките и те режа? Харесва ли ти да те режат, Итън? — Шерифът бръкна в джоба си, извади нещо и го подхвърли на масата към Итън.

— Значи сте го намерили? — Итън взе портфейла и го отвори. В прозрачния джоб имаше карта на Сикрет Сървис, но не беше неговата.

Значката беше на името на Уилям В. Евънс.

— А моята къде е?

— Да. Къде. Уилям Евънс. Специален агент. От Сикрет Сървис. Филиалът в Бойси. И така, как разбра, че трупът в изоставената къща е точно неговият?

— Казах ви. Изпратиха ме тук да намеря него и Кейт Хюсън.

— О, вярно бе. Все забравям. Между другото, обадих се на твоя агент Хаслър в Сиагъл. Никога не е чувал за теб.

Итън отново избърса кръвта от лицето си и се наведе напред.

— Не знам какво се опитвате да направите, каква игра...

— Според моята теория агент Евънс те е преследвал и е успял да се добере до теб в Уейуърд Пайнс. Ти си го убил и си отвлякъл партньора му агент Сталингс с намерението да избягаш от града с тяхната кола. Само че късметът ти изиграва лоша шега и попадаш в катастрофата. Сталингс с убит, а ти получаваш здрав удар в главата. Възможно е някое колелце да се е разместило и когато си се събудил, си започнал да си въобразяваш, че *ти* си агент от Сикрет Сървис.

— Знам кой съм.

— Сериозно? Не намираш ли за странно, че никой не може да намери документите ти?

— Да, защото са нарочно...

— Ясно, всички сме въвлечени в някаква голяма конспирация. — Поуп се разсмя. — А случайно да си се замислял, че никой не може да намери значката на Итън Бърк просто защото такава не съществува? Защото *ти* не съществуваш?

— Вие сте побъркан.

— Мисля, че проектираш своето състояние върху другите, приятел. Ти си убил агент Евънс, нали...

— Не.

— ... побъркан, откачен малоумник. С какво го преби до смърт?

— Майната ти.

— Къде е оръжието на престъплението, Итън?

— Майната ти.

Яростта експлодира в гърдите на Итън. Чиста, изгаряща ярост.

— Виж какво — каза Поуп. — Не знам дали си просто адски добър лъжец, или наистина вярваш на тази своя сложна измислица.

Итън се изправи.

Олюля се.

Стомахът му се преобърна и му призля.

Кръвта течеше по лицето му, капеше от брадичката му и образуваше локвичка върху цимента.

— Тръгвам си — каза той и посочи към вратата зад шерифа. — Отваряй.

Поуп не помръдна.

— По-добре седни или наистина ще пострадаш. — Каза го с увереността на човек, който много пъти е отправял заплахи и сега

изпитва удоволствие, че може да го направи отново.

Итън заобиколи масата и мина покрай шерифа.

Натисна дръжката.

Заклучено.

— Сядай си на задника. Още дори не сме започнали.

— Отвори вратата.

Поуп бавно се изправи, обърна се и пристъпи плътно до Итън. Беше толкова близо, че Итън усети миризмата на кафе в дъха му. Видя петната по зъбите му. Беше с десет сантиметра по-висок от Итън и може би с двайсет килограма по-тежък.

— Да не си въобразяваш, че *не мога* да те накарам да седнеш, Итън? Че подобно нещо е извън способностите ми?

— Това е незаконно задържане.

Поуп се усмихна.

— Много грешиш, момчето ми. В тази стая не съществуват такива неща като закон и правителство. Тук сме само аз и ти. Аз съм онзи, който има власт в мъничкия ти свят, защото границите му са тези четири стени. Ако поискам, мога да те убия на място.

Итън отпусна мускулите на раменете си и вдигна ръце с надеждата, че Поуп ще изтълкува жеста му като знак за примирение и отстъпление.

Дръпна глава назад и сведе брадичка.

— Добре, прав си. Да продължим да го...

... и скочи като на пружини, забивайки челото си право в носа на Поуп.

Изхрущя кост и Итън усети как кръвта бликна върху косата му, докато сграбчваше Поуп за яките му бедра и вдигаше краката му. Шерифът се опита да захване врата му между бицепса и подлакътницата си, но закъсня.

Петите на Поуп се хлъзнаха в кръвта на пода и Итън почувства как масивното туловище на мъжа полетя.

Заби рамо в стомаха му и го просна тежко върху цимента.

Въздухът излетя наведнъж от дробовете на Поуп и Итън се надигна, яхна шерифа и замахна да го удари с основата на дланта си.

Поуп рязко изви бедрата си и засили лицето на Итън право в крака на дървената маса с достатъчна сила, за да сцепи бузата му.

Итън се опита да се изправи сред ослепителните точки, които замъгляваха зрението му, но докато свиваше краката под себе си и се надигаше, видя, че е закъснял с една секунда.

Сигурно щеше да успее да парира удара, ако главата му не беше размътена и рефлексите му работеха нормално, но в това състояние реагира като на забавен каданс.

Силата на удара беше такава, че главата му отлетя назад и един от шийните му прешлени изпука.

Озова се замаян и проснат на масата, гледайки със здравето си око как полуделият шериф замахва за нов удар. Счупеният му нос беше цъфнал на лицето му, сякаш е бил взривен.

Итън вдигна ръце в опит да защити лицето си, но юмрукът на шерифа с лекота проби блокадата и се заби в носа му.

Сълзи избиха в очите на Итън, а устата му се напълни с кръв.

— Кой си ти? — изрева шерифът.

Итън не би могъл да отговори, дори и да иска — съзнанието го напускаше, стаята за разпити се завъртя пред него като бързо сменящи се кадри...

Отново е в стаята с кафяви стени и пръстен под в копторите на Голан и гледа как голата крушка се люлее над главата му, а Аашиф се взира в него през черната качулка, разкриваща само чифт кафяви зловни очи и усмихната уста, пълна със зъби, които са прекалено бели и съвършени, за да бъдат продукт на някаква четвъртокласна отходна яма в Близкия изток.

Итън е увиснал на китките си, вързани със закрепена за тавана верига. Краката му едва допират пода и може да поеме спирация кръвообращението натиск, като се надигне на пръсти. Успява да се задържи така само за няколко секунди, преди фалангите му да откажат под тежестта му. Когато най-сетне се счупят, няма да има как да попречи кръвта в ръцете му да спре.

Аашиф застава на няколко сантиметра от лицето му, носовете им почти се допират.

— Да опитаме с въпрос, на който няма да имаш проблем да отговориш... от коя част на Америка си, старши подофицер Итън

Бърк? — Въпросът е зададен на отличен английски с британски акцент.

— Вашингтон.

— Столицата ли?

— Не, щатът.

— Аха. Имаш ли деца?

— Не.

— Но си женен.

— Да.

— Как е името на жена ти?

Итън не отговаря и се приготвя за поредния удар.

Аашиф се усмихва.

— Спокойно. Засега няма да има още удари. Чувал ли си израза „смърт от хиляда порязвания“? — Аашиф вдига бръснач, който проблясва на светлината на крушката. — Идва от китайски метод за екзекуция, забранен през хиляда деветстотин и пета. Наричат го лингчи, което може да се преведе като „бавно разрязване“ или „проточилата се смърт“.

Аашиф посочва към куфарчето на близката маса, пълно с твърд черен дунапрен с гнезда за ужасяващата колекция режещи инструменти, които Итън се опитва да не забелязва през последните два часа.

Поуп отново удари Итън и заедно с миризмата на собствената му кръв ударът събуди спомен за стара, гниеща кръв по пода на онази къща за изтезания във Фалуджа...

— Сега ще бъдеш заведен в една стая и ще ти бъде дадена химикалка, лист хартия и един час. Знаеш какво искам — казва Аашиф.

— Не знам.

Поуп удари Итън в лицето.

— Започна да ми омръзва да те бия. Знаеш какво искам. Как би могъл да не знаеш? Вече те питах двайсет пъти. Каж ми, че знаеш. Само ми кажи.

— Кой си ти? — извика Поуп.

— Знам — изпъшква Итън.

— Един час. И ако не остана доволен от написаното, ще умреш от лингчи.

Аашиф вади моментална снимка от дишдашата^[4] си.

Итън затваря очите си, но ги отваря отново, когато Аашиф казва:

— Виж това или ще ти отрежа клепачите.

Снимката е на мъж в същата тази стая, също окачен да виси от тавана.

Американец. Вероятно войник, макар че е невъзможно да се каже със сигурност.

През трите месеца бойни действия Итън никога не е виждал осакатяване, което дори да се доближава до това.

— Тук сънародникът ти е жив — казва мъчителят му и в гласа му се долавя гордост.

Итън се опита да отвори очи и да види Поуп. Чувстваше, че всеки момент ще изгуби съзнание. Искаше го — както за да се спаси от моментната болка, така и за да заличи от ума си свършената картина на Аашиф и онази стая, извикана от ума му.

— Следващият, който увисне от тавана, ще види подобна снимка, но твоя — казва Аашиф. — Разбра ли ме? Разполагам с името ти. Имам и уебсайт. Ще кача на него снимки, за да може целият свят да види какво съм ти сторил. Може би жена ти също ще ги види. Искам да напишеш всичко, което искам да знам и което досега не си ми казал.

— Кой си ти? — попита Поуп.

Итън отпусна ръце настрани.

— Кой си ти?

Вече дори не се опитваше да се защитава. „Част от мен така и не е излязла от онази стая във Фалуджа, воняща на гранясала кръв“.

Жадуваше за последния удар на Поуп, който ще го просне в безсъзнание, ще убие спомена, ще сложи край и на сегашната му агония.

Две секунди по-късно той дойде — удар в брадичката, от който видя нажежена бяла светлина като от пръскаща се крушка.

[1] Дете детектив от едноименен филм. — Б.пр. ↑

[2] Фиктивно градче от „Шоуто на Лили Грифит“ (1960–1968), в което почти всички жители са бели. — Б.пр. ↑

[3] Песен на Били Айڈъл от едноименен албум (1983). — Б.пр. ↑

[4] Свободно падаща арабска роба. — Б.пр. ↑

6.

Съдомиялната беше заредена и изпълняваше със стонове задълженията си, а Тереза, която отдавна беше минала границата на пълното изтощение, стоеше при умивалника и подсушаваше последната чиния. Прибра я в шкафа, окачи кърпата на вратата на хладилника и изгаси лампата.

Докато вървеше през тъмната дневна към стълбището, тя изпита нещо много по-лошо от емоционалното рухване през този мъчително дълъг ден. Поглъщаща пустота.

Само след няколко кратки часа слънцето щеше да изгрее и в много отношения това щеше да бъде първата сутрин от остатъка от живота ѝ без него. Изминалият ден бе посветен на сбогуването, на събирането на нищожните парченца покой, които би могла да намери в един свят без Итън. Приятелите им го бяха оплакали, със сигурност щяха да тъгуват по него, но щяха да продължат напред — вече продължаваха напред — и рано или късно щяха да забравят.

Не можеше да се отърси от усещането, че с началото на утрешния ден ще бъде самотна.

В мъката си.

В любовта си.

В загубата си.

Имаше нещо толкова смазващо самотно в мисълта за това, че трябваше да спре в подножието на стълбите, да се хване за парапета и да си поеме дъх.

Чукането я стресна, накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

Обърна се и впери поглед във вратата. Мина ѝ мисълта, че си е въобразила звука.

Беше пет без десет сутринта.

Кой би могъл...

Ново почукване. Този път по-силно.

Прекося боса фойето и се повдигна на пръсти да надникне през шпионката.

На светлината на лампата над вратата видя мъж с чадър, застанал на верандата.

Беше дребен. Напълно плешив. Лицето му приличаше на безизразна маска под капещия чадър. Беше облечен в черен костюм, от който нещо в гърдите ѝ се сви. Федерален агент с новини за Итън? Каква друга причина би имал някой да чука на вратата ѝ в този час?

Но вратовръзката изобщо не си беше на мястото.

На сини и жълти ивици — твърде много стил и блясък за един федерален.

Видя през шпионката как мъжът протяга ръка и почуква отново.

— Госпожо Бърк — каза той. — Зная, че не ви събуждам. Видях ви в кухнята преди няколко минути.

— Какво искате? — попита тя през вратата.

— Трябва да говоря с вас.

— За какво?

— За съпруга ви.

Тя затвори очи, отвори ги отново.

Мъжът още беше там, а тя бе съвсем будна.

— Какво за него?

— Ще бъде по-просто, ако можем просто да седнем и да говорим лице в лице.

— Посред нощ е и аз нямам представа кой сте вие. Няма начин да ви пусна в къщата си.

— Ще поискате да чуете какво имам да ви кажа.

— Кажете ми го през вратата.

— Не мога да го направя.

— Тогава елате сутринта. Ще говорим тогава.

— Госпожо Бърк, ако си тръгна сега, никога вече няма да ме видите и повярвайте ми, това ще бъде трагедия и за вас, и за Бен. Кълна се... не ви желая нищо лошо.

— Махнете се от имота ми или ще извикам полицията.

Мъжът бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади моментална снимка.

Когато я приближи до шпионката, Тереза усети как нещо се пречупва в нея.

Беше снимка на Итън, легнал на стоманена операционна маса, гол под синята светлина. Лявата половина на лицето му изглеждаше

силно натъртена и Тереза не можеше да определи дали е жив или мъртъв. Преди да осъзнае какво прави, ръката ѝ сама посегна към верижката и дръпна резето.

Отвори вратата и мъжът сви чадъра си и го опря на стената. Зад него студеният дъжд потапяше в равномерен шум спящия град. Няколко къщи по-надолу беше паркиран тъмен „Мерцедес Спринтър“. Не пасваше на тази улица. Тереза се запита дали микробусът не е негов.

— Дейвид Пилчър — каза мъжът и протегна ръка.

— Какво сте направили с него? — попита Тереза, без да поема ръката му. — Мъртъв ли е?

— Мога ли да вляза?

Тя се дръпна назад и Пилчър прекрачи прага. Дъждовните капки блестяха като мъниста по носовете на черните му обувки.

— Мога да ги сваля — каза той, сочейки обувките си.

— Не се безпокойте.

Тя го поведе към дневната и двамата седнаха един срещу друг — Тереза на канапето, а Пилчър на дървения стол с права облегалка, който тя му довлече от трапезарията.

— Парти ли сте организирали снощи? — попита той.

— В чест на живота на съпруга ми.

— Звучи чудесно.

Тереза изведнъж се почувства ужасно уморена, очите ѝ едва издържаха на ярката светлина на крушката.

— Защо имате снимка на мъжа ми, господин Пилчър?

— Няма значение.

— За мен има.

— Ами ако ви кажа, че съпругът ви е жив?

Цели десет секунди Тереза не си пое дъх.

Чуваше се бръмченето на съдомиялната, тропането на дъжда по покрива, туптенето на сърцето ѝ — и нищо друго.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Няма значение.

— Тогава как мога да ви имам...

Той вдигна ръка и черните му очи се присвиха.

— Засега по-добре ме изслушайте.

— От правителството ли сте?

— Не, но пък от друга страна, не е важно кой съм. Важно е онова, което имам да ви предложа.

— Итън жив ли е?

— Да.

Гърлото ѝ се стегна, но Тереза успя да се вземе в ръце.

— Къде е той? — едва чуто прошепна тя.

Пилчър поклати глава.

— Бих могъл да ви разкажа всичко, но няма да ми повярвате.

— Откъде знаете?

— От опит.

— Значи няма да ми кажете къде е съпругът ми?

— Не. И ако ме попитате отново, ще стана, ще изляза през онази врата и никога повече няма да ме видите, което означава, че няма да видите и Итън.

— Наранен ли е? — Тереза чувстваше как свитата топка емоции започва да се отриштва зад гръдната ѝ кост.

— Добре е.

— Пари ли искате? Мога...

— Итън не е отвлечен за откуп. Това изобщо не е свързано с пари, Тереза. — Пилчър се приведе напред. Вече седеше на ръба на стола и се взираше в нея с онези свои пронизващи черни очи, зад които се четеше невероятно силен интелект. — Имам еднократно предложение за вас и за сина ви.

Той бръкна във вътрешния джоб на палтото си, внимателно извади две мънички стъкленици с безцветна течност и ги постави на масичката. Стъклениците бяха запушени с микроскопични коркови тапи.

— Какво е това? — попита Тереза.

— Събиране.

— Събиране?

— Със съпруга ви.

— Това е някаква шега...

— Не, не е.

— Кой сте вие?

— Името ми е единственото, което мога да ви кажа.

— Е, името ви не означава нищо за мен. И какво очаквате? Да изпия това и да видя какво ще се случи ли?

- Спокойно можете да откажете, Тереза.
- Какво има в стъклениците?
- Бързо действащо, силно приспивателно.
- И когато се събудя, ще бъда като по магия с Итън, така ли?
- Нещата са малко по-сложни, но в общи линии, да.

Пилчър завъртя глава, погледна към предните прозорци и отново насочи вниманието си към Тереза.

- Скоро ще съмне — каза той. — Трябва да чуя отговора ви.
- Тя свали очилата си и разтърка очи.
- В това състояние не мога да взема подобно решение.
 - Но трябва да го направите.

Тереза сви крака и бавно се изправи.

- Това може да е отрова — каза тя, сочейки към масичката.

— Защо според вас ще искам да ви отрова?

— Нямам представа. Възможно е Итън да се е замесил в нещо.

— Тереза, ако исках да ви убия... — Той млъкна. — Оставам с впечатлението, че сте човек, който разбира другите. Какво ви казва интуицията ви? Че лъжа ли?

Тя отиде при камината и се загледа в семейния портрет, който си бяха направили миналата година.

— Итън и Бен в бели поло блузи, Тереза в бяла лятна рокля. Бяха минали през фотошоп и кожата им беше съвършена, а чертите им рязко се открояваха на светлините в студиото. Навремето се бяха смели колко изкуствено и нагласено се беше получило всичко, но сега, докато стоеше в дневната в тишината преди зазоряване с предложението да бъде отново с него, в гърлото ѝ заседна буца, докато гледаше снимката.

— Това, което правите... — каза тя, без да откъсва поглед от съпруга си. — Ако е някаква лъжа... ще бъде ужасно жестока. Да предложите на опечалена вдовица шанс да види отново съпруга си.

Тереза погледна към Пилчър.

- Истина ли е? — попита тя.
- Да.
- Искам да ви повярвам — каза тя.
- Зная.
- Ужасно много го искам.
- Разбирам, че е скок на сляпо — рече той.

— Идвате по никое време, при това точно в тази нощ. Когато съм уморена, пияна и пълна до пръсване с мисли за него. Съмнявам се да е случайно съвпадение.

Пилчър се пресегна и взе едната стъкленица.

Вдигна я.

Тереза го гледаше.

Пое дълбоко дъх и издиша.

После тръгна през дневната към стълбището.

— Къде отивате? — попита Пилчър.

— Да взема сина си.

— Значи ще го направите? Ще дойдете с мен?

Тя спря в подножието на стълбите и го погледна.

— Ако го направя, ще си върнем ли стария живот?

— Какво имате предвид под „стария живот“? — попита Пилчър.

— Тази къща ли? Този град? Приятелите?

Тереза кимна.

— Ако с Бен решите да дойдете с мен, нищо вече няма да е същото. Няма да видите отново тази къща. Така че в този смисъл, не.

— Но ще бъда с Итън. Семейството ни ще бъде заедно.

— Да.

Тя тръгна по стъпалата да събуди сина си. Било заради изтощението, било заради силните емоции, всичко това ѝ се струваше сюрреалистично. Въздухът сякаш бе наситен с електричество. Някаква част от нея ѝ крещеше, че е пълна глупачка. Че никой нормален човек не би и помислил да обърне внимание на подобно предложение. Но когато стигна втория етаж и тръгна по коридора към стаята на Бен, тя си призна, че не е нормална, че не действа според логиката и здравия разум. Беше съсипана и самотна, а най-вече така копнееше за съпруга си, че дори несигурната възможност за живот с него, с цялото семейство отново заедно, беше достатъчна да зареже всичко останало.

Тереза седна на леглото на Бен и докосна рамото му.

Момчето се размърда.

— Бен — каза тя. — Събуди се.

Бен се прозя и разтърка очи. Тя му помогна да седне.

— Още е тъмно — каза той.

— Знам. Имам изненада за теб.

— Наистина ли?

— Долу има един човек. Казва се господин Пилчър. Той ще ни заведе при татко.

Видя как лицето на Бен грейна на меката светлина на нощната лампа до леглото.

Думите ѝ му бяха подействали като ярък слънчев лъч, който бързо пръсна мъглата на сънливостта. Очите му за миг се избистриха.

— Татко жив ли е? — попита той.

Тереза не знаеше дали самата тя вярва на това.

Как се беше изразил Пилчър?

Скок на сляпо.

— Да. Татко е жив. Хайде. Трябва да се облечеш.

Тереза и Бен седнаха срещу Пилчър.

Мъжът се усмихна на момчето и протегна ръка.

— Аз съм Дейвид. А ти как се казваш?

— Бен.

Ръкуваха се.

— На колко си години, Бен?

— На седем.

— О, чудесно. Майка ти обясни ли ти защо съм тук?

— Каза, че ще ни заведете при татко.

— Точно така.

Пилчър взе мъничките стъкленици и ги подаде на Тереза.

— Време е — каза той. — Престрашете се и свалете спирачките.

Няма от какво да се страхувате. Ще подейства четиресет и пет секунди след като го изпиете. Ефектът ще бъде внезапен, но не и неприятен. Дайте на Бен по-малката доза и после изпийте своята.

Тереза хвана с нокти тапите и отпуши стъклениците.

Лъхна я силно на някакъв непознат химикал.

Самата миризма правеше всичко това някак истинско, измъкна я от несигурното състояние, в което се намираше през последните няколко часа.

— Чакайте — каза тя.

— Какво има? — попита Пилчър.

Какво си мислеше, по дяволите? Итън щеше да я убие. Ако беше само тя — може би, но как можеше да излага на риск сина си?

— Какво има, мамо?

— Няма да правим това — каза тя, запуши стъклениците и ги остави на масата.

Пилчър впери поглед в нея.

— Напълно сигурна ли сте?

— Да. Аз... просто не мога.

— Разбирам. — Пилчър взе стъклениците.

Докато ставаше, Тереза погледна към Бен. В очите на момчето имаше сълзи.

— Лягай си.

— Но аз искам да видя татко.

— Ще говорим за това по-късно. Хайде. — Тереза се обърна към Пилчър. — Съжалявам...

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

Пилчър беше долепил до лицето си прозрачна маска с тънък маркуч, който изчезваше в джоба на сакото му. В другата си ръка държеше малък спрей.

— Не, моля ви...

От спрея излетя фина мъгла.

Тереза се опита да задържи дишането си, но вече чувстваше веществото на върха на езика си — като подсладен течен метал. Мъглата полепна по кожата ѝ. Почувства как порите ѝ я поемат. Беше в устата ѝ, много по-студена от температурата в стаята, спускаше се в гърлото ѝ като струйка течен азот.

Прегърна Бен и се опита да се изправи, но краката ѝ сякаш бяха изчезнали.

Съдомиялната беше спряла и в къщата бе абсолютно тихо, ако не се брой трополенето на дъжда по покрива.

— Ще послужите на много по-важна цел, отколкото можете да си представите — каза Пилчър.

Тереза се помъчи да го попита какво има предвид, но устата ѝ сякаш беше замръзнала.

Стаята стана безцветна, всичко беше в различни оттенъци на сивото — и тя почувства как клепащите ѝ стават непоносимо тежки и се спускат.

Телцето на Бен вече се беше отпуснало, синът ѝ лежеше в скута ѝ и Тереза впери поглед в Пилчър, който ѝ се усмихваше през

кислородната маска и се стопяваше в мрака заедно с всичко останало.

Пилчър извади уоки-токи от джоба си и го поднесе към устата си.

— Арнолд, Пам, готов съм.

7.

Итън, искам да се отпуснете. Чувате ли ме? Престанете да се съпротивлявате.

Итън разпозна гласа през мъглата — на психиатъра. Опита се да отвори очи, но от усилията клепачите му се надигнаха едва-едва.

Дженкинс се взираше в него през очилата си в телени рамки. Итън се опита отново да раздвижи ръце, но те бяха или счупени, или обездвижени.

— Ръцете ви са закопчани с белезници за дръжката на леглото — каза Дженкинс. — По заповед на шерифа. Не се стряскайте, но имате тежък дисоциативен пристъп.

Итън отвори уста и моментално усети колко пресъхнали са езикът и устните му, сякаш изгорени от пустинната жега.

— Какво означава това? — с мъка попита той.

— Означава, че имате провал в паметта, във възприятието на реалността и дори в идентичността си. Истинският проблем е, че реакцията е предизвикана от автомобилната катастрофа и че тези симптоми се дължат на мозъчен кръвоизлив. В момента ви готвят за операция. Разбирате ли какво ви казвам?

— Не съм съгласен — каза Итън.

— Моля?

— Не съм съгласен на операция. Искам да бъда преместен в болница в Бойси.

— Твърде рисковано е. Можете да умрете, преди да стигнете там.

— Искам да се махна веднага от този град.

Дженкинс изчезна.

Ослепителна светлина блесна в очите на Итън.

Той чу гласа на Дженкинс:

— Сестра, моля ви, успокойте го.

— Този ли?

— Не, онзи.

— Не съм луд — каза Итън.

Усети как Дженкинс го потупа по ръката.

— Никой не казва, че сте луд. Просто умът ви е повреден и трябва да го оправим.

Сестра Пам се появи в полезрението на Итън.

Красива, усмихната, действаше му някак утешаващо. Може и да беше рутинно отношение, но Итън беше готов да се хване и за сламка.

— Боже мой, господин Бърк, изглеждате просто ужасно. Да видим дали няма да мога да ви накарам да се почувствате поне мъничко по-добре, става ли?

Иглата беше великанска, най-голямата, която бе виждал някога. От върха ѝ капеха сребристи капки от съдържанието на спринцовката, каквото и да бе то.

— Какво е това? — попита Итън.

— Просто нещо, което ще отпусне разклатените ви нерви.

— Не го искам.

— Стойте мирен.

Тя потуша вената на дясната му ръка. Итън задържа с такава сила стоманената гривна на китката си, че пръстите му изтръпнаха.

— Не го искам!

Сестра Пам вдигна поглед и после се наведе толкова близо до лицето му, че миглите ѝ докоснаха неговите, когато тя примигна. Той долови аромата на червилото ѝ. Отблизо очите ѝ бяха бистри като изумруд.

— Стойте мирен, господин Бърк. — Тя се усмихна. — Или ще забия шибаната игла до кокал.

Думите ѝ го смразиха. Итън се замята още по-силно и белезниците задрънчаха по дръжките.

— Да не си ме докоснала — кипеше той.

— О, така ли искате да играем? — попита сестрата. — Добре.

Усмивката ѝ не трепна, докато хващаше спринцовката като нож. Преди Итън да разбере намеренията ѝ, тя заби цялата игла в седалищния му мускул.

Пронизващата болка се задържа, докато сестрата прекосяваше спокойно стаята към психиатъра.

— Не уцелихте вена ли? — попита Дженкинс.

— Много мърдаше.

— След колко време ще подейства?

— Най-много след петнайсет. В операционната готови ли са?

— Да, закарайте го. — Дженкинс насочи последните си думи към Итън, докато бутана носилката му към вратата. — Ще мина да ви видя, след като приключат с рязането и лепенето. Успех, Итън. Ще ви оправим.

— Не съм съгласен — каза Итън с цялата решителност, която успя да изстиска от себе си, но Дженкинс вече беше излязъл.

С подутите си очи Итън следеше движението на сестра Пам около носилката. Тя хвана дръжката и носилката се задвижи. Едно от предните ѝ колела скърцаше, докато се въртеше върху линолеума.

— Защо не уважавате искането ми? — попита Итън, като се мъчеше да овладее гласа си и да подходи по-меко към нея.

Тя не отговори, а избута носилката през изхода в коридора, който беше пуст и притихнал както винаги.

Итън вдигна глава и видя, че приближават поста на сестрите.

Всички врати, покрай които минаваха, бяха затворени и под тях не се процеждаше никаква светлина.

— На този етаж няма никой, освен мен, нали? — попита Итън.

Сестрата започна да си подсвирква в тон със скърцащото колело.

— Защо ми причинявате това? — попита той и в гласа му се долови отчаяние, което бе съвсем искрено и извираше направо от кладенеца на ужаса, който го изпълваше неумоливо с всеки следващ миг.

Впери поглед в нея — от странен ъгъл, както беше легнал на носилката. Виждаше долната част на брадичката ѝ, устните, носа, панелите на тавана и дългите флуоресцентни лампи, минаващи над тях.

— Пам — каза той. — Моля те. Говори. Кажи ми какво става.

Тя дори не погледна надолу към него.

От другата страна на поста на сестрите пусна носилката и я остави да спре сама, след което тръгна към двойната врата в края на коридора.

Итън погледна към надписа над вратата.

ОПЕРАЦИОННА.

Едното крило се отвори и се появи мъж в синьо хирургическо облекло. Ръцете му вече бяха облечени в латексови ръкавици.

Маската скриваше цялото му лице, с изключение на спокойните изпитателно гледащи очи, чийто цвят отговаряше почти идеално на дрехите му.

— Защо е още буден? — попита той сестрата с тих, спокоен глас.

— Много се съпротивляваше. Не успях да улуча вена.

Хирургът хвърли поглед към Итън.

— Добре, дръжте го тук, докато не се унесе. Още колко остава според вас?

— Десет минути.

Мъжът кимна отсечено и тръгна обратно към операционната, като бутна вратата с рамо. Езикът на тялото му бе гневен и агресивен.

— Хей! — извика Итън след него. — Искам да говоря с вас!

За няколко секунди, през които беше отворена вратата, той успя да зърне операционната...

Хирургическа маса в центъра с големи ярки лампи около нея.

До нея — метална количка с всевъзможни хирургически инструменти.

Блестящи, грижливо подредени върху стерилизирана кърпа.

Скалпели с всякакви размери.

Триони за кост.

Форцепс.

Инструменти, чието име не знаеше, но изглеждаха застрашително.

Секунда преди вратата да се затвори, Итън видя как хирургът спира до количката и вади бургия от калъфа ѝ.

Погледна към Итън и натисна няколко пъти копчето. Пискливият звук на мотора изпълни операционната.

Итън се задъха под болничната пижама и усети басовия ритъм на ускоряващия се пулс. Погледна обратно към поста на сестрите и зърна Пам да изчезва зад ъгъла.

За момент остана сам в коридора.

Не се чуваше никакъв звук, освен тракането на скалпели и хирургическо оборудване от другата страна на двойната врата. Отдалечаващите се стъпки на сестрата. Бръмченето на флуоресцентната лампа точно над него.

Безумна мисъл — ами ако *наистина* е луд? Ами ако хирургът в онази операционна го отвори и *наистина* го оправи? Щеше ли всичко това да изчезне? Щеше ли да изгуби самоличността си? Да се превърне в друг човек в свят, където жена му и синът му не съществуват?

Успя да се надигне в седнало положение.

Беше замаян и се движеше едва-едва, но това може да се дължи и на побоя, нанесен му от шериф Поуп.

Погледна към китките си. И двете бяха закопчани с белезници за металните дръжки на носилката.

Задърпа, веригите се опънаха, ръцете му станаха пурпурни.

Болката беше непоносима.

Отпусна ръцете си и после дръпна рязко с такава сила, че стоманените ръбове се забиха в китките му. Кожата на лявата му ръка се обели и кръвта опръска чаршафа.

Краката му бяха свободни.

Прехвърли десния си през дръжката и се помъчи да стигне до стената, но не му достигнаха десетина сантиметра.

Легна обратно в носилката и за първи път хладно прецени колко добре и напълно са го прецакали — упоен, закопчан и на път да бъде вкаран в операционна, където щяха да му сторят бог знае какво.

Трябваше да признае, че когато миналия път се събуди в болницата и разговаря с д-р Дженкинс, беше минал през момент на съмнение и със страх се беше запитал дали *наистина* не е получил някаква травма, която се е отразила на психиката му.

Изкривила е възприятията му за хората, пространството и времето.

Защото нищо в Уейуърд Пайнс не изглеждаше смислено.

Но последните няколко факта — социопатното поведение на сестра Пам, отказът им да се вслушат във възраженията му срещу операцията — бяха потвърдили, че му няма нищо и че хората в този град му желаят злото.

Вече беше изпитал много страх, носталгия и безпомощност, откакто бе пристигнал в Уейуърд Пайнс, а сега беше на път да изпадне в пълно отчаяние.

Нищо чудно от другата страна на онази врата да го чака смърт.

Никога вече нямаше да види Тереза. И сина си.

Само мисълта за това беше достатъчна да се просълзи. Беше ги разочаровал. Беше ги разочаровал по толкова много начини.

С физическото си отсъствие. И с емоционалното.

Досега се беше докосвал съвсем леко до това ниво на ужаса и мъката — с Аашиф в онзи коптор в Ролан.

Лингчи.

Сега страхът започваше да го поглъща целия, да притъпява способността му да анализира информацията и да реагира подобаващо.

Или може би упойката най-сетне бе преодоляла бариерата на мозъка и кръвта и поемаше контрола върху него.

„Господи, не се пречупвай сега. Трябва да се владееш“.

Чу пронизително скърцане и вратата на асансьора се отвори на три метра зад него. Меки бързи стъпки приближаваха към него.

Опита се да проточи врат и да види кой идва, но докато успее, носилката вече се движеше — някой го дърпаше назад към асансьора.

Зяпна красивото, смътно познато лице. Изпъкналите скули му говореха нещо. В сегашното му състояние му трябваша пет секунди, за да разпознае барманката от кръчмата.

Тя го избута в асансьора и се зае да вкара цялата носилка.

Натисна някакво копче.

Лицето ѝ бе опънато и бледо. Носеше тъмносин дъждобран, от който на пода се стичаше вода.

— Хайде, хайде. — Пръстът ѝ непрекъснато натискаше светналото С.

— Познавам те — каза Итън, но още не можеше да си спомни името ѝ.

— Бевърли. — Тя се усмихна, но усмивката ѝ бе нервна. — Така и не получих онзи голям бакшиш, който ми обеща. Господи, изглеждаш ужасно.

Вратата започна да се затваря — отново с дълго пронизително скърцане, по-лошо от драскане на нокти по черна дъска.

— Какво става с мен? — попита той, когато кабината пое надолу.

— Опитват се да пречупят ума ти.

— Защо?

Тя повдигна дъждобрана и извади ключ за белезници от задния джоб на джинсите си.

Пръстите ѝ трепереха.

Едва на третия опит успя да пъкне ключа в ключалката.

— Защо? — отново попита Итън.

— Ще говорим, когато е безопасно.

Халката на китката му се отвори.

Итън се надигна, грабна ключа от ръката ѝ и се зае да отключи другия чифт белезници.

Асансьорът изпълзя от четвъртия на третия етаж.

— Ако спре и някой се опита да влезе, ще се бием. Разбра ли? — попита тя.

Итън кимна.

— Каквото и да стане, не бива да им позволяваш да те върнат в онази операционна.

Втората халка се отвори и Итън слезе от носилката.

Чувстваше се доста стабилен на краката си, упойката сякаш не му беше подействала.

— Ще можеш ли да тичаш?

— Току-що ме упоиха. Няма да мога да бягам дълго.

— Мамка му.

Звънецът над вратата иззвъня.

Трети етаж.

Продължаваха да се спускат.

— Кога? — попита Бевърли.

— Преди пет минути. Но инжекцията беше мускулна, не венозна.

— Какво ти биха?

— Не знам, но ги чух да казват, че след десет минути ще съм в безсъзнание. Е... вече по-скоро след осем или девет.

Кабината стигна до лобито и продължи надолу.

— Когато вратата се отвори, тръгваме наляво до самия край на коридора — каза Бевърли. — Там има врата, от която ще излезем на улицата.

Кабината се разтресе и спря.

За един безкраен миг вратата остана затворена.

Итън премести тежестта върху петите си, готов да се втурне в коридора, ако там ги чакат. Адреналинът го изпълваше с онази

наелектризирана бодрост, която чувстваше всеки път преди мисия, докато перките на хеликоптера набираха скорост.

Вратата се отвори мъничко, замръзна за десет секунди и бавно продължи да се отваря със скърцане.

— Чакай — прошепна Бевърли. Тя прекрачи прага и надникна.
— Чисто е.

Итън я последва в дълъг пуст коридор.

Линолеумът на квадрати продължаваше най-малко петдесет метра към вратата в дъното. Всичко бе безупречно чисто, притихнало и блестящо под ярката светлина на флуоресцентните лампи.

Някъде се затръшна врата и двамата замръзнаха на място.

Чуха се стъпки, макар че беше невъзможно да се определи колко души приближават.

— Слизат по стълбите — прошепна Бевърли. — Хайде.

Тя се обърна и побягна в обратната посока. Итън я следваше, като се опитваше да не шляпа прекалено силно по линолеума, и сумтеше от пронизващата болка в натъртените си ребра.

Стигнаха до опустял сестрински пост, когато вратата зад тях към края на коридора се отвори с трясък.

Бевърли зави и спринтира по един страничен коридор. Итън се мъчеше да не изостава. Осмели се да се озърне през рамо, но вече беше зад ъгъла и не видя нищо.

Това крило беше празно и два пъти по-късо.

В средата на коридора Бевърли спря и отвори една врата отляво.

Опита се да вкара Итън вътре, но вместо това той поклати глава, наведе се и прошепна нещо в ухото ѝ.

Тя кимна и се втурна в стаята, затваряйки вратата след себе си.

Итън отиде до вратата от другата страна на коридора.

Дръжката се завъртя. Той се вмъкна вътре.

Помещението беше празно и тънеше в мрак. Доколкото можеше да прецени на слабата светлина от коридора, стаята беше същата като онази, в която го държаха на четвъртия етаж.

Итън затвори колкото се може по-тихо и влезе в банята.

Затърси пипнешком, докато не намери ключа.

Запали лампата.

На закачалката до душа висеше кърпа за ръце. Итън я взе, уви я около ръката си и застана пред огледалото.

Замахна.

„Имаш трийсет секунди, ако не и по-малко“.

Но отражението му го изкара от релси.

„О, Господи“. Знаеше, че не е в добро състояние, но Поуп направо го беше преобразил — горната му устна бе два пъти по-дебела от обичайното, носът му беше станал огромен и с цвета на гнила ягода, разрезът на дясната му буза беше затворен с двайсетина шева, а очите...

Цяло чудо беше, че изобщо може да вижда. Очите му бяха черно — пурпурни, а кожата около тях беше подута, сякаш беше получил почти фатална алергична реакция.

Нямаше време да се замисля върху това.

Заби юмрук в долния десен ъгъл на огледалото и задържа предпазената си ръка на място, за да не изпопадат парчетата стъкло.

Беше нанесъл идеалния удар — минимални поражения, големи парчета. Бързо ги събра със свободната си ръка, сложи ги в мивката и избра най-голямото.

Махна кърпата от дясната си ръка, изключи светлината и излезе в спалнята.

Не виждаше нищо, освен тънката ивица светлина под вратата.

Пристъпи предпазливо напред и опря ухо във вратата.

Звукът беше слаб, но чу как някъде в далечината се отварят и затварят врати.

Проверяваха всяка стая и съдейки по шума, все още се намираха в главния коридор.

Надяваше се, че преценката му е вярна.

Запита се дали вратата на асансьора е все още отворена. Ако са видели кабината тук, несъмнено щяха да приемат, че е избягал в сутерена. С Бевърли трябваше да се сетят да върнат кабината на четвъртия етаж, но вече беше късно да поправят грешката.

Ръката му напипа дръжката.

Докато я завърташе бавно, Итън се опита да успокои дишането си и да забави ударите на сърцето си, за да се освободи от чувството, че всеки момент ще припадне.

Съвсем леко дръпна вратата.

Тя се откряна на пет сантиметра. За щастие пантите не изскърцаха.

Дълъг триъгълник светлина падна върху линолеума на квадрати под босите му крака.

Трясъкът от затръшващите се врати се беше засилил.

Итън хвана парчето огледало и го пъкна през процепа, като го придвижваше бавно, милиметър по милиметър, докато то не покажа отражение на коридора зад него.

Беше празен.

Още една врата се затвори.

Между затръшванията се чуваше само тропот на гумени подметки по пода и нищо друго. Една флуоресцентна лампа наблизо беше повредена, мигаше неравномерно и потапяше коридора ту в светлина, ту в мрак.

Сянката изпревари човека — леко потъмняване по пода при поста на сестрите, след което се появи Пам.

Тя спря на кръстовището и застана абсолютно неподвижно. Държеше нещо в дясната си ръка. Итън не успя да разгледа предмета от това разстояние, но единият му край проблясваше, отразявайки светлината.

Минаха трийсет секунди. Накрая Пам се обърна и тръгна по коридора на Итън. Вървеше предпазливо, целенасочено, с къси уверени крачки и усмивка, която изглеждаше твърде широка, за да пасва на лицето ѝ.

След няколко метра спря, прибра колене и клекна да разгледа нещо на линолеума. Прокара пръст по пода и го вдигна. С внезапна тревога Итън осъзна какво е това, как сестрата е разбрала в коя посока да тръгне.

Капки от дъждобрана на Бевърли.

И това щеше да я заведе право при вратата отсреща. При Бевърли.

Сестра Пам се изправи.

Тръгна бавно, като не откъсваше очи от линолеума.

Итън видя, че предметът в ръката ѝ е спринцовка.

— Господин Бърк?

Той не беше очаквал тя да заговори; от звънкия ѝ злонамерен глас, отекнал в празния коридор, по гърба му полазиха ледени тръпки.

— Знам, че сте наблизо. Знам, че ме чувате.

Вече се беше приближила твърде много и Итън се боеше, че всеки момент ще забележи огледалото.

Прибра парчето и изключително внимателно затвори вратата.

— Тъй като сте новият ми любим пациент — продължи сестрата, — ще ви направя едно специално предложение.

Итън усети нещо в основата на черепа си — затопляне, което продължи надолу по гръбнака, през костите на ръцете и краката му, достигайки до самите върхове на пръстите.

Усещаше го и зад очите си.

Упойката започваше да действа.

— Бъдете добро момче, излезте и ще ви подаря нещо.

Не чуваше стъпките ѝ, но гласът ѝ ставаше все по-силен, докато навлизаше в коридора.

— Подаръкът, господин Бърк, е анестезия за операцията. Сигурно разбирате, че ако още не ви е подействала, упойката, която ви бих преди десет минути, всеки момент ще ви остави в безсъзнание. И ако ми се наложи да изгубя цял час да ви търся по стаите, това ще ме ядоса страшно много. А вие не искате да ме виждате ядосана, защото знаете ли какво ще се случи? Когато рано или късно ви намерим, няма да ви пратим направо в операционната. Ще изчакаме упойката да престане да действа. Ще се събудите на операционната маса. Без ремъци, без белезници, но няма да можете да помръднете. Защото ще ви инжектирам конска доза суксаметоний, който е парализично вещество. Питали ли сте се някога какво е да те оперират? Е, господин Бърк, ще ви бъде дадена възможност да разберете от личен опит.

По гласа ѝ Итън знаеше, че тя се намира в средата на коридора, на не повече от метър и двайсет от него от другата страна на вратата.

— Единственото движение, на което ще бъдете способен, е мигането. Няма да сте в състояние дори да крещите, докато усещате рязането и дупченето. Докато усещате пръстите ни вътре във вас. Операцията ще продължи часове и ще бъдете жив, буден и ще усещате ясно всяка една мъчителна секунда. Като във филм на ужасите.

Итън постави ръка върху дръжката. Упойката обгръщаше мозъка му, загаряваше върховете на ушите му. Запита се колко ли още ще издържи, преди краката му да се подкосят.

„Завърти я бавно, Итън. Много, много бавно“.

Стисна дръжката, зачака сестра Пам да заговори отново и когато тя го направи, започна да завърта.

— Зная, че ме чувате, господин Бърк. Стоя пред стаята, в която се криете. В банята ли сте? Или под леглото? Или може би сте зад вратата и се надявате, че ще ви подмина?

Тя се разсмя.

Езичето се освободи.

Итън вярваше, че тя стои с гръб към него, обърната към стаята на Бевърли, но дали наистина беше така?

— Имате десет секунди да излезете, след което щедрото ми предложение за анестезия отпада. Десет...

Подръпна вратата.

— Девет...

Седем сантиметра.

— Осем...

Петнайсет сантиметра.

Вече отново виждаше коридора и първото нещо, което забеляза, бе кестенявата коса, спускаща се по гърба на сестра Пам.

Стоеше точно пред него.

— Седем...

С лице към вратата на Бевърли.

— Шест...

Сграбчила спринцовката като нож в дясната си ръка.

— Пет...

Продължи да дърпа назад вратата, която се завърташе безшумно на пантите си.

— Четири...

Спря я, преди да се е ударила в стената и застана на прага.

— Три...

Погледна пода, за да е сигурен, че не хвърля сянка, но дори и да хвърляше, примигващата флуоресцентна лампа щеше да я скрие.

— Две и едно. Сега съм ядосана. Много, много ядосана. — Сестрата извади нещо от джоба си. — Намирам се в сутерена, западното крило. Сигурна съм, че е тук. Ще ви изчакам, край.

Уоки-токите изпращя.

— Разбрано, тръгваме — каза мъжки глас.

Упойката вече го удряше здраво, коленете му омекваха, картината пред него започна да се размазва и раздвоява.

Всеки момент щяха да дойдат още хора.

Трябваше да действа сега.

Казваше си: „Давай, давай, давай“, но не беше сигурен дали изобщо има необходимата сила — както физическа, така и на ума.

Отстъпи няколко крачки в стаята, пое бавно и дълбоко въздух и се втурна.

Седем крачки за две секунди.

Блъсна сестрата в гърба на пълна скорост, изблъска я по коридора и заби лицето ѝ в бетонната стена.

Ударът беше силен, направо съсипващ и напълно неочакван, но скоростта и точността на реакцията ѝ го изненада. Дясната ѝ ръка замахна назад и иглата се заби в хълбока му.

Дълбока, пронизваща, ослепителна болка.

Залитна назад, олюлявайки се. Едва се държеше на краката си.

Сестрата се завъртя. По дясната страна на лицето ѝ, където се беше ударила в стената, се стичаше кръв. Тя замахна със спринцовката и се хвърли към него.

Итън щеше да се защити, ако изобщо можеше да вижда, но клепачите му се движеха като охлюви и пред очите му се сменяха картини, сякаш се е надрусал с екстази.

Сестрата се хвърли напред и Итън се опита да я отблъсне, но не прецени правилно разстоянието и иглата отново го прониза в лявото рамо.

Болката при рязкото ѝ изваждане беше такава, че той едва не падна на колене.

Сестрата го пресрещна с идеално прицелен ритник в слънчевия сплит и от силата на удара той отлетя назад към стената и остана без въздух. Никога през живота си не беше удрял жена, но докато Пам се готвеше за следващия ритник, той не можеше да се отърси от мисълта, че ще изпита ужасно удоволствие да забие лакът в челюстта на кучката.

Погледът му се впи в иглата. „Моля те, Господи, само това не“.

Вдигна ръце да защити лицето си, но те бяха станали като канари.

Тромави, тежки и бавни.

— Май сега ти се иска да беше излязъл, докато те увещавах, а?
— каза сестрата.

Той замахна бавно, но тя с лекота избягна удара му и отвърна с мълниеносен ритник, който отново счупи носа му.

— Искаш ли отново иглата? — попита Пам. Итън щеше да нападне, да се опита да я събори, да я притисне с тежестта си към пода, но поради близостта на иглата и затъпените си възприятия реши, че идеята не е добра.

Пам се разсмя.

— Виждам, че припадаш. Знаеш ли, това всъщност е забавно.

Итън се помъчи да се отдалечи, облегат на стената, като риташе немошно с крака, но тя видя опитите му, застана пред него и се приготви за нов удар.

— Хайде да си поиграем една игричка — каза Пам. — Аз ще те боцкам с иглата, а ти ще се опитваш да ме спреш.

Хвърли се към него, но болка нямаше.

Лъжливо движение — тя си играеше с него.

— А сега, господин Бърк, ще...

Нещо се стовари отстрани на главата ѝ със силно *туп*.

Пам рухна на пода и не помръдна. Бевърли стоеше над нея, а повредената лампа хвърляше диви отблясъци по лицето ѝ. Тя още държеше металния стол за краката и изглеждаше шокирана от собствената си постъпка.

— Идват и други — каза Итън.

— Можеш ли да вървиш?

— Ще видим.

Бевърли захвърли стола настрани и пристъпи към Итън.

— Хвани се за мен, ако не изгубиш равновесие.

— Вече съм го изгубил.

Вкопчи се в ръката ѝ, докато тя го мъкнеше обратно по коридора. Когато стигнаха до поста на сестрите, Итън едва успяваше да поставя единия си крак пред другия.

Погледна назад, когато стигнаха ъгъла. Сестра Пам се мъчеше да се надигне.

— По-бързо — каза Бевърли.

Главният коридор още беше празен и двамата се впуснаха в тръс.

Итън се препъна на два пъти, но Бевърли успяваше да го задържи на крака.

Клепачите му натежаваха, упойката се спускаше върху него като топло мокро одеяло. Искаше само да си намери някое тихо ъгълче, в което да се свие на кълбо и да заспи.

— Още ли си с мен? — попита го Бевърли.

— На косъм.

До вратата в края на коридора оставаха петнайсетина метра.

Бевърли ускори крачка.

— Хайде — каза тя. — Чувам ги да слизат по стълбите.

Итън също ги чу — неразбираеми гласове и тропот на много крака зад вратата, покрай която тъкмо минаваха.

В края на коридора Бевърли рязко отвори вратата и помъкна Итън през прага към тясно стълбище, чиито шест стъпала водеха към друга врата с червен надпис ИЗХОД отгоре.

Щом минаха, Бевърли спря и затвори внимателно.

Итън чу гласовете да изпълват коридора от другата страна. Стъпките като че ли се отдалечаваха, но не можеше да е сигурен.

— Дали ни видяха? — попита той.

— Не знам.

Трябваше да съсредоточи всичките си сили, за да изкачи последните стъпала до изхода. Блъснаха вратата и се озоваха навън в тъмното. Босите крака на Итън стъпиха на мокрия паваж, а студеният дъжд по раменете му вече започваше да се просмуква през тънката като хартия болнична дреха.

Едва стоеше на краката си, а Бевърли вече го дърпаше към тротоара.

— Къде отиваме? — попита той.

— На единственото място, където със сигурност няма да те намерят.

Итън я последва по тъмната улица.

Нямаше никакви коли, само мътната светлина на уличните лампи и от прозорците на къщите. Всичко беше замъглено и размазано от дъжда.

Тръгнаха по тротоара на тиха улица и след втората пряка Итън спря и се опита да седне в тревата, но Бевърли не му позволи да се предава.

— Още не — каза тя.

— Не мога повече. Едва усещам краката си.

— Още една пряка, става ли? Ще се справиш. Трябва да се справиш, ако искаш да останеш жив. Обещавам ти, че след пет минути ще можеш да легнеш и да заспиш.

Итън се изправи и олюлявайки се, последва Бевърли още една пряка. По-нататък нямаше никакви къщи и улични светлини.

Влязоха в гробище с рушащи се надгробни камъни, между които растяха дъбове и борове. Не беше поддържано от много време и тревата и бурените достигаха до кръста на Итън.

— Къде ме водиш? — Думите му бяха завалени, тромави и едва излизаха от устата му.

— Право напред.

Вървяха между надгробните камъни и паметниците. Повечето бяха така изронени, че Итън не можеше да разчете надписите.

Беше премерзнал, вир-вода, с кални крака.

— Ето там. — Бевърли посочи малък каменен мавзолей сред горичка от трепетлики. Итън с мъка преодоля последните дванайсетина метра и рухна при входа между две разпаднали се каменни вази.

Бевърли трябваше да блъсне три пъти с рамо, за да отвори железната врата. Пантите ѝ изскърцаха толкова силно, че спокойно можеха да събудят и мъртвите.

— Искам да влезеш вътре — каза тя. — Хайде, почти стигнахме. Още метър и половина.

Итън отвори очи и изпълзя по стълбите към тясната врата, на завет. Бевърли затвори след тях и за момент мракът в криптата беше пълен.

Включи се фенерче, лъчът му пресече помещението и запали цветовете на витражния прозорец на задната стена.

На прозореца бяха изобразени слънчеви лъчи, пронизващи облаците и осветяващи едно-единствено цъфнало дърво.

Итън се свлече на ледения камък, докато Бевърли отваряше брезентовия чувал в ъгъла.

Тя извади одеяло, разгъна го и зави Итън.

— Имам и дрехи за теб — каза Бевърли, — но може да се облечеш и след като се събудиш.

Итън се разтрепери неудържимо, борейки се срещу упойката. Не искаше да се унася, защото имаше да задава въпроси, трябваше да знае. Не искаше да рискува Бевърли да я няма, когато се събуди.

— Какво е Уейуърд Пайнс? — попита той.

Бевърли седна до него.

— Когато се събудиш, ще...

— Не, кажи ми сега. През последните два дни видях невъзможни неща. Неща, които ме карат да се съмнявам, че съм с ума си.

— Не си луд. Те просто се опитват да те накарат да мислиш, че си.

— Защо?

— Не зная.

Итън се запита дали може да ѝ вярва и реши, че предвид всичко останало е може би най-разумно да бъде скептичен.

— Ти спаси живота ми и съм ти благодарен за това — каза той.

— Но трябва да попитам... защо, Бевърли? Защо ти си единственият ми приятел в Уейуърд Пайнс?

Тя се усмихна.

— Защото и двамата искаме едно и също.

— Какво?

— Да се махнем отгук.

— От този град няма никакъв път, водещ навън, нали?

— Да.

— Но аз дойдох с кола преди няколко дни. Как е възможно това?

— Итън, остави упойката да ти подейства и когато се събудиш, ще ти кажа всичко, което знам, и как според мен можем да се измъкнем. Затвори очи.

Не искаше да го прави, но не можеше да го спре.

— Не съм луд — каза той.

— Знам.

Треперенето започна да отслабва, топлината на тялото му стопли въздуха под одеялото.

— Кажи ми само едно — продължи той. — Как се озова в Уейуърд Пайнс?

— Работех в Ай Би Ем. Дойдох по работа, искахме да оборудваме компютърната зала на местното училище с нашите „Танди 1000“. Но когато влязох в града, попаднах в автомобилна катастрофа.

Изневиделица се появи камион и се заби в колата ми. — Гласът ѝ ставаше по-тих, по-далечен, по-труден за разбиране.

— Казаха ми, че имам мозъчна травма и частична загуба на паметта, поради което първият ми спомен от този град е как вървя един следобед покрай реката.

Итън искаше да ѝ каже, че същото се е случило и с него, но не успя да отвори уста. Упойката го заля като вълна и го погълна.

След секунди щеше да потъне напълно.

— Кога? — дрезгаво прошепна той.

Тя не го чу, наложи се да се наведе към него, да доближи ухо до устата му. Итън трябваше да събере всичките си сили, за да повтори въпроса.

— Кога... дойде... тук? — прошепна той, вкопчвайки се в думите като в спасителен пояс, който можеше да го задържи на повърхността, буден, но въпреки всичко потъващ отново.

— Никога няма да забравя деня на пристигането си, защото в известен смисъл това е все едно денят на смъртта ми — каза тя. — Оттогава нищо не е същото. Беше прекрасна есенна утрин. Небето бе тъмносиньо. Трепетликите пожълтяваха. Беше трети октомври хиляда деветстотин осемдесет и пета. Всъщност следващата седмица имам юбилей. Ще съм прекарала в Уейуърд Пайнс цяла година.

8.

Не посмя да отвори вратата; вместо това погледна през липсващ панел от витража. Не видя нищо, освен нощния дъжд и не чу нищо, освен трополенето му върху бурените, дърветата и покрива на мавзолея.

Итън се беше отнесъл под въздействието на упойката и донякъде тя му завидя.

Когато заспиваше, тя сънуваше.

Своят живот преди.

Мъжът, който по всяка вероятност щеше да стане неин съпруг.

Техният дом в Бойси.

Всички планове, които градяха заедно.

Децата, които се бяха надявали да си родят един ден — понякога сънуваше дори лицата им. Събуждането бе Уейуърд Пайнс.

Този прекрасен ад.

Когато дойде тук, отвесните скали наоколо я бяха изпълнили с благоговение и възхита. Сега ги мразеше заради онова, което представляват, в което се бяха превърнали — затворнически решетки около прекрасното градче, което никой не можеше да напусне, а малцината, които опитваха...

Все още имаше кошмари за тези неща.

Петстотинте телефона, звънящи едновременно. Письците.

„Не и тази нощ... тази нощ това няма да се случи“. Бевърли свали дъждобрана си и отиде при него, свит под одеялото до стената. Когато дишането му най-сетне стана бавно и равномерно, тя изпълзя до брезентовия чувал и извади ножа от един външен джоб.

Беше сгъваем, ръждив и тъп, но друг не бе успяла да намери.

Дръпна одеялото, надигна болничната дреха на Итън и прокара длан по крака му, докато не напипа бучката отзад на бедрото.

Задържа ръката си там мъничко по-дълго, отколкото би трябвало. Мразеше се заради това, но Бог ѝ беше свидетел, че отдавна не беше докосвала, нито бе докосвана от мъж.

Беше си помислила дали да не каже на Итън предварително, но състоянието му ѝ попречи, пък и може би така бе най-добре. Така или иначе, той беше късметлия. Тя беше лишена от лукса на упойката, когато направи същото със себе си.

Бевърли постави фенерчето на каменния под така, че да осветява задната част на лявото му бедро.

Беше покрито с белези.

Бучката не можеше да се види, а само да се напипа, при това едва-едва, ако се знае къде точно да се докосне.

Отвори ножа, който бе стерилизирала два часа по-рано с памук и спирт. Стомахът ѝ се обърна при мисълта какво трябва да направи и се замоли болката да не се окаже по-силна от упойката.

9.

Итън сънуваше, че е вързан и че нещо яде крака му на малки хапки, които понякога стигаха достатъчно дълбоко, за да го накарат да извика в съня си.

Събуди се рязко.

Със стон.

Навсякъде беше тъмно и левият му крак, високо отзад на бедрото, гореше с болка, която му бе добре позната — някой го режеше.

За един ужасен момент се озова отново в онази стая за мъчения с Ашиф с неговата черна качулка. Висеше от тавана за китките, глезените му бяха оковани с вериги за пода и тялото му беше опънато, за да не може да се съпротивлява, да не може дори да помръдне, колкото и ужасна да е болката.

Нечии ръце разтърсиха раменете му.

— Итън, добре си. Всичко свърши.

— Моля те, спри. Господи, моля те, спри.

— В безопасност си. Извадих го.

Умът му регистрира някаква светлина. Итън примигна няколко пъти, докато светлината се фокусира. Фенерче, поставено на пода.

На непряката му светлина различи каменни стени, две крипти, витражно стъкло. И тогава всичко се върна с рев.

— Знаеш ли къде си? — попита Бевърли.

Кракът го болеше толкова, че беше на път да повърне.

— Кракът ми... нещо не е наред...

— Знам. Трябваше да изрежа нещо от него.

Главата му се проясни. Болницата, шерифът, опитът му да се махне от града — всичко това се връщаше, спомените се опитваха да се подредят в някаква смислена поредица. Помисли си, че е видял и Кейт, но не беше сигурен. Точно това му се струваше като сън, или по-скоро като кошмар.

След като дойде на себе си, болката в крака му пречеше да се съсредоточи върху всичко друго.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Бевърли вдигна фенерчето и го насочи към дясната си ръка. Държеше между палеца и показалеца си нещо като микрочип. По полупроводника все още имаше засъхваща кръв.

— Какво е това? — попита той.

— Нещо, с което са те следили и наблюдавали.

— И е било в крака ми?

— Имплантират го на всеки.

— Дай ми го.

— Защо?

— За да го направя на парчета.

— Не, не. Не бива да го правиш. Тогавя ще разберат, че си го махнал. — Тя му даде устройството. — Просто го изхвърли в гробището на тръгване.

— Няма ли да ни открият тук?

— И преди съм се крила тук с чипа. Дебелите каменни стени заглушават сигнала. Само че не можем да останем дълго. Могат да проследят чипа до сто метра от мястото, където сигналът прекъсва.

Итън се надигна с мъка в седнало положение. Дръпна одеялото и видя малка локва кръв, проблясваща върху камъните под лъча на фенерчето. Други червени струйки се стичаха от разреза отзад на крака му. Запита се колко ли дълбоко ѝ се е наложило да реже. Чувстваше се замаян, с трескава и лепкава от пот кожа.

— Имаш ли нещо, с което да се затвори раната? — попита той.

Тя поклати глава.

— Само тиксо.

— Дай го. По-добре от нищо.

Бевърли примъкна брезентовия чувал и пъкна ръка вътре.

— Сънувах ли, че ми каза, че си дошла тук през осемдесет и пета, или наистина се е случило? — попита Итън.

— Случи се. — Тя извади тиксотото. — Какво трябва да направя? Не съм обучена да оказвам първа помощ.

— Просто го увий няколко пъти около крака ми.

Бевърли освободи края на лепенката и започна внимателно да облепя бедрото на Итън.

— Много ли е стегнато?
— Не, добре е. Трябва да спреш кървенето.
Тя уви тиксото пет пъти, после скъса лентата.
— Ще ти кажа нещо — рече Итън. — Но няма да ми повярваш.
— Да видим.
— Аз дойдох тук преди пет дни...
— Вече ми го каза.
— Датата беше дваисет и четвърти септември две хиляди и дванайсета.
За момент тя само го зяпаше мълчаливо.
— Да си чувала случайно за айфон? — попита Итън.
Тя поклати глава...
— Интернет говори ли ти нещо? Фейсбук? Туитър?
... и продължи да я клати.
Итън каза:
— Твоят президент е...
— Роналд Рейгън.
— През две хиляди и осма Америка избра първия си чернокож президент, Барак Обама. Да си чувала за трагедията с „Чалънджър“?
Итън забеляза, че фенерчето започва да трепери в ръката ѝ.
— Не.
— За падането на Берлинската стена?
— Не, нищо.
— За двете войни в Залива? За Единайсети септември?
— Да не си играеш някаква игра с мен? — Очите ѝ се присвиха; в погледа ѝ се четяха една мярка гняв и две страх. — О, господи. Ти си от тях, нали?
— Разбира се, че не. На колко си години?
— На трийсет и четири.
— И рожденият ти ден е...
— На първи ноември.
— Коя година?
— Хиляда деветстотин и петдесета.
— Сега би трябвало да си на шейсет и една, Бевърли.
— Не разбирам какво означава това — промълви тя.
— Значи сме двама.

— Хората тук... те изобщо не разговарят за нищо извън Уейуърд Пайнс — каза тя. — Това е едно от правилата.

— Какви ги говориш?

— Наричат го „живей в сегашния момент“. Не са позволени никакви разговори за политика. Нито за предишния ти живот. Никакви обсъждания на попкултура — филми, книги, музика. Или поне на нещата, които не са налични в града. Не знам дали си забелязал, но тук почти няма търговски марки. Дори парите са шантави. Доскоро не си давах сметка, но всички пари са от петдесетте и шейсетте. Няма по-късни. А също така няма календари и вестници. Знам откога съм тук само защото си водя дневник.

— Защо са тези правила?

— Не знам, но наказанието за нарушаването им е сурово.

Кракът на Итън пулсираше от стегнатото тиксо, но поне кървенето бе намалало. Остави засега лепенката, но скоро трябваше да я разхлаби.

— Ако открия, че си с тях... — започна Бевърли.

— Не съм с тях. Които и да са *те*.

В очите ѝ напиреха сълзи. Тя примигна и ги избърса.

Итън се облегна на стената.

Ледените тръпки и болезките се засилваха.

Още чуваше дъжда по покрива, отвъд витражния прозорец продължаваше да е нощ.

Бевърли вдигна одеялото от пода и го метна на раменете му.

— Гориш — каза тя.

— Попитах те какво е това място, но ти така и не ми отговори.

— Защото не знам.

— Знаеш повече от мен.

— Колкото повече научаваш, толкова по-странно става. По-добре да знаеш по-малко.

— Прекарала си тук цяла година. Как си успяла да оцелееш?

Тя се разсмя — тъжно и примирено.

— По същия начин, по който и всички останали... с повтаряне на лъжата.

— Каква лъжа?

— Че всичко е идеално. Че всички живеем в идеалното градче.

— Където раят е дом.

— Какво?

— Където раят е дом. Видях го снощи написано на един билборд в покрайнините, докато се опитвах да се махна от града.

— Когато се събудих за първи път тук, бях толкова объркана и така ме болеше от катастрофата, че им повярвах, когато ми казаха, че живея чук. Цял ден се мотах като в мъгла и после шериф Поуп ме намери. Изпрати ме до „Биергартен“, където се запознахме с теб. Каза ми, че работя там, макар че никога през живота си не съм била барманка. После ме заведе до една малка къща, която не бях виждала никога дотогава, и ми каза, че това бил домът ми.

— И ти просто му повярва?

— Нямах спомени, с които да съпоставя твърденията му, Итън. По онова време знаех единствено името си.

— Но после спомените са се върнали.

— Да. И разбрах, че нещо изобщо не е наред. Не можех да установя контакт с външния свят. Знаех, че това не е моят живот. Но имаше нещо... не знам, нещо зло у Поуп. Инстинктивно разбирах, че е по-добре да не го питам за каквото и да било. Нямах кола, така че започнах да правя дълги разходки към покрайнините на града. И тогава стана нещо странно. Всеки път, когато приближавах мястото, където пътят обръща обратно, познай кой се появяваше. Просветна ми, че Поуп всъщност не е шериф. А надзирател. На всички живеещи тук. Осъзнах, че явно ме следи по някакъв начин, така че два месеца си държах главата наведена, ходех на работа, прибирах се у дома, завързах няколко приятелства...

— И те също ли са повярвали на всичко това?

— Не зная. Външно не им мигваше окото. Никога не са ми намеждали с нещо, че нещата са необичайни. След известно време си дадох сметка, че всички си мълчат от страх, но нямах представа от какво се страхуват. И естествено, не съм ги питала.

Итън си помисли за съседското парти, на което се беше натъкнал (господи, нима беше снощи?) и колко нормално изглеждаше всичко. Съвършено нормално. Помисли си за старомодните викториански къщи в Уейуърд Пайнс и за всички семейства, които живееха в тях. Колко ли жители — или затворници — запазваха самообладание през деня, но лежаха будни нощем, без да могат да мигнат, а мислите им препускаха, ужасени и мъчещи се да проумеят защо са заключени в

някакъв живописен затвор? Вероятно не бяха само един-двама. Но ако не друго, човешките същества са адаптивни. Вероятно мнозина бяха убедили самите себе си и децата си, че нещата са точно такива, каквито би трябвало да са. Както са били винаги. Колко хора живееха ден за ден, в настоящия момент, пропъждайки всяка мисъл и спомен за живота си преди това? По-лесно беше да приемеш онова, което не можеш да промениш, отколкото да рискуваш всичко и да търсиш неизвестното. Онова, което лежи отвъд. Дългогодишните затворници често се самоубиват или извършват отново престъпление, когато се изправят пред перспективата да живеят извън стените на затвора. Нима тук беше по-различно?

Бевърли продължи:

— Една вечер в бара, няколко месеца след пристигането ми, някакъв тип ми пробута бележка. На нея пишеше „отзад на лявото ти бедро“. Същата вечер под душа го напирах за първи път — малка бучка, нещо под кожата, макар че не знаех какво да правя с това. Следващата вечер той отново беше в бара. Написа нова бележка, този път върху сметката — „Изрежи го, но го пази, чрез него те следят“.

— Първите три пъти се уплаших. На четвъртия събрах кураж и го направих. Денем винаги държах чипа у мен. Носех го като всички останали. И шантаването беше, че на моменти това ми се струваше почти нормално. Можех да гостувам на някого на вечеря или да ходя на съседско парти и имах чувството, че винаги е било по този начин, а предишният ми живот е сън. Започнах да разбирам как хората могат да приемат живота си в Уейуърд Пайнс.

Нощем, след като смяната ми свършваше, се прибирах у дома, оставях чипа на леглото си, където би трябвало да бъда, и излизах. Всяка нощ тръгвах в различна посока. И винаги попадах в задънени улици. На север, изток и запад са онези високи отвесни скали. Изкачвах се трийсетина метра по тях, но корнизите винаги ставаха все по-тесни и нямаше за какво да се задържа или стигах до място, след което просто не ми стискаше да продължа. В подножието на скалите попаднах на доста скелети — стари счупени кости. Човешки. На хора, които са се опитвали да се изкачат и са падали.

Когато излязох за четвърти път, тръгнах на юг по главния път, по който бях пристигнала в Уейуърд Пайнс. Открих онова, което си открил и ти — че той просто обръща обратно към града, че прави

безкраен кръг. Аз обаче продължих на юг през гората. След по-малко от километър стигнах до оградата.

— Ограда ли?

Туптенето в крака му беше станало непоносимо, по-лошо и от болката от разреза на Бевърли. Итън разхлаби тиксото.

— Беше висока шест метра и минаваше през гората в двете посоки, докъдето ми стигаше погледът. Отгоре имаше бодлива тел и бръмчеше, сякаш по нея течеше ток. На всеки петнайсет метра имаше предупредителен надпис. „Върнете се в Уейуърд Пайнс. Отвъд тази точка ще умрете“.

Итън отново уви тиксото около крака си.

Туптенето беше отслабнало и все още го болеше, но болката бе притъпена.

— Намери ли начин да я преодолееш?

— Не. Утрото приближаваше и си помислих, че ще е по-добре да се върна в града. Но когато се обърнах да си вървя, пред мен стоеше човек. Изплаши ме до смърт, когато видях кой е.

— Онзи, който ти е казал за чипа ли?

— Именно. Каза, че ме е следил. Всяка нощ, когато съм излизала.

— Кой беше той? — попита Итън и макар че не можеше да е сигурен на слабата светлина, по лицето на Бевърли като че ли премина сянка.

— Бил.

По тялото на Итън преминаха тръпки, сякаш от слаб ток.

— Каква беше фамилията на Бил? — попита той.

— Евънс.

— Господи.

— Какво?

— Евънс беше мъртвецът в къщата. Онази, към която ме насочи.

— Да. Исках да те накарам да разбереш от самото начало колко опасно е това място.

— Посланието е получено. Евънс беше един от агентите на Сикрет Сървис, които трябваше да издира в Уейуърд Пайнс.

— Не знаех, че е от Сикрет Сървис. Не ми каза нищо за онова, което наричахме „нашия живот преди“.

— Как умря той?

Бевърли вдигна фенерчето от пода. Светлината му бързо започваше да отслабва.

Изключи го.

Настъпи пълен мрак.

Чуваше се само шепотът на дъжда и нищо повече.

— Случи се в нощта, когато се опитахме да избягаме. Още не разбирам как точно са научили, защото оставихме микрочиповете си в леглата, както го бяхме правили толкова пъти преди. Срецнахме се на уреченото място с екипировка и провизии... но така и не ни се удаде шанс.

Итън долови мъката в гласа ѝ.

— Трябваше да тръгнем в различни посоки — каза тя. — Аз се върнах в къщата си, но него го хванаха. Разкъсаха го на парчета.

— Кой го е разкъсал на парчета?

— Всички.

— Кой вси...

— Целият град, Итън. Аз... от къщата ми го чувах как крещи, но нищо не можех да направя. Накрая разбрах. Осъзнах какво държи всички тук.

Мълчанието се проточи дълго, много дълго.

— Така и не стигнах до оградата — каза накрая Итън. — Но навлязох в гората при завоя на пътя южно от града. Стана снощи. И се кълна, че чух нещо.

— Какво?

— Писък. Или вик. Може би нещо средно. И най-шантавото беше, че имах чувството, че съм го чувал и преди. В сън. Или в друг живот. Изпълни ме с ужас на някакво животинско ниво, подобно на воя на вълк. Нещо вкоренено дълбоко в теб. Единствената ми реакция беше да побягна. А сега ти ми разказваш за електрическа ограда и се питам — защо е там? За да ни държи тук ли? Или да държи нещо извън нея?

Отначало Итън си помисли, че звукът е само в главата му — някакъв вторичен ефект от упойката на сестра Пам или травмите от побоя на Поуп и всичко, което бе преживял след това.

Но звукът бързо се засилваше.

Нещо звънеше.

Не.

Много неща звъняха.

Стотици и стотици.

— Какво е това? — попита той и се изправи с мъка.

Бевърли вече беше при вратата и се мъчеше да я отвори. Пантите заяждаха, а после в криптата изведнъж нахлу по-студен въздух и звукът се засили още повече.

Итън осъзна какво е това.

Звук от петстотин телефона, събудени едновременно и изпълващи долината с високия си зловец звън.

— О, Господи — промълви Бевърли.

— Какво е това?

— Започна по същия начин в нощта, в която умря Бил.

— Не разбирам.

— Всички телефони във всички къщи в Уейуърд Пайнс звънят. На хората им се нарежда да те намерят и да те убият.

Итън се приготви за удара от тази информация, но само смътно си даде сметка, че би трябвало да се побърка от страх — нещо, което знаеше, но не чувстваше, тъй като умът му вече беше преминал в онзи безчувствен, изпълнен с адреналин режим на оцеляване, който бе изпитвал онези няколко пъти в живота си, когато бе имал нещастieto да погледне смъртта в очите. В това състояние нямаше място за външни празни мисли или емоции. Цялата сила се насочваше в една посока, за да подсили единственото, което можеше да го запази жив — сетивните възприятия.

— Ще ида да изхвърля чипа и ще се скрия тук — каза той. — Ще ги изчакам да си тръгнат.

— В Уейуърд Пайнс живеят малко над петстотин души и всеки един от тях те търси. Рано или късно някой ще влезе през тази врата и когато това се случи, по-добре да не си тук.

Итън грабна фенерчето от ръката ѝ, включи го и изкуцука до чувала.

— Какво има вътре? — попита той, като коленичи до него.

— Дрехи за теб. Обувки. Трябваше да налучкам номера ти.

— Оръжие?

— Съжалявам. Не успях да намеря никакво.

Итън започна да вади нещата — черна фланелка с дълги ръкави, черни джинси, черни обувки, две дузини бутилки вода...

— Изключи фенера! — изсъска Бевърли.

Итън го изключи.

— Трябва да тръгваш веднага — рече тя. — Идват.

— Само да се облека и...

— Вече са в гробището. Виждам фенерчетата им.

Итън заряза всичко разхвърляно по пода и се запрепъва към железната врата. В тъмното видя четири светещи точки, които се движеха между надгробните камъни.

Като че ли се намираха на няколко десетки метра, макар че преценяването на разстоянието в тези условия беше спорно.

Телефоните бяха замлъкнали.

— Трябва да намериш реката в югозападния край на града — прошепна Бевърли в ухото му. — С Бил смятахме да поемем по този маршрут. Това е единствената посока, която не съм проучила. Бил беше обикалял и му изглеждаше обещаващо.

— Къде ще се срещнем?

— Просто се добери до реката и тръгни срещу течението. Ще те намеря.

Бевърли си сложи качулката на дъждобрана, излезе от мавзолея и се втурна в нощта. Итън слушаше как стъпките ѝ се отдалечават и скоро заглъхват в дъжда.

Задържа се на прага, като поглеждаше ту към фенерите, ту към тъмнината на криптата и се питаше дали не може да отдели две минути да се облече и да вземе припаси, или просто да бяга.

Лъчите приближаваха. И четирите се движеха най-общо в посока на мавзолея. Започнаха да се чуват и гласове.

„Решавай, по дяволите“.

Губеше скъпоценни секунди.

„Ако те спипат в криптата, с теб е свършено. Няма друг изход, а те могат да стигнат дотук, преди да си се облякъл“.

Побягна.

Облечен само в болничното облекло, без обувки, босите му крака се пързалиха по тревата и шляпаха в студената кал.

Дъждът го шибаше.

Болеше го.

Побиваха го ледени тръпки.

Болката в левия крак го пронизваше при всяко опъване на ахилесовото му сухожилие.

Изключи всичко — страха, агонията, студа — и се понесе през боровете, като избягваше надгробните камъни.

Четирите светлини зад него като че ли не бяха забелязали бягството му и все още се движеха в посока към мавзолея.

В почти пълния мрак дезориентацията беше зашеметяваща. Нямаше представа дали се движи на север или на юг, към или извън града, но продължи да тича, докато не стигна до порутена каменна стена, бележеща края на гробището.

Изкатери се и я възседна, колкото да си поеме дъх и да погледне назад в посоката, от която беше дошъл.

Светлините бяха станали по-многобройни.

Най-малко половин дузина се бяха присъединили към първоначалните четири, а зад тях приближаваха още и още, същинска армия от светулки, които се появяваха в мрака и се движеха към него с клатушкане, което го уплаши, че хората зад фенерите тичат.

Итън пусна чипа на каменната стена.

Прехвърли краката си и скочи от другата страна, като се намръщи от яростната болка в сухожилието. Пренебрегна я и продължи през някакво окосено поле.

На другия край блестяха съоръжения от детска площадка; Итън различи дъжда на светлината на една улична лампа.

Зад площадката, в горичка от тъмни борове — още светлини и още гласове.

Някой извика от гробището и макар че не знаеше дали е насочен към него, викът го накара да ускори крачка.

Когато приближи люлката и пързалката, Итън се сети къде се намира; ромонът на течаща вода през шума на дъжда и туптенето на сърцето му потвърди подозрението му.

Макар да не можеше да го види в тъмното, от лявата му страна се намираще онзи затревен бряг, на който се беше събудил в Уейуърд Пайнс преди пет дни.

И реката.

Тъкмо се канеше да промени курса си към нея, но точно там, където би трябвало да е брегът, примигна светлина.

Итън се промъкна покрай пързалката, провря се през редицата мокри храсти, които едва не съдраха тънката му болнична дреха, и излезе на улицата.

Дрехата висеше на парцали около врата му като раздрана пелерина.

Доразкъса я. Отчаяно се нуждаеше от кислород — цяла минута дълбоко вдишване и издишване не би му стигнала — но нямаше време да спира и да си пълни дробовете.

Светлините от гробището, от реката и от боровете в северния край на парка се бяха събрали на откритото в светец рояк, който сега се движеше към него като едно цяло, съпровождан от гласове, опиянени от тръпката на гонитбата.

Нова доза адреналин се вля в кръвта на Итън.

Калните му стъпала заблъскаха мокрия паваж и той спринтира гол по средата на улицата. Дъждът шибаше безмилостно лицето му.

Беше осъзнал, че целта му се е изместила.

Трябваше да забрави реката и да намери някакво скривалище, докато това безумие не отшуми. Не знаеше колко хора го преследват и колко вече са го видели, но тичането гол из града бързо щеше да го убие.

— Ето там! — извика нечий дълбок глас.

Итън се озърна и видя три сенки да се втурват от голяма викторианска къща; мъжът отпред се спусна по стълбите, през предния двор и прескочи доста грациозно бялата декоративна ограда, докато другарите му се бутаха при портата и се мъчеха да дръпнат резето.

Майсторът на бягане с препятствия се приземи на тротоара и спринтира. Беше целият в черно, обувките му тропаха по паважа. Носеше мачете, чието мокро острие проблясваше под лъчите на уличните лампи. Тичаше здраво, дишаше тежко и в главата на Итън се обади глас, равномерен и мъртвешки спокоен като на диктор, четящ телефонен указател в три часа сутринта: *този човек е на петдесет метра от теб, въръжен е и ще те настигне.*

Какво ще правиш?

10.

С достъп от тавана, това е най-високият прозорец в къщата.

С формата на капка и със стряха, която предпазва стъклото от дъжда.

Часът е късен, тъмно е и във всяка друга нощ тихият тропот на дъжда по ламаринения покрив над главата ѝ щете да бъде приятен и уютен.

Звук, на който да заспиш.

На който да сънуваш.

Нейният телефон не беше извънял заедно с всички останали и тя бе благодарна за това.

Беше се молила да не очакват от нея да участва и сбъдването на молитвата ѝ е малка утеха наред този кошмар.

От наблюдателницата си на третия етаж тя вижда светлините на фенерите да се появяват сред долината като светлини на огромен оживяващ град. Стотици. Повечето са далечни и приличат на светли пращинки в проливния дъжд. Други са достатъчно близо, за да види как отделните лъчи пронизват мъглата, която започва да се натрупва в алеи и ниски места.

Когато той се появява, сърцето ѝ спира.

Гол.

Блед.

Тичащ като призрак наред улицата и преследван от трима облечени в черно мъже с мачете.

Знаела бе, че това предстои, беше се смятала за готова, доколкото може да е готов човек за подобно нещо, но когато го вижда на живо — страха му, паниката, отчаянието — тя прехапва устна, за да не му изкрещи.

„Гледам екзекуция“.

Итън изчезва от полезрението ѝ, продължава към сградите покрай Главната и мисълта я удря като сачми от двуцевка в гърдите — видяла го е за последен път, защото няма да иде до къщата на Първо

авеню, за да разбере какво е останало от него, какви поражения са нанесли на съпруга ѝ, на бащата на сина ѝ.

Още хора се изсипват на улицата и се втурват към Главната.

Въпреки ужасното време атмосферата е карнавална и все по-често и по-често тя вижда костюми, много от които несъмнено са приготвени предварително.

Макар че никой не говори за *fête*^[1], тя знае, че има хора, които копнеят телефоните им да зазвънят.

И да имат шанс да тичат като полудели през малките часове на нощта.

Да пуснат кръв.

Тя и Бен се бяха включили в тълпата миналия път (сякаш бяха имали друга възможност) и макар че не бяха в окото на бурята, която преби Бил Евънс до смърт, двамата се бяха озовали в периферията ѝ.

Бяха чули писъците му и молбите сред смеха и подигравателните възгласи на тълпата.

След това целият град празнуваше по Главната до зори — алкохолът се лееше, гърмяха фойерверки, хората танцуваха, пееха, пируваха — и макар че от всичко това ѝ призляваше, безспорното единство на тълпата се усещаше като наситена с електричество атмосфера.

Всички се прегръщаха.

Ликуваха.

Нощ на човешкото в цялото му зло, веселие и безумие.

Празненство в ада.

За петте ѝ години в Уейуърд Пайнс беше имало само четири празненства.

Тази нощ стават пет.

Тереза изтрива лицето си и се извъръща от прозореца.

Прекосява бързо празния таван, като внимава да стъпва бавно по скърцащите дъски. Ако събуди Бен и той види вървящото *fête*, ще поиска да излезе, да се включи в него.

Спуска се по подвижната стълба, сгъва я и вдига вратата на мястото ѝ.

Толкова е странно да стои на втория етаж на смълчаната къща, като се има предвид какво се случва навън.

Тръгва по коридора и спира при отворената врата на стаята на Бенджамин.

Той спи.

Дванайсетгодишен и с всеки ден приличащ все повече и повече на баща си.

Тя го гледа и се пита дали Итън ще креци, когато най-сетне го хванат.

Дали ще го чуе?

И ако го чуе, дали ще успее да го понесе?

Понякога нещата изглеждат толкова нормални, *сякаш винаги е било така*, но после идват моменти, когато натрупалото се напрежение от въпроси, които вече не си позволява да зададе, заплашва да я пръсне като дъвен кристал.

Скоро по Главната ще зазвучи музика, която вероятно ще събуди сина ѝ.

Бен ще иска да разбере какво става и няма да има как да го излъже.

Няма как да подслади нещата.

Твърде умен е за това.

И тя го уважава прекалено много.

Какво ще му каже?

И по-трудният въпрос...

След седмица, когато се събуди посред нощ сама в тъмната си спалня, лишена завинаги от възможността да види отново съпруга си...

Какво ще каже на самата себе си?

[1] Празненство (фр.). — Б.пр. ↑

11.

Итън се втурна през следващото кръстовище. Всеки път, когато поглеждаше назад, светлините бяха повече, но най-голяма грижа му беше най-близкият преследвач — бегачът с препятствия. Мъжът се беше откъснал от по-бавните си другари и на Итън се стори, че му изглежда познат — плешива глава, огромни очила в сребърни рамки; когато преследвачът се приближи на десетина метра, Итън осъзна кой е той — онзи изрод аптекарят, от когото се беше помъчил да се сдобие с аспирин преди два дни.

Главната улица се намираше една пряка по-нататък, а от околните сгради на по два и три етажа се чуваше тревожен шум — възбудено бърбене на събираща се тълпа.

В никакъв случай не би могъл да тича гол по Главната.

Но при тази скорост и без промяна на траекторията след двайсетина секунди щеше да направи точно това.

Между Итън и Главната имаше само една улица, която дори не можеше да се нарече улица, а еднолентова алея, която прорязваше редицата постройки. Итън получи още една яростна доза адреналин, когато осъзна, че ако завие по алеята и попадне на някого, на когото и да било, с него е свършено.

Щеше да бъде насечен до смърт от размахващ мачете аптекар.

Чуден начин да си отидеш.

На улицата имаше едноетажен гараж и Итън забеляза, че ако завие, ъгълът на сградата ще го скрие от преследвача за около две секунди.

Ако в алеята не го чакаше друга тълпа, това можеше да е достатъчно.

До този момент беше спринтирал по самата среда на улицата, но сега беше време да промени тактиката.

Зави рязко надясно по хлъзгавия от дъжда паваж.

„Не бива да падам“.

Пресече тревната ивица, тротоара, другата тревна ивица и когато стигна началото на алеята, му хрумна, че дори не знае какво ще прави нататък.

„Няма време за планове. Просто действай“.

Съдейки по близостта на стъпките, аптекарят се намираше на около шест крачки зад него.

Итън се втурна в алеята.

Премина от бетон на пръст.

В мъгла, в която се долавяше тънката воня на мокър боклук.

Не видя никого в непосредствена близост, с изключение на две фенерчета на няколко десетки метра по-нататък, които лъкатушеха към него.

Итън заби стъпалата си странично, сякаш спираше със ски, намали инерцията си и се плъзна, спирайки толкова рязко, че гравитацията се опита да го преобърне.

Изправи се и се втурна в посоката, от която беше дошъл, право към ъгъла на сградата.

„Бъди там. Бъди там. Бъди там“.

Сблъсъкът беше гръмовен, челото му се заби право в долната челюст на аптекаря с такава сила, че за половин секунда Итън изгуби равновесие.

Рязко дойде на себе си. По лицето му се стичаше кръв.

Аптекарят седеше зашеметен и плюеше зъби на улицата.

Поради разтърсващия мозъка удар на Итън му трябваша две секунди да осъзнае, че дългият метален предмет на паважа е мачетето на мъжа.

Наведе се и го взе, докато онзи поглеждаше към него. Ужасът от осъзнаването какво следва го освети по-ефективно от цяла кофа амонячни соли.

Итън стисна здраво дръжката на мачетето, която бе увита в тиксо за по-здрав захват в дъжда.

Мъжът вдигна ръце в немощен опит да се предпази от нещо, от което нямаше спасение.

Итън замахна като за удар и изрита мъжа право в лицето, петата му се заби в разбития нос и засили главата към паважа със смазваща сила.

Мъжът изстена и остана да лежи, но двамата му приятели приближаваха — щяха да бъдат тук след десет секунди, а зад тях, една пряка по-нататък, армията от фенерчета се движеше като стадо по улицата и звукът от многобройни стъпки по мократа настилка ставаше все по-силен и по-силен.

Итън побягна обратно към алеята и с облекчение установи, че двете светлини, които бе видял предишния път, са изчезнали.

Затича се, за да се възползва максимално от кратката възможност да остане невидим.

Двайсет крачки по-нататък видя контейнер за боклук и не се поколеба нито за миг.

Заобиколи го, закова на място, изпълзя под него и се пъкна между метала и тухлената стена на сградата, до която беше поставен.

Не чуваше нищо от думкането на сърцето си и бързото тежко дишане като на уморен пес. Пот и кръв се стичаха по челото му в очите; замръзваше, мускулите го боляха от млечната киселина, сякаш току-що е приключил маратон.

От другата страна на контейнера изтичаха хора и стъпките им се отдалечиха, ставайки все по-слаби, подобно на затихваща музика.

Бузата на Итън опираше земята, пръст, парченца стъкло и камъчета се забиваха в кожата му.

Дъждът барабанеше по гърба му и се събираше около него на локви, които потръпваха с падането на всяка следваща капка.

Можеше да лежи тук цяла нощ и през следващия ден.

„Размърдай си задника. Не можеш да си позволиш да се схванеш“.

Опрях длани на мокрия чакъл и с мъка се изправи на четири крака.

Изпълзя от тясното пространство между контейнера и сградата и клекна за момент до него, напрегнал слух.

Гласове в далечината.

И стъпки.

Глъчка по Главната.

Но в непосредствена близост не се чуваше нищо опасно.

Изправи се, погледна назад към началото на алеята и видя, че тълпата тича в тръс по улицата към онова, което се случва на Главната.

Долепен до стената, Итън тръгна в обратната посока, към мъгливия мрак на алеята.

След десетина метра попадна на прекъсване в стената — дървена врата.

Погледна назад към контейнера и улицата зад него.

Някой идваше — лъч от фенерче шареше по алеята, съпровождан от хрущенето на чакъл под подметки.

Итън отвори вратата; светлината отвътре хвърли светло петно в алеята, размазано в мъглата.

Втурна се през вратата към ярко осветеното стълбище, затвори и се обърна да пусне резето на вратата.

Цилиндърът на дръжката беше издълбан и пълен с плътен метал.

Нямаше начин да заключи.

Итън се понесе нагоре по тясното стълбище. Напрежението от изкачването отново събуди острата пронизваща болка в левия крак.

Щом стигна площадката между първия и втория етаж, вратата към алеята се отвори с трясък.

Итън погледна надолу и видя едър мъж в мокър жълт дъждобран, с фенер в едната ръка и с касапски нож в другата.

Очите на мъжа бяха скрити в сянката на качулката, но беше стиснал зъби и ръцете му, особено онази с ножа, бяха като от камък, без да издават никаква нервност.

Итън се втурна нагоре, а стъпалата завибрираха от тежки стъпки зад него.

Блъсна вратата на третия етаж и се озова в коридор.

Притихнал, пуст, слабо осветен.

Аплици във формата на фенери бяха монтирани на стената на всеки шест метра.

Месингови номера отбелязваха всяка врата.

Жилищна сграда?

Тропотът на стъпки по стълбите приближаваше.

Итън забърза в коридора, като опитваше дръжката на всяка врата, покрай която минаваше.

Заключено.

Заключено.

Заключено.

Заключено.

Всеки момент вратата на стълбището щеше да се отвори.

Заклучено.

Заклучено.

Дръжката на седмата врата, номер деветнайсет, се завъртя.

Итън стисна здраво мачетето, в случай че някой го дебне от другата страна, и побутна вратата с крак.

Малък тъмен апартамент.

На пръв поглед празен.

Вмъкна се вътре и затвори точно когато мъжът изрита вратата на стълбището и я отвори.

Итън сложи верижката.

Задържа се при входа и се заслуша. Вратата в коридора се затвори.

Стъпките продължиха, но много по-бавно.

Отекваха отмерено по дървения под.

Без да бързат.

Итън почти си представяше мъжа в жълтия дъждобран, крачещ методично по коридора. Несъмнено знаеше, че Итън се е скрил в някой апартамент, но нямаше представа в кой.

Стъпките приближиха...

Тази врата вече също беше заключена...

... и спряха от другата страна, толкова близо, че когато Итън погледна надолу, видя сянката на краката.

Откъде беше разбрал къде точно да спре, по дяволите?

Мамка му.

Кални следи.

Едната сянка изчезна и дъските на пода изскърцаха под тежестта.

Итън се дръпна назад и се скри зад ъгъла отдясно в кухненския бокс.

Трясък на сцепено дърво.

Верижката се скъса.

Светлината от коридора изпълни тъмния апартамент.

Жълтият дъждобран беше избил вратата.

Застанал с гръб към бръмчащия хладилник, Итън виждаше сянката на мъжа върху килима.

Сянката се издължи, когато преследвачът прекрачи прага и бавно тръгна по късия коридор към дневната.

На няколко стъпки от бокса той спря.

Итън чуваше капещата по пода вода и шумното дишане на мъжа, докато самият той се мъчеше да затаи дъх.

Чу се тихо щракане, блесна лъч на фенерче, насочи се към дневната и бавно запълзя по стената, осветявайки книжни лавици до двата големи прозореца със спуснати завеси.

През прозорците Итън чуваше, че шумът откъм Главната постоянно се засилва.

Лъчът освети кожено канапе и масичка за кафе, върху която имаше чаша с димяща течност, изпълваща апартамента със сънената сладост на чай от лайка.

Светлината се плъзна по фотография с рамка — горичка от трепетлики в есенни цветове, заснежени планини на заден план, синьо октомврийско слънце отгоре — и продължи в кухнята, минавайки над печката, шкафовете, кафе машината и блестящата метална мивка, приближавайки към Итън.

Той се сниши, изпълзя по линолеума и приклепна в сянката между мивката и плота.

Мъжът пристъпи напред. Итън гледаше как лъчът стигна хладилника, където се беше намирал само пет секунди по-рано.

Стъпките продължиха нататък.

Във вратата на микровълновата печка Итън видя отражението на мъжа с жълтия дъждобран, който вече бе в дневната и се взираше във вратата на северната страна, която водеше към спалнята.

Итън бавно се изправи, шумът на тълпата заглуши изпукването на коленете му. Стоеше зад гърба на Жълтия дъждобран, който предпазливо пристъпваше към спалнята.

Итън заобиколи плота и излезе от кухненския бокс.

Спря при масичката за кафе.

Жълтият дъждобран стоеше на прага на спалнята, на четири метра от него, насочил фенерчето към стаята.

Итън стисна дръжката на мачетето и прокара палец по дългото острие.

Можеше да бъде и по-остро. Много по-остро. Налагаше се да замахне здраво.

„Давай. Нахвърли му се. Точно сега, докато имаш елемент на изненада“.

Поколеба се.

Беше причинил много страдания и смърт, но суровата близост на насието се размиваше от кабината на хеликоптера. Да пратиш насочвани с лазер ракети към цел на три километра от теб не беше същото като да убиеш цивилен в затворено пространство.

Едното беше почти като компютърна игра. Другото...

Мъжът рязко се завъртя и се озова лице в лице с Итън.

Двамата задишаха по-учестено.

— Защо правите това? — попита Итън.

Отговор не последва.

Изобщо не можеше да различи лицето на мъжа.

Виждаше само профила му, сянката на ножа в дясната му ръка и светлината върху кубинките му — фенерчето беше насочено към пода.

Итън отвори уста да повтори въпроса, когато лъчът се раздвижи и се насочи право към лицето и очите му.

Нещо изтрака на пода.

Отново стана тъмно.

Итън не можеше да различи нищо и стоеше сляп в сивота без форми и детайли.

Стъпките приближаваха, паркетът под килима скърцаше на всяка крачка, джинсите на мъжа шумоляха от движението на краката му.

Итън залитна назад. Зрението му започна да се възвръща.

Зърна Жълтия дъждобран на метър от себе си, вдигнал касапския нож за удар.

Итън замахна — силно и мълниеносно.

Острието не срещна съпротива и силата на замаха го завъртя и го изкара от равновесие. „Пропуснах. Мъртъв съм“.

Мъжът мина покрай него, препъвайки се тромаво през стаята, докато не се блъсна в кухненския плот.

Итън се удържа на крака и докато стискаше по-здраво мачетето, забеляза капещата от края на острието кръв.

Погледна назад към кухнята.

Мъжът беше изпуснал ножа си и се бе обърнал към Итън, облегнат на плота. С двете си ръце притискаше врата си, от който се разнасяше съскане като на сгъстен въздух, изпускан от автомобилна гума.

Итън отстъпи заднешком към спалнята, клекна и вдигна фенерчето от пода.

Насочи лъча към мъжа с жълтия дъждобран.

Количеството кръв беше зашеметяващо.

Приличаше на червена паяжина върху жълтата мушама и се разширяваше като ускорен запис на размножаващ се вирус, като се разделяше на десетки отделни струйки и се събираше на локва на пода. Кръвта течеше от петнайсетсантиметров разрез между рамото и врата на мъжа, пръскаше от единия край като фина мъгла и бликаше от другия на тласъци — ярки артериални струи, които ставаха все по-слаби със затихването на сърцето.

Лицето на мъжа беше бяло като платно и той се взираше в Итън абсолютно безизразно, само мигаше бавно, сякаш беше изгубен в някакъв хипнотизиращ кошмар.

Накрая се свлече от плота и рухна на пода, повличайки един стол със себе си.

В гардероба на спалнята Итън намери чифт джинси, фланела с дълъг ръкав и черно яке с качулка. Фланелата и джинсите бяха с няколко номера по-малки, но успя да ги навлече. Маратонките бяха друга работа. Успя да ги обуе и да ги върже, но ходенето с тях беше мъчение и му гарантираше мехури за нула време.

Кубинките на мъртвия, макар и доста по-големи, изглеждаха обещаващо.

Итън ги свали и си сложи няколко чифта чорапи, докато не му станаха по мярка.

Остана цяла минута с уста на чешмата, полудял от жажда и в същото време внимавайки да не прекалява с изпитото количество вода.

Отвори хладилника.

Странно.

Имаше стъклени бутилки с мляко. Пресни зеленчуци. Кора яйца. Месо, увито в амбалажна хартия.

И нищо пакетирано.

Бръкна вътре, грабна торбичка моркови и малко хлебче и ги напъха в джобовете на джинсите си.

Докато вървеше към вратата, гласовете и виковете откъм Главната спряха.

Итън се втурна обратно през апартамента към единия прозорец и отдръпна завесата, колкото да надникне навън.

На шест метра под него цареше пълен хаос.

Сградите и витрините се осветяваха и потъмняваха от непрекъснатото редуване на светлини и сенки; въпреки дъжда в средата на улицата гореше огромен огън, захранван от борови дръвчета и дълги летви от обшивката на околните къщи. Двама мъже мъкнеха дървена пейка и Итън гледаше как я мятат в кладата за огромна радост на подгизналата тълпа, която изпълваше улицата между двете пресечки. Плътноста на телата се увеличаваше с близостта до огъня.

Хората долу изобщо не приличаха на жителите, които беше срещал досега.

Повечето се бяха накичили с екстравагантни костюми.

Фалшиви крещящи бижута подрънкваха на китките и гърдите на жените. Огърлици с мъниста, перли и диадеми. Лицата им блестяха от конфети и тежък грим, очите бяха подчертани с линия и всички бяха оскъдно облечени въпреки студа и дъжда, подобно на тълпа пияни проститутки.

Мъжете изглеждаха също толкова абсурдно.

Един беше по спортно яке без панталони.

Друг носеше тъмни панталони с червени тиранти, без риза и с шапка на Дядо Коледа на главата. Той вдигна бейзболна бухалка към небето — бялото оръжие ярко се открояваше на тъмния фон, беше покрито с гротескни рисунки на чудовища, които Итън едва успя да види от мястото си.

Вниманието му бе привлечено от огромна фигура, стояща върху една саксия за цветя и извисяваща се с цяла глава и рамене над тълпата. Чудовищният мъж беше облечен в кожата на кафява мечка, захваната с месингова звезда, и нещо като метална каска с еленови рога на главата; лицето му беше изрисувано като маска на войната, на едното му рамо бе метната пушка, а на другото — сабя в ножница.

Поуп.

Мъжът огледа тълпата, сякаш му принадлежеше; очите му проблеснаха на огъня като двойка звезди.

Достатъчно му бе само да погледне през улицата и на тази силна светлина нямаше как да не забележи надничация от прозореца на третия етаж Итън.

Итън знаеше, че трябва да се маха, но не можеше да се откъсне.

Част от тълпата извън полезрението му изригна във викове, които привлякоха вниманието на Поуп. На лицето на шерифа цъфна широка усмивка.

Той извади пура от някакъв вътрешен джоб, отвори бутилка с кафява течност, вдигна я към небето и каза нещо, от което тълпата полудя и закрепця с вдигнати високо юмруци.

Докато Поуп отпиваше дълга глътка от бутилката, тълпата се раздели и освободи коридор по Главната. Всички се бутаха да видят какво става.

Появиха се три фигури, движещи се през множеството към огъня.

Външните две — мъже в тъмни дрехи с привързани за гърбовете мачете — бяха хванали за ръцете фигурата в средата.

Бевърли.

Нещо пламна вътре в Итън, стопена сърцевина от ярост, разпространяваща метастази в стомаха му.

Виждаше, че тя няма сили да стои права, и двамата я теглеха, а краката ѝ се влачеха по паважа. Едното ѝ око беше затворено от свиреп удар; доколкото можеше да види, лицето ѝ бе окървавено.

Но тя беше в съзнание.

В съзнание и обзета от ужас. Погледът ѝ беше забит в мокрия паваж под краката ѝ, сякаш се опитваше да изключи всичко друго.

Двамата мъже я завлякоха на около три метра от огъня и я бутнаха напред.

Поуп извика нещо, когато Бевърли се просна на земята.

Хората около нея се дръпнаха назад, образувайки кръг с диаметър около шест метра.

Итън чу през прозореца вика на Бевърли.

Беше като вик на ранено животно — висок, пронизителен и изпълнен с отчаяние.

Навсякъде хората се натискаха да си пробият път до първата редица и кръгът около Бевърли ставаше все по-плътен и по-плътен.

Поуп прибра бутилката в мечешкото си палто и свали пушката си.

Зареди и я насочи към небето.

Гърмежът отекна между сградите и стъклата задрънчаха в рамките си.

Тълпата се смълча.

Никой не помръдваше.

Итън отново чу ромона на дъжда.

Бевърли се изправи с мъка и избърса струйката кръв, стичаща се през средата на лицето ѝ. Дори от третия етаж Итън забеляза, че цялата трепери от онзи всепоглъщащ страх, обземащ човек, който много добре знае какъв ужас му предстои да изпита.

Бевърли стоеше треперееща на дъжда, като се мъчеше да пази левия си крак.

Завъртя се бавно и несигурно, вглеждайки се в заобикалящите я лица, и макар Итън да не можеше да чуе думите ѝ, тонът на гласа ѝ не можеше да се сбърка.

Умоляващ.

Отчаян.

Дъжд, сълзи и кръв се стичаха по лицето ѝ.

Мина цяла минута.

Някой си проби път през плътната маса от тела и излезе в кръга.

Последваха ликуващи викове.

Бурни аплодисменти.

Беше мъжът без риза е червените тиранти и шапката на Дядо Коледа.

Отначало той се задържа в края, сякаш събираше кураж — като боксьор в ъгъла си мигове преди гонга.

Някой му подаде бутилка.

Той я надигна и отпи дълга глътка.

После стисна изрисуваната си бухалка и се запрепва към центъра.

Към Бевърли.

Обиколи я.

Тя се дръпна назад и се приближи до тълпата.

Някой грубо я блъсна обратно и инерцията я засили право към мъжа с бухалката.

Итън така и не видя какво стана.

Бевърли също.

Случи се толкова бързо, сякаш мъжът бе взел решение в последния миг.

Едно-единствено плавно движение.

Вдигна бухалката и замахна.

Звукът от удара на ясеното дърво в черепа накара Итън инстинктивно да затвори очи и да се извърне.

Тълпата изрева.

Когато Итън отново отвори очи, Бевърли лежеше на земята и се мъчеше да пълзи.

В гърлото му се надигна пареща горчилка.

Мъжът с тирантите пусна бухалката и се затътри към тълпата.

Бухалката се търкулна по улицата към Бевърли.

Тя посегна към нея, пръстите ѝ бяха на сантиметри от дръжката.

Някаква жена в черни бикини, черни обувки на токчета, черна корона и черни ангелски криле излезе в кръга.

Завъртя се кокетливо.

Тълпата отново изрева.

Жената тръгна към Бевърли, която се мъчеше да достигне бухалката.

Приклекна, отправи ѝ бляскава усмивка и вдигна оръжието, хвана го с двете си ръце и го вдигна над главата си като бойната брадва на някаква кралица на демони.

„Не, не, не, не, не...“

Стовари бухалката право в центъра на гърба на Бевърли.

Радостни крясъци изпълниха улицата, докато Бевърли се гърчеше на земята.

Какво ли не би дал в този момент да се намира в кабината на хеликоптера си на шейсет метра над Главната и да изстрелва по 2000 куршума на минута в тълпата, разкъсвайки кучите синове на парчета!

Итън се извърна от прозореца, грабна масичката за кафе и я запрати в стената. Разлетяха се трески и парчета счупено стъкло.

Усилието само изостри още повече яростта му.

Жадуваше за насилие, някакъв глас вътре настоятелно го подтикваше да слезе долу сред тълпата и да започне да сече. Да, накрая

щяха да го надвият, но изгаряше от желание да се хвърли в тълпата и да започне дива касапница.

„Но тогава ще умреш.

И никога вече няма да видиш семейството си.

Никога няма да разбереш какво е всичко това“.

Итън се върна при прозореца.

Бевърли лежеше неподвижно на улицата, а локвата кръв се разширяваше около главата ѝ.

Кръгът се нарушаваше и затваряше.

И изведнъж тълпата ѝ се нахвърли едновременно.

Беше предателство да се махне, но не можеше да издържи да стои тук и да гледа, без да е в състояние да направи нищо, за да ѝ помогне — сам срещу петстотин души.

„Нищо не можеш да направиш. С нея е свършено. Махай се, докато все още можеш“.

Докато тичаше обратно към вратата, Итън чу вика на Бевърли. Болката ѝ, пълната ѝ безпомощност напълниха очите му със сълзи.

„Успокой се.

Може да те дебнат от другата страна на вратата.

Трябва да бъдеш бдителен“.

Итън пристъпи в коридора.

Беше празен.

Затвори вратата на апартамента.

Глъчката на Главната се превърна в тихо мърморене.

Избърса очи и тръгна в посоката, от която беше дошъл, по коридора и през вратата към стълбището.

Поколеба се на площадката, надничайки надолу през парапета.

Не се чуваше никакъв звук.

Нищо не помръдваше.

Всичко беше зловещо притихнало.

Спусна се.

Долу отвори съвсем леко вратата, колкото да се промъкне навън.

Тясна ивица светлина освети алеята.

Итън стъпи в една локва и затвори.

Валеше по-силно, отколкото преди.

Не помръдна цели трийсет секунди, докато чакаше очите му да свикнат с тъмното.

После вдигна качулката над главата си и тръгна на юг по средата на алеята.

Далеч отпред дъждът се лееше в светлия кръг под една улична лампа, но иначе тъмнината между сградите беше толкова плътна, че Итън не можеше да види и собствените си крака.

Тълпата отново нададе ликуващ рев.

Помисли си за Бевърли и си заповяда да не си представя какво ѝ се е случило. Пръстите му се стегнаха около дръжката на мачетето, зъбите му изскърцаха.

Стъпки отпред го накараха да закове на място.

Намираше се на десетина метра от пресечката със следващата улица, уверен, че е невидим в сенките.

Появи се мъж в тъмна мушама, вървящ на запад от Главната.

Той спря под уличната лампа и се загледа в алеята.

Държеше сатър и фенерче.

Мъжът пресече улицата и влезе в алеята.

Включи фенерчето си и освети Итън.

— Кой е там?

Итън видя как дъхът му излиза на пара от устата му.

— Аз съм — каза той и тръгна към мъжа. — Видя ли го?

— Кой „аз“?

Лъчът още беше насочен към лицето му и Итън се надяваше, че мъжът вижда как се усмихва, схваща какъв безумец върви към него.

Очите на мъжа се опулиха, когато Итън приближи достатъчно, за да види синините, кръвта и шевовете по съсипаното му лице, но реакцията му — да вдигне сатъра за удар — закъсня с половин секунда.

Итън замахна хоризонтално с достатъчно сила, за да съсече противника си през кръста.

Краката на мъжа се подкосиха, той рухна на колене и Итън го довърши с три жестоки удара.

Затича се. Възбудата от убийството му даде нови сили.

Излетя от алеята и се озова на Седма.

Отдясно — половин дузина светлини на две преки надолу, движещи се по улицата към центъра на града.

Отляво — петдесет или повече души, завиващи от Главната. Фенерчетата им замигаха, когато се озоваха в тъмната улица.

Итън си плю на петите и се втурна в следващата алея. Напред не се виждаха никакви светлини, но въпреки шумното си дишане чуваше многобройните стъпки зад себе си.

Озърна се — стена от светлини се носеше по алеята.

Чуха се викове.

Осма улица приближаваше бързо към него.

Трябваше да смени курса и вече преценяваше възможностите, но не можеше да вземе решение, преди да види какво го чака нататък.

Излетя на Осма.

Наляво — никого.

Надясно — една-единствена светлина на няколко преки от него.

Зави надясно и се затича презглава по диагонал на улицата.

Прескочи бордюра и се озова на отсрещния тротоар, едва не се препъна, но по някакво чудо успя да се задържи на крака.

След още двацет метра се озова на следващата пряка западно от Главната и когато погледна назад за две секунди, преди да завие, видя първата група светлини да се изсипва от алеята.

Ако имаше късмет, не го бяха забелязали.

Зави на ъгъла.

Благословена тъмнина.

Продължи по тротоара, криейки се под черните сенки на боровете.

Следващата улица също беше пуста и бърз поглед през рамо потвърди, че го преследват само шепа светлинки, на около двацет секунди зад него.

Итън изтича още една пряка на запад и после продължи на юг.

Улицата свърши.

Беше стигнал до края на града.

Спря на сред пътя, задъхан, опрял ръце в коленете си.

Преследвачите приближаваха — както зад него, така и от запад.

Реши, че може да пробяга две преки обратно към Главната, но това му се струваше неразумно.

„Размърдай се. Само губиш преднината си“.

Точно пред него имаше викторианска къща, зад която започваше гората.

„Да“.

Краката му горяха, когато побягна напред да прекоси улицата и да продължи покрай къщата.

Намираще се на три крачки от боровете, когато детски глас извика:

— Отива към гората!

Итън погледна назад.

Двайсет или трийсет души завиха на ъгъла на къщата със запалени фенерчета. Тичаха към него като един и за миг Итън се запита защо пропорциите им му се струват някак странни.

Твърде къси крака, твърде големи глави, светлините твърде близо до земята.

„Деца.

Защото всички са деца“.

Хвърли се към дърветата, гълтайки въздух, наситен с горчиво-сладкия аромат на мокри борови иглички.

В града беше трудно да вижда, а тук, в гората, бе направо невъзможно.

Наложи се да включи фенерчето и несигурният му лъч го поведе между дърветата и над гниещи дънери. Надвиснали клони и млади борчета шибаха лицето му.

Децата влязоха в гората по петите му, зад него се чу трясък на счупени клони. Итън имаше смътна представа къде би трябвало да е реката; мислеше си, че ако продължава да се движи надясно, няма как да я пропусне, но вече губеше ориентация и чувството му за посока се разнищваше като лош възел.

— Виждам го! — изпищя някакво момиче.

Итън се озърна назад само за миг, но едва ли можеше да намери по-неподходящ момент — налетя на изпадали клони, краката му се оплетоха в корени и той се просна на земята. Фенерчето и мачетето изхвърчаха от ръцете му.

Стъпки навсякъде около него.

Приближаваха от всички страни.

Итън се помъчи да се изправи, но някакво пълзящо растение се бе увило около десния му глезен и му трябваша пет секунди, за да се освободи.

При падането фенерчето беше угаснало и той не можеше да види нито него, нито мачетето, нито каквото и да било. Отчаяно зашари по

земята, но напипваше единствено корени и клонки.

Изправи се с мъка и тръгна слепешком през шубрака, а светлините и гласовете приближаваха.

Без фенерче беше като сакат.

Можеше само да подтичва с протегнати ръце напред — единственият начин да не се забие в някое дърво.

Полудели лъчи на фенерчета играеха пред него, осветявайки за секунди терена — борова гора, задушаваша се до смърт от храсталаците, които отдавна е трябвало да бъдат изчистени с огън.

Детски смях — безгрижен, лекомислен, налудничав — изпълваше гората.

Кошмарна версия на някаква игра от детството му.

Итън излезе със залитане на нещо като поле или поляна — не че можеше да види каквото и да било, но дъждът заваля отгоре му с нова сила, сякаш вече не беше защитен от чадъра на клоните.

Отпред като че ли чу ромона на реката, но той се изгуби в тежкото дишане зад него.

Нещо го блъсна в гърба — не особено силно, но достатъчно, за да изгуби равновесие и да не успее да посрещне следващия удар.

И следващият...

И следващият...

И следващият...

И следващият, след което Итън се просна на земята и лицето му се заби в калта. Всичко бе заглушено, освен смеха на децата, които се хвърляха отгоре му от всички страни, от всички ъгли — слаби юмруци, които нямаше как да го наранят, парещи плитки порязвания, редки и доста по-обезпокоителни удари с тъпи предмети по главата — и всичко това се стоварваше все по-бързо отгоре му, сякаш беше нападнат от пасаж пирани.

Нещо го наръга в хълбока.

Итън извика.

Отвърнаха му с подигравки.

Ново наръгване — последвано от океан от болка.

Лицето му пламна от ярост и Итън рязко освободи първо лявата си ръка, после дясната.

Опря длани на земята.

Надигна се.

Нещо твърдо — камък или сопа — го тупна по тила достатъчно тежко, за да го зашемети.

Ръцете му се подгънаха.

Отново падна по лице в калта.

Отново се разнесе смях.

— Удари го по главата! — извика някой.

Но Итън вече се надигаше отново, този път крещейки, и явно изненада децата, защото за част от секундата ударите престанаха.

Повече време не му трябваше.

Сви крака под себе си и се изправи, замахна към първото лице, което видя — високо момче на дванайсет или тринайсет — и го просна в безсъзнание на земята.

— Назад — изсъска той.

За първи път имаше достатъчно светлина да види с какво си има работа — две дузини деца на възраст между седем и петнайсет. Бяха го наобиколили, повечето въоръжени с фенерчета и най-различни импровизирани оръжия — пръчки, камъни, кухненски ножчета. Едно дете стискаше счупена дръжка от метла с назъбен край.

Бяха облечени като за Все светии — пъстра парцалива смесица от костюми, отмъкнати от гардеробите на родителите им.

Итън беше почти благодарен, че е изгубил мачетето, защото иначе щеше да накълца ситните лайна на парченца.

От лявата му страна имаше слаба брънка в кръга и можеше да прегази двете деца, които едва достигаха кръста му.

Но после какво?

Щяха да го преследват и да го уморят до смърт в тази гора като ранен елен.

Бавно се завъртя и спря погледа си върху най-застрашително изглеждащия от групата — русокос пубер, въоръжен с опънат три четвърти чорап, в който имаше нещо заоблено и застрашително на вид — може би бейзболна топка или стъклено кълбо. Тийнейджърът носеше костюм, който сигурно принадлежеше на баща му — няколко размера по-голям, с достигащи до върховете на пръстите му ръкави.

Итън изрева и пристъпи към момчето, замахнал с дясната си ръка. Щеше да го цапардоса, но хлапетото отстъпи, спъна се, падна, скочи и веднага избяга в гората, като крещеше с пълно гърло, че ще го спипат.

Половината от децата последваха примера на водача си, подвиха опашки и побягнаха.

Итън подгони онези, които не го направиха. Чувстваше се малко като лос, опитващ се да пръсне глутница койоти, но в крайна сметка прогони всички, с изключение на едно. Децата се разбягаха с писъци сред боровете, сякаш ги гонеше самият дявол.

Момчето, което остана, го гледаше през дъжда.

Беше облечено като каубой — шапка в червено и бяло, ботуши, тясна вратовръзка и каубойска риза.

Държеше фенерче и камък и стоеше напълно безизразно.

— Не те ли е страх от мен? — попита Итън.

Момчето поклати глава. Дъждът се стичаше по полите на шапката му. То погледна към Итън и когато лъчът на фенерчето освети луничките по лицето му, Итън разбра, че го лъже. Страхуваше се, долната му устна трепереше неудържимо. Въпреки това беше надянало най-храбрата физиономия, която можеше, и Итън неволно му се възхити и се запита какво ли го е накарало да остане на мястото си.

— Трябва да спрете да бягате, господин Бърк.

— Откъде знаеш името ми?

— Тук бихте могли да живеете чудесно, а дори не го разбирате.

— Какво е това място?

— Просто градче — рече момчето.

Чуха се гласове на възрастни и нова група фенерчета замига сред боровете като изгряващи звезди.

— Къде е домът ти? — попита Итън.

Момчето наклони глава настрани, озадачено от въпроса.

— Какво искате да кажете?

— Къде си живял преди Уейуърд Пайнс?

— Винаги съм живял тук.

— И никога не си излизал извън града? — попита Итън.

— Оттук не може да се излезе — рече момчето.

— Защо?

— Просто не може.

— Не приемам това.

— И затова ще умрете. — Момчето внезапно закрещя: — Той е тук! По-бързо!

Светлините излязоха от боровете на поляната.

Итън побягна в гората от другата страна, без изобщо да си направи труда да скрие лицето си или да погледне към преследвачите. Тичаше в мрака, изгубил всякаква представа за време и посока, мъчейки се да не се поддаде напълно на абсолютната паника, която заплашваше да го събори на колене, да го свие в зародишна позиция и най-сетне да пречупи ума му.

От страха.

От болката.

Защото нищо тук изобщо не се поддаваше на разумно обяснение.

Спря го не ромонът на реката, а миризмата.

Внезапна сладост във въздуха.

Теренът се спускаше рязко надолу и той се свлече по калния бряг в буйната ледена вода, която напълни кубинките му като течна стомана.

Въпреки вледеняващия шок той продължи напред, по-далеч от брега, все по-навътре и по-навътре в течението.

Водата стигаше до кръста му, пресичаше дъха му и го смразяваше до кости, а свирепото течение отчаяно се мъчеше да го завлече.

Итън правеше внимателни крачки, камъните по дъното се разместваха под тежестта му и бавно се търкаляха по течението.

Между всяка крачка събираше сили и се навеждаше срещу течението.

В средата на реката водата се издигна до гърдите му.

Течението го подкоси.

И го повлече надолу.

В почти пълната тъмнина Итън нямаше представа дали отпред не дебнат канари; знаеше само, че един удар в някоя от тях може да го убие.

Помъчи се да прекоси реката, като загребваше силно настрани.

Ръцете му работеха добре, но пълните му с вода кубинки му пречеха да рита достатъчно силно.

Тежестта им по-скоро го повличаше към дъното.

След една безумна минута, миг преди мускулите му да откажат, петите на кубинките задраха дъното.

Итън се изправи и се наклони срещу течението. Водата отново стигна до кръста му.

След още десетина крачки водата стигна до коленете му, той пробяга останалото разстояние и рухна на брега.

Претърколи се, останал без дъх, изтощен, разтреперан.

Загледа се към отсрещния бряг.

Навсякъде се появяваха нови и нови светлини.

Чуваше викове, стори му се, че го викат по име, но от това разстояние и шума на реката нямаше никакъв шанс да ги различи ясно.

Искаше да продължи, знаеше, че трябва, но не можеше да се застави да скочи на крака. Просто се нуждаеше от една минута да полежи и само да диша.

На отсрещния бряг светлините бяха толкова много, че не можеше да ги преброи. Бяха най-нагъсто на трийсетина метра нагоре от мястото, където излезе от водата, но като че ли все повече и повече хора тръгваха на север и на юг и осветяваха с фенерите си реката.

Итън се претърколи на колене.

От студа ръцете му трепереха така, сякаш беше обхванат от паралитична треска.

Запълзя, забивайки пръсти в мокрия пясък.

Само за една минута лежане ставите му се бяха схванали.

Когато стигна до следващия голям камък, той се пресегна, хвана се за ръба му и се надигна на крака.

Кубинките му бяха пълни с вода.

На отсрещния бряг имаше най-малко сто души и с всяка секунда се появяваха нови и нови светлини. Лъчите на повечето фенери стигаха едва до средата на реката, но няколко бяха достатъчно силни, за да открият Итън; тесните им лъчи ясно се виждаха на дъжда.

Итън забърза по-далеч от брега, мъчейки се да се отдалечи максимално от светлините, но след три метра се озова пред отвесна скална стена.

Тръгна покрай нея. Гласовете на няколкостотинте души от другата страна заглушаваха рева на течението.

Лъч освети скалата на три метра пред него.

Итън приклезна зад една канара и надникна, когато лъчът продължи по скалата зад него.

Водопад от светлина се изливаше от брега в течението. От мястото си Итън видя, че неколцина са нагазили до колене в реката да го търсят, но никой не се осмеляваше да преплува.

Тъкмо се канеше да излезе от скривалището си, когато усилен от мегафон глас се разнесе над реката:

— Итън, върни се при нас и всичко ще ти бъде простено.

Би го познал навсякъде — дълбокия, гърлен глас на шериф Поуп, който отекваше от скалите обратно към боровата гора зад тълпата.

— Не знаеш какво правиш.

„Всъщност много добре знам какво правя“.

В непосредствена близост нямаше светлини. Итън се изправи с мъка и тръгна на юг покрай скалата.

— Ако се върнеш, няма да те нараним.

„Да, бе. Идвам веднага“.

— Имаш думата ми.

На Итън му се прииска и той да имаше мегафон.

Над реката се разнесоха и други гласове.

— Итън, моля те!

— Не разбираш какво правиш!

— Върни се!

Поуп също продължи да го вика, но Итън продължи нататък в черния дъжд.

Колкото повече се отдалечаваше от тълпата, толкова по-невъзможно му бе да вижда къде стъпва.

Куцукаше бавно, тътрейки крака. Единственият му ориентир беше шумът на реката отляво.

Отзад — затихващи гласове, смаляващи се светлини.

Тялото му бе изстискало последните си капки адреналин и той усещаше, че ще се срине напълно.

Щеше напълно да изключи.

Но не можеше да спре. Още не.

Желанието да се свие в пясъка по брега и да заспи беше почти неустоймо, но онези от другата страна можеха да решат да прекосят реката.

А те имаха фенери, оръжия и числено превъзходство.

Той нямаше нищо.

Рискът бе твърде голям.

И затова продължи нататък с малкото сили, които му бяха останали в запас.

12.

Нямаше начин да определи колко време е вървял сам в мрака.

Час.

Може би два.

Или повече.

Темпото му бе такова, че нямаше как да е изминал повече от километър и половина. В това поне беше сигурен. На всеки няколко минути спираше и поглеждаше надолу по течението, търсеше приближаващи светлини, ослушваше се за стъпки по камъните.

Но всеки път, когато погледнеше назад, беше едно и също — пълен мрак. И дори някой да го следваше, ревът на реката успяваше да заглуши всички останали звуци.

Дъждът намаля, премина в ръмене и накрая спря.

Итън продължаваше да върви, движеше се единствено по усет, ръцете му се хващаха за невидими канари, краката му правеха най-малките възможни стъпки, така че инерцията да не го събори, когато неизбежно се натъкне на някое препятствие.

А после започна да вижда.

В един момент цареше пълен мрак.

В следващия се появи голяма подпухнала луна, светлината ѝ си проби път между облаците и всеки камък заблестя като лакиран.

Итън седна на една канара с плоска горна част. Краката му трепереха, беше на края на силите си.

Тук реката се беше стеснила почти наполовина, но течението бе по-буйно и водата се носеше през същинска каменна градина, разбивайки се на пяна.

Огромни борове, високи по двайсет — двайсет и пет метра, се извисяваха над бреговете от двете ѝ страни.

Изведнъж осъзна колко е жаден.

Отпусна се на колене, изпълзя до реката и потопа лице в малък вир.

Водата имаше великолепен вкус, чиста и сладка, но и леденостудена.

Между две глътки Итън погледна надолу по течението.

Като се изключи полудялата река, нищо не помръдваше покрай бреговете.

Искаше да поспи, можеше да легне направо на камъните и да се унесе за секунди, но знаеше, че това би било глупаво.

„Трябва да намеря подслон, преди луната да се е скрила.

Преди да изгубя способността си да вървя“.

Облаците вече започваха да се скупчват пред луната.

Насили се да стане.

Пресичането на реката тук, особено в това състояние, беше равносилно на самоубийство. Трябваше да потърси подслон от тази страна на реката, но това щеше да е трудно. От другата страна старата борова гора пълзеше няколкостотин метра нагоре по планинския склон към стелещите се облаци. Беше сигурен, че в гора като тази ще може да си намери някое място, където да прекара нощта — ако не друго, можеше поне да си направи някакъв навес от паднали клони. Щеше да се покрие с тях, за да го предпазят от дъжда, а може би дори да запазят част от телесната му температура и да го стоплят.

Но това нямаше да се случи.

От страната на Итън брегът се издигаше стръмно на дванайсет метра до подножието на отвесните скали, които опасваха Уейуърд Пайнс.

А над тях се редуваха корнизите, които се губеха нагоре в мрака.

Не беше в състояние да се катери.

Продължи с мъка напред.

Водата се плискаше в стомаха му.

Усещаше стъпалата си — подути и туптящи в кубинките. Знаеше, че трябва да спре и да излее водата от тях преди час, но се страхуваше, че ако седне, няма да има силата да ги обуе отново и да продължи.

Вървенето от тази страна ставаше все по-трудно — почти нямаше равна земя, всичко беше камънаци и стръмни склонове.

Навлезе във висока борова горичка.

Камънаците се смениха с мека влажна пръст, покрита с мъртви борови иглички. „Става все по-зле и по-зле, ще спя тук“. Мястото не беше идеално — твърде близо до реката, без клони, с които да се прикрие; всеки преследвач неминуемо щеше да го намери. Но поне имаше някаква защита под клоните на старите дървета.

Огледа се за последен път. Вече беше решил, че ако не види нещо по-интересно, това място ще му стане дом до края на нощта.

Погледна нагоре по склона към подножието на скалата.

Стори му се, че вижда черно петно горе.

Тръгна натам, без изобщо да се замисля.

Катереше се на четири крака през боровете и после по натрошените камъни.

Ставаше все по-стръмно и по-стръмно.

Вече се беше задъхал, потта се стичаше по лицето му и пареше в очите.

В близост до скалата камъните станаха по-дребни и краката му се хлъзгаха на всяка крачка, все едно се катереше по пясъчна дюна.

Стигна до отвесната стена.

Мракът отново се спускаше, само малък резен от луната надничаше през облаците и въздухът отново се изпълни с миризмата на дъжд.

Ето го и него — черното петно, което беше забелязал от реката. Нишата беше дълбока пет-шест стъпки, но отвътре бе гладка и суха и щеше да го защити от стихииите.

Итън се изкачи на перваза и изпълзя вътре.

Задната стена беше полегата и той се облегна на нея. Притъмняващият свят беше ограничен от стените на нишата. Не можеше да види реката оттук, а и шумът ѝ беше намалял до нещо като висок шепот.

С намаляването на лунната светлина гората от другата страна на реката постепенно изчезваше, потапяйки го отново в абсолютен мрак.

Заваля.

Итън седна и с треперещи пръсти се опита да развърже кубинките, които беше взел от мъжа, когото бе убил в апартамента. Трябваша му няколко минути преди най-сетне да се справи с възлите и

да се събуе. Изсипа поне по половин литър вода от всяка, после събу няколко чифта чорапи и ги остави на камъните да съхнат.

Дрехите му бяха подгизнали.

Свали якето, фланелката, джинсите, дори слиповете. Прекара десет минути гол в нишата, като изстискваше дрехите си, докато не станаха само влажни.

Зави гърдите си с якето, краката с фланелката, а джинсите нави и ги подложи като възглавницата. Легна на полегатата задна стена, обърна се на една страна и затвори очи.

Никога през живота си не беше изпитвал такъв студ.

Отначало се боеше, че няма да може да заспи — тялото му се тресеше така силно в неуспешните си опити да се стопли, че трябваше да хване ръкавите на якето, за да го задържи върху себе си.

Но колкото и да беше премръзнал, изтощението му бе още по-голямо.

Пет минути по-късно сънят победи.

13.

*Десният глезен на Итън е окован с верига за халка в пода.
Той седи на разнебитено бюро, на което има три неща...*

Празен лист А4.

Черна химикалка.

И пясъчен часовник, чиито черни песъчинки изтичат от едната чаша в другата.

Аашиф го е предупредил, че когато пясъкът изтече, ще се върне и ако написаното не му хареса, Итън ще умре от лингчи.

Но Итън знае, че дори да имаше точна и подробна информация за някоя голяма предстояща офанзива, дори да напише дати, места, цели, детайли за сухопътен удар и въздушно подкрепление, това няма да е достатъчно.

Нищо няма да бъде достатъчно, защото каквото и да напише, ще умре, при това по най-ужасен начин.

Единственото, което знае за Аашиф, е гласът му и онези зли кафяви очи, в които се четат не желание за информация, а за причиняване на болка.

Разпитът е просто маска, встъпителна игра.

Нещо, което да възбуди Аашиф още повече.

Той е садист. Най-вероятно от „Ал Кайда“.

По някакъв начин Итън не си беше позволил да си мисли за това, докато висеше на китките си в стаята за мъчения, но сега, докато седеше сам зад бюрото, осъзнаването го удари с пълна сила.

Каквото и да напише за по-малко от час, животът му ще стане безкрайно по-лош.

Стаята има един-единствен прозорец, но той е затворен с капаци.

През малките пролуки между дъските проникват ослепително ярките лъчи на иракското слънце.

Жегата е убийствена, потта избива от всяка пора на тялото му.

Хиперреалността на момента става непоносима. Итън е замаян от възприятията.

Кучешки лай отвън.

Далечен смях на деца.

Зловещо тракане на стрелба на километри оттук, подобно на песента на шурци.

Бръмчене на муха около лявото му ухо.

Миризма на масгуф^[1] някъде наблизо.

Писъци някъде в недрата на този комплекс от постройки.

„Никой не знае, че съм тук. Поне никой, който би могъл да ми помогне“.

Мислите му се насочват към Тереза, която е бременна у дома, но силата на емоциите и носталгията е непоносима в светлината на онова, което го очаква. Изкушението да повтори наум последния им разговор е мъчително, но той знае, че подобно нещо ще го пречупи.

„Не мога да се обръщам натат. Още не. Може би в последните ми мигове“.

Итън вдига химикалката.

„Трябва да занимавам ума си с нещо. Не мога да седя тук и да мисля какво предстои.

Защото той иска точно това.

Защото това е целта му“.

Нещо рязко го изтръгна от сънищата за войната.

В продължение на цяла минута нямаше представа къде е, едновременно треперещ от студ и изгарящ от треска.

Надигна се, протегна ръце в тъмното и когато пръстите му докоснаха каменните стени на нишата, вътрешният му компас заработи и ужасът, в който се бе превърнал животът му, го заля с пълна сила.

В съня си беше изритал дрехите настрани и те лежаха пръснати върху камъка до него, студени и влажни. Итън ги просна, за да могат да изсъхнат по-добре, и запълзя напред, докато не стигна до ръба на нишата.

Дъждът беше спрял.

Нощното небе кървеше със звездна светлина.

Никога не бе проявявал какъвто и да било интерес към астрономията, но сега откри, че търси познати съзвездия и се пита дали звездите са си по местата.

„Това ли е небето, което съм виждал винаги?“

Реката пееше на петнайсет метра под него.

Загледа се надолу към водата и когато ги видя, кръвта му замръзна.

Първият му подтик бе да се скрие в нишата, но успя да се овладее — всяко рязко движение можеше да привлече вниманието им.

„Кучи синове, проследили са ме.

В края на краищата са пресекли реката“.

Бяха долу сред гигантските борове до реката, така добре скрити в сенките, че не можеше да прецени броя им.

Със скоростта на охлюв, сантиметър по сантиметър, Итън изпълзя обратно в нишата, снишен, опрял гърди в ледената скала. Надникна предпазливо през ръба.

Бяха изчезнали в сенките и за момент, като се изключи реката, светът бе абсолютно неподвижен и Итън започна да се пита дали наистина е видял нещо. Като се има предвид през какво беше преминал през последните пет дни, халюцинирането щеше да е съвсем в реда на нещата.

Трийсет секунди по-късно те се появиха от сянката на дърветата сред изпотрошените скали в началото на склона.

„Какво, по...?“

Беше само едно и макар да бе с размерите на човек, не се движеше като човек — преодоляваше скалите на четири крака, без козина и бледо под светлината на звездите.

Металически вкус — продукт на страха — изпълни устата на Итън, когато осъзна, че пропорциите му са абсолютно сбъркани. Ръцете изглеждаха два пъти по-дълги от нормалното.

Съществуването вдигна глава и дори от това разстояние Итън видя прекадено големия нос, вдигнат към небето.

Душеше.

Итън изпълзя колкото се може по-навътре в нишата, където се сви и затрепери, обгърнал краката си с ръце и ослушващ се за приближаващи стъпки или преобърнати камъни.

Но единственото, което чуваше, беше шумът на реката и следващия път, когато рискува да надникне навън, онова, което видя — или което му се беше привидяло — го нямаше.

През последните няколко часа от нощта сънят така и не го споходи.

Беше прекалено премръзнал.

Болката беше твърде силна.

Бе твърде ужасен от всичко преживяно, за да се потопи отново в сънища.

Лежеше върху скалата, обхванат от едно-единствено желание. От една-единствена нужда.

Тереза.

У дома често се будеше посред нощ и усещаше ръката ѝ върху себе си, тялото ѝ долепено до неговото. Дори в най-трудните нощи. Нощите, когато закъсняваше. Нощите, когато се караха. Нощите, когато я предаваше. Тя даваше много повече от него. Обичаше със скоростта на светлината. Без колебание. Без съжаление. Без условия. Без резерви. Докато той къташе отделни неща за себе си, тя се отдаваше напълно. Всеки път.

Имаше моменти, когато виждаш любимите си хора такива, каквито са в действителност, без багажа на наложените възприятия и споделените истории. Когато ги виждаш с нови очи, като страничен човек, и изпитваш онази първа тръпка на любовта към тях. Преди сълзите и предпазната броня. Когато все още има възможност за съвършенство.

Никога не беше виждал по-ясно жена си, никога не я беше обичал повече — дори в самото начало — отколкото сега, в тази студена и тъмна ниша, докато си представяше как го прегръща.

Гледаше как звездите угасват, докато слънцето вдъхваше огън в небето, и когато то най-сетне се появи над скалите от другата страна на реката, той се окъпа в лъчите на прекрасната топлина, която нахлу в нишата и загрея ледения камък.

На светло най-сетне успя да види пораженията, които беше получил при бягството си от Уейуърд Пайнс.

Натъртвания с черно — жълтеникави кръвоизливи покриваха ръцете и краката му.

Дупки от иглата на сестра Пам по лявото рамо и десния хълбок.

Разви тиксото от левия си крак и разкри мястото на бедрото си, откъдето Бевърли беше извадила микрочипа. Превръзката беше спряла кръвенето, но кожата около разреза бе възпалена. Имаше нужда от антибиотици и зашиване, за да избегне инфекцията.

Разтърка лицето си с длани. Имаше чувството, че не беше неговото. Кожата беше подута, сцепена на места, а носът му, чупен два пъти за последните двайсет и четири часа, бе изключително болезнен на допир. Бузите му бяха изподраскани от клоните, докато бе тичал през гората, а на тила си имаше цицина, оставена му от някое от онези деца с камъните.

Нищо обаче не можеше да се сравнява с ослепителната болка в мускулите на краката му, които беше насиллил много отвъд границите на възможностите им.

Зачуди се дали изобщо има сили да върви.

Късно сутринта, когато дрехите му бяха горе-долу изсъхнали, Итън се облече, завърза все още влажните кубинки и се спусна през корнизата на нишата в подножието на отвесната скала.

Спускането към реката му демонстрира по брутален начин какво го чака през остатъка от деня и когато стигна брега, мускулите му вече горяха от болка.

Нямаше друг избор, освен да си почине, да затвори очи и да остави слънчевата светлина да се излива върху лицето му като топла вода. На тази височина се чувстваше невероятно съсредоточен.

Усещаше миризмата на сухи иглички под лъчите на слънцето.

Сладката студена вода.

Звънкият ромон на водата, носеща се надолу в каньона.

Тракането на камъните, повлечени от течението.

Пронизващо синьото небе.

Топлината приповдигна духа му, а това да бъде сред природата въпреки всичко събуди нещо дълбоко в душата му.

Предишната нощ беше прекалено уморен, за да прави каквото и да било, освен да лежи неподвижен върху камъка.

Сега гладът се завърна.

Итън извади морковите и смачкания хляб от джобовете си.

След като се подкрепи, претърси района и си намери един боров клон в близката горичка, който можеше да му свърши работа като бастун. В продължение на няколко минути се протягаше, опитвайки се да раздвижи схванатите си мускули, но това беше обречена битка.

Накрая тръгна нагоре по каньона с темпо, което му се стори, че ще може да поддържа постоянно. След десет минути обаче травмите от вчерашното изпитание го накараха да забави крачка.

Половин километър му се стори като пет.

С всяка следваща стъпка разчиташе все повече и повече на тоягата си. Беше се вкопчил в нея като в спасително въже, сякаш беше единственото нещо, което му позволяваше да върви.

През ранния следобед каньонът започна да се променя, реката се стесни и вече беше по-скоро поток. Боровете станаха по-малки, растяха по-нарядко и в този район бяха измъчени смалени жертви на суровите зими.

Налагаше му се да спира често, вече повече почиваше, отколкото вървеше, и непрекъснато беше задъхан, дробовете му горяха от недостига на кислород, докато се изкачваше все по-нагоре.

Привечер лежеше проснат на покрита с лишей скала до онова, което беше останало от реката — бърз, широк два метра поток, който бълбукаше в коритото си от разноцветни камъни.

Бяха изминали четири или пет часа, откакто беше напуснал нишата, а слънцето вече се спускаше зад стената на каньона от другата страна на потока.

Когато изчезна, температурата рязко спадна.

Итън лежеше и гледаше как небето губи цвета си. Сви се на кълбо в очакване на нощния студ и мрачно осъзна, че вероятно няма да може да стане.

Обърна се на една страна и си сложи качулката.

Затвори очи.

Беше му студено, но дрехите му бяха сухи и той се опитваше да подреди бъркотията от мисли и противоречиви емоции, изтощението го довеждаше до ръба на делириума, а след това изведнъж почувства, че слънцето напича качулката му.

Отвори очи и седна.

Още се намираше на скалата до потока, само че беше сутрин и слънцето тъкмо надникваше над каньона зад гърба му.

„Преспал съм цялата нощ“.

Завлече се до потока и пи. Водата беше толкова студена, че главата го заболя.

Изяде един морков и няколко хапки хляб, след което се изправи с мъка и се облекчи. Чувстваше се изненадващо по-добре, болката в краката вече не беше така подлудяваща. Почти се търпеше.

Грабна тоягата си.

Стените на каньона се приближаваха и потокът се превърна в ручей, преди да изчезне напълно в извора, от който започваше.

При липсата на течаща вода тишината беше оглушаваща.

Не се чуваше никакъв звук, освен тракането на камъните под кубинките му.

... И самотният крясък на птица някъде в небето.

И собственото му тежко дишане.

Стените от двете страни ставаха все по-стръмни; вече не се виждаха дървета, нямаше дори храсти.

Само пръснати скали, лишеи и небе.

По пладне Итън беше зарязал тоягата. Движеше се по най-стръмния терен, на който беше попадал досега. Докато преодоляваше един завой на каньона, към постоянното трополене на камъни се добави друг звук. Итън се облегна на една канара с размерите на малък автомобил и се опита да се съсредоточи върху звука, без да обръща внимание на неравномерното си дишане.

Ето го.

Изкуствено.

Постоянно.

Ниско децибелно бръмчене.

Любопитството го задърпа напред и Итън продължи да се изкачва по-бързо. Бръмченето се засилваше с всяка следваща крачка и вълнението му растеше.

На петнайсетина метра по-нагоре той впери поглед в източника на звука — шестметрова ограда с бодлива тел отгоре, минаваща през двайсетметровата най-тясна част на каньона. На оградата имаше надпис...

ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ
ОПАСНО ЗА ЖИВОТА
ВЪРНЕТЕ СЕ В УЕЙУЪРД ПАЙНС
ОТВЪД ТАЗИ ГРАНИЦА ЩЕ УМРЕТЕ

Итън спря на метър и половина от преградата и я огледа внимателно. Беше направена от телена мрежа на квадрати с дължина десетина сантиметра. Отблизо бръмченето беше още по-зловещо, сякаш казваше, че с тази ограда шега не бива.

Долови миризма на разложено и не му отне много време да види източника. Някакъв голям гризач, вероятно мармот, бе направил грешката да се опита да изпълзи през една от дупките при земята. Изглеждаше така, сякаш беше престоял осем часа в микровълнова печка. Напълно овъглен. Някаква нещастна птица бе решила, че е попаднала на безплатен обяд и беше сполетяна от същата участ като гризача.

Итън погледна към стените на каньона.

Бяха отвесни, но издатините, особено от дясната страна, изглеждаха достатъчно обещаващи за някой, който е мотивиран и има куража да рискува да излезе за момент на открито.

Итън се замъкна до стената и започна да се катери.

Скалата не беше от най-здравите и понякога се ронеше под ръцете му, но издатините бяха много и достатъчно близо една до друга, така че не му се налагаше да задържа тежестта си на едно място за повече от няколко секунди.

Не след дълго беше на седем и половина метра над земята и изпита странно гъделичкащо усещане, докато бодливата тел бръмчеше само на няколко стъпки под подметките му.

Пристъпвайки внимателно, Итън мина по един скален корниз и се озова от забранената страна на оградата. Височината го стряскаше, но още повече се плашеше от онова, което беше направил току-що — забранено прекосяване на граница.

Нещо дълбоко в него му нашепваше, че току-що доброволно се е изложил на ужасна опасност.

Спусна се без инциденти в каньона и продължи нататък. Бръмченето постепенно заглъхваше зад него, а организъмът му премина в обезпокоително състояние на повишена тревога. Същото му се беше случвало в Ирак — рязко изостряне на сетивата, винаги настъпващо по време на рисковани мисии, които в крайна сметка се проваляха. Дланите му започваха да се потят, пулсът му се ускоряваше, слухът, обонянието, вкусът — всичко минаваше на високи обороти. Не го беше казал на никого, но когато улучиха хеликоптера му във Фалуджа, беше усетил реактивния снаряд пет секунди преди той да се взриви.

Отвъд оградата теренът беше суров и безнадежден, с напукани и нацепени скали.

Пусто небе.

Липсата на облаци само подчертаваше чувството за абсолютна пустош.

След дните в Уейуърд Пайнс му изглеждаше нереално отново да е така сам, така далеч от други хора. Но подсъзнателно започна да го гризе друго безпокойство. Каньонът като че ли се издигаше още триста метра нагоре към висок, брулен от вятъра хребет. Ако силите не го напуснеха, може би щеше да стигне дотам привечер. И да прекара още една дълга и студена нощ в опити да спи върху нацепените камъни. А после какво? Скоро щеше да остане без храна и макар коремът му още да беше подут от последния водопой, преди потокът да изчезне, физическото натоварване, на което подлагаше тялото си, щеше да го обезводни за нула време.

Но надвисналата заплаха от глад и жажда бледнееше пред страха от онова, което се намираще отвъд онзи хребет в края на каньона.

Километри и километри пустош, доколкото предполагаше. И макар че все още беше запазил някои умения за оцеляване от времето в армията, всичко се свеждаше до това, че бе пребит до спукване и уморен до смърт. Изгледите да излезе от тези планини и да се върне в цивилизацията изобщо не бяха обещаващи.

Но от друга страна, какъв избор имаше?

Да се върне в Уейуърд Пайнс?

По-скоро би замръзнал сам тук, отколкото да стъпи отново на онова място.

Итън преодоля участък от каньона, запушен от огромни канари, като внимателно прескачаше от скала на скала. Под камъните отново се чуваше ромон на вода, но потокът беше невидим, недостижим, скрит долу в черното пространство под скалите.

Високо на лявата стена на каньона нещо ярко отрази слънчевата светлина.

Итън спря, заслони очите си и примижа към ослепителния отблясък. От дъното на каньона успя да различи само някаква четвъртита метална повърхност доста нагоре. Пропорциите ѝ бяха твърде съвършени и точни, за да не е дело на човешки ръце.

Скочи на следващата канара. Вече се движеше по-бързо и по-енергично, като постоянно се озърташе към стената, но така и не можеше да разбере какво представлява бляскавата повърхност.

Напред пътят изглеждаше по-нормален и камъните се преодоляваха доста по-лесно.

Чудеше се дали да не опита да се изкатери до онова метално нещо, когато трясъкът на падащи скали го изтръгна от мислите му.

За един ужасяващ момент си представи как към него летят хиляди тонове скала, за да го смажат до смърт и да го погребат под себе си.

Звукът обаче идваше зад него, а не отгоре. Итън се обърна и погледна в посоката, от която беше дошъл. Може би беше разместил някой камък при преминаването си и сега той се беше търкулнал надолу по склона.

И все пак имаше нещо злоецо в това да чуе друг звук, освен собственото си тежко дишане или движението на камъни непосредствено около него. Беше започнал да свиква с тишината на това изолирано място.

Оттук виждаше каньона далеч назад и погледът му първоначално се спря върху електрическата ограда на четиристотин метра от него, но после вниманието му се насочи към някакво движение много по-близо, на около стотина метра. Отначало си помисли, че е мармот, но съществото се движеше с лека, котешка пъргавина, скачаше бързо от камък на камък. Когато примижа, за да го разгледа по-добре, Итън видя, че то няма никаква козина. Приличаше на албинос, с бледа, млечнобяла кожа.

Итън се препъна, скочи обратно на крака и дъхът му се ускори.

Съществото беше достатъчно близо, за да чуе дишането му — тежко и бързо; ноктите му изтракаха, когато се приземи на следващата скала. Всеки скок го доближаваше все повече, вече беше само на петдесет метра и стомахът на Итън започна да кипи.

Беше създанието, което бе видял през нощта от нишата над реката.

Създанието, което беше сънувал.

Но какво бе то, по дяволите?

Как можеше да съществува подобна твар?

Забърза нагоре по каньона с най-високата скорост, която беше развивал през този ден, като на всяка крачка поглеждаше назад.

Съществото скочи от последната скала и се приземи с грациозността на балерина. Движеше се на четири крака, снишено като глиган, хрипливото му дишане ставаше все по-силно, докато то намаляваше разстоянието с такава скорост, че Итън моментално осъзна, че няма никакъв смисъл да се опитва да му избяга.

Спря и се обърна към онова, което му предстоеше, разкъсван между опитите да проумее какво става и простото желание да оцелее.

Съществото вече беше на двайсет метра от него и колкото повече приближаваше, толкова по-малко Итън харесваше онова, което вижда.

Късо тяло.

Дълги задни и още по-дълги предни лапи с големи черни нокти.

Около петдесет, може би петдесет и пет килограма.

Мускулесто.

Жилаво.

И най-вече хуманоидно. На слънчева светлина кожата му беше прозрачна като на новородена мишка, с мрежа от сини вени и

пурпурни артерии; дори сърцето се виждаше едва-едва като пулсираща розова маса в самия център на тежестта му.

На десет метра Итън се приготви за сблъсъка. Малката глава на създанието беше наведена за атака, от краищата на озъбената паст се точеха кървави лиги, кремавите очи нито за миг не се откъсваха от целта си.

Итън долови вонята две секунди преди сблъсъка — на разложена плът и кръв.

То се хвърли във въздуха с писък, който странно напомняше на човешки; Итън се опита да се дръпне настрани в последния момент, но създанието беше предвидило тази маневра, замахна с лапа и го улучи през кръста. Ноктите с лекота преодоляха дебелия тъкан на якето и се забиха в хълбока на Итън.

Той изпита изгаряща болка, а в следващия миг инерцията на създанието го повлече и го тръшна върху камъните с такава сила, че изкара въздуха от дробовете му.

Итън се мъчеше да си поеме дъх, когато съществото атакува.

Като озверял питбул.

Мълниеносно бързо.

С брутална сила.

Замахна диво, докато Итън вдигаше ръце да защити лицето си от ноктите, които бяха остри като на граблива птица и разкъсваха с лекота дрехите и кожата му.

Само за секунди съществото беше успяло да възседне Итън и ноктите на задните му лапи се забиха дълбоко в прасците му и го приковаха като пирони за земята.

Насред целия този ад Итън зърна лицето му.

Големи, широко отворени ноздри.

Малки матови очи.

Голо теме и толкова опъната и тънка кожа, че можеше да види шевове на черепа там, където костите се съединяваха като парчета от пъзел.

Венци с два реда малки остри зъби.

Имаше чувството, че се бори часове с това нещо — времето се бе забавило и пълзеше като охлюв, докато в действителност бяха изминали само секунди. Бойното обучение на Итън се мъчеше да се задейства, умът му започваше да се издига над страха и объркването,

опитваше се да сподави лудата паника, която го беше погълнала. Колкото по-опасна и хаотична е ситуацията, толкова по-ясно трябва да мислиш, за да прецениш как да оцелееш — и засега Итън търпеше провал. Беше позволил на сблъсъка да изсмуче повечето му сили и ако не овладееше страха и разхищението на енергия, след още шейсет секунди нямаше да има нито умствената, нито физическата възможност дори да се съпротивлява.

Създанието нанесе най-свирепия си удар досега — през стомаха, разкъсвайки плата, кожата, тънкия слой мазнина над добре оформените плочки на корема, достигайки до повърхността на самия мускул.

Когато то зарови глава в стомаха, Итън усети как зъбите му разкъсват якето и осъзна с ужас какво се опитва да направи чудовището — да го изкорми с вградените си ножове и да си устрои пир с вътрешностите му направо тук, докато Итън гледа и кръвта му изтича.

Заби юмрук в слепоочието му — тромав, но доста силен удар.

Съществуването вдигна глава от корема му и изрева яростно.

После замахна с лявата си лапа към врата на Итън.

Той блокира удара с лявата си ръка, а с дясната трескаво заопипва земята в търсене на оръжие.

Блясъкът на чистата ярост в очите на създанието не можеше да се сбърка с нищо.

То се дръпна от стомаха на Итън и отвратителното му лице се стрелна към врата с оголени зъби.

„Ще разкъса гърлото ми“.

Ръката на Итън напипа камък и пръстите му се склучиха около него.

Замахна така, както не беше замахвал никога през живота си. Камъкът беше тежък, с големината на преспание, и когато тъпата му страна удари главата отстрани, чудовището трепна, черните като въглища зеници се разшириха в мъничките му млечни очи, а челюстта му се отпусна, сякаш бе зяпнало изумено и зашеметено.

Итън не се поколеба.

Хвърли се напред и заби камъка в пълната с остри зъби паст. Звярът политна назад и Итън го последва с втори удар, този път право в зейналите му ноздри.

Създанието се стовари на земята и тъмночервена кръв потече от носа и устата му. То изкрещя невярващо, като замахваше слабо с лапи, но нямаше силата и скоростта да нанесе още поражения.

Итън го възседна, смаза с една ръка дихателната му тръба и стисна още по-здраво камъка.

Седем удара в черепа и чудовището най-сетне престана да мърда.

Итън захвърли окървавения камък и се строполи настрани, като поемаше дълбоко дъх. Лицето му беше оплескано с кръв и парченца счупена кост.

Насили се да седне и вдигна фланелата си.

„Господи“.

Сякаш беше участвал в бой с ножове, кървеше от много места — дълги гадни разрези от зловещите нокти. Онзи на стомаха беше нанесъл най-много поражения — петнайсетсантиметров каньон през корема. Още малко и вътрешностите му щяха да се изсипят.

Погледна към останките от съществуването, каквото и да беше то.

Дори не знаеше как да започне да го възприема.

Ръцете му не спираха да треперят, количеството адреналин в кръвта му все още беше твърде голямо.

Изправи се.

Каньонът отново беше притихнал.

Погледна към най-близката стена. Онова метално нещо все така блестеше на слънцето. Не можеше да прецени със сигурност, но от неговата гледна точка дотам имаше около двайсет и пет или трийсет метра катерене. И макар да не знаеше каква точно е причината, изпитваше силно желание да се махне от дъното на каньона колкото се може по скоро.

Итън избърса с ръкав кръвта и костиците от лицето си и се дръпна от скалата, за да има по-добра видимост. Огледа всички възможни маршрути по скалата и накрая се спря на един, който щеше да го отведе до серия стесняващи се корнизи в основата на широка пукнатина, достигаща чак до събудилия любопитството му обект.

Върна се при стената.

След битката чувстваше тялото си като наелектризирано.

Нямаше да е зле да използва тази енергия за катеренето.

Стигна до първия широк корниз, намери добро място за хващане и се набра.

Свиването на коремните мускули беше мъчително болезнено и положението се влошаваше от факта, че те участваха в почти всяко движение.

Итън обаче продължи въпреки болката.

На шест метра от дъното намери добро място, където можеше да стои. Облегна гръб на скалата.

От години не се беше катерил и неефективността му личеше по физическите усилия, които бе положил само за първите шест метра. Изкачваше се с ръце, вместо да разчита на силата на краката си, и вече бе плувнал в солена пот, която проникваше във всяка драскотина и рана.

Внимателно се обърна и опря ръце в скалата. Корнизът беше скрит от слънцето и камъкът бе студен като лед. Отдолу тази част му се беше сторила доста лесна — изобилие от добри опори и скала, която ставаше за катерене. Но сега, на шест метра над каньона и загледан към почти отвесните стени, опорите не изглеждаха така солидни, а до следващия корниз, където можеше да си позволи така нужната му почивка, оставаха най-малко девет метра.

Итън затвори очи и вдиша дълбоко два пъти, опитвайки се да успокои сърцето си.

„Можеш да го направиш. *Трябва да го направиш*“.

Хвана се за най-малката опора на трийсетина сантиметра над главата си и стъпи на почти отвесната скала, на която можеше да се задържи само за няколко секунди на едно място.

Страхът му рязко скочи няколко деления нагоре, докато се катереше над втория корниз и се мъчеше да игнорира тъничкия гласец в главата си, който непрекъснато му натякваше, че навлиза от зоната на счупения крак в територия, където всяка една грешка означава неминуема смърт.

Рискуваше все повече и повече, хващайки се за все по-малки и по-малки опори.

Отначало се взираше нагоре и се колебаеше преди всеки следващ ход, като проверяваше отново и отново всяка прилична опора, но вече зарязва това. Мускулите на краката му започваха да потръпват от време на време — сигнал, че скоро ще се схванат. Ако това се случеше, докато е на стената, всичко щеше да свърши.

И затова се катереше с цялата скорост, на която беше способен, хващаше се за всяка вдъхваща доверие опора, опитваше се да се окуражава от увеличаващото се разстояние до дъното на каньона, уверяваше се, че ако падне, щеше да е далеч по-добре да умре на място, защото счупен крак или гръбнак в тази пустош щеше да означава единствено бавна и мъчителна смърт.

И в същото време колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-здраво го хващаше ужасът. Бореше се с изкушението да погледне надолу, но не можеше да устои на мрачното желание да види колко високо се е качил.

Дясната му ръка най-сетне стигна третия корниз.

Итън се набра и опря лявото си коляно в ръба.

Когато осъзна, че вече няма за какво да се хване, беше късно.

В един безкраен миг остана да виси във въздуха, с коляно на корниза, докато центърът на тежестта му бавно го теглеше назад от стената към ужасната пустота под него.

Хвърли се отчаяно напред, ръцете му задраскаха по скалата и лявата в последния момент успя да намери някаква гънка на нивото на гърдите му.

За момент не знаеше дали опората е достатъчна, за да пребори гравитацията и да се изтегли на корниза. Кожата на пръстите му се раздираше, кокалчетата побеляха от напрежението.

Движението назад спря и той се набра с върховете на пръстите, докато челото му не докосна стената.

Трябваше да напрегне всичките си сили, за да праметне десния си крак и да се изправи.

Този корниз беше два пъти по-тесен от предишния и половината от стъпалата му стърчаха над ръба.

Беше невъзможно да седне или да остане по-дълго време тук.

Цепнатината в стената, която продължаваше през останалото разстояние до металното нещо горе, се отваряше точно над него. Изглеждаше достатъчно широка, за да може да се напъха в нея, ако я достигне, но все още нямаше сила да се опита да се набере.

Беше се разминал на косъм със смъртта и тялото му трепереше цялото, от глава до пети.

Писъкът го изтръгна от собствения му страх.

Озадачен, Итън впери поглед към дъното на каньона на петнайсет метра под себе си.

Беше размазал черепа на онова нещо.

Как, по дяволите...

Момент.

То не се движеше и дори нямаше уста, която да произведе такъв звук.

Когато следващият писък, този път малко по-нисък, отекна през каньона, отеквайки между стените, Итън погледна назад към електрическата ограда.

„О, господи“.

Бяха пет и се движеха нагоре по начин, който почти напомняше формация на военно отделение, изкачвайки големите канари с бързи и елегантни скокове.

Итън притисна гръб в стената, опитвайки се да се закрепи колкото може по-добре.

Водачът на групата скочи от последната скала на пълна скорост, с бързината на хрътка; когато стигна убитото от Итън същество, рязко спря и наведе глава, душейки смачкания череп на събрата си.

Докато другите приближаваха, водачът вдигна глава към небето и от гърлото му се изтръгна дълъг скръбен стон, напомнящ вълчи вой.

Останалите четири пристигнаха и десет секунди по-късно всички виеха като хор оплаквачки. Кръвта на Итън се смрази, докато стоеше абсолютно неподвижно на тесния корниз и слушаше. Потта изстиваше върху кожата му, а остатъците кръв от онова нещо засъхваха по лицето му като малки струпеи.

Опита се да проумее какво вижда и чува, но нямаше обяснение.

Всичко това беше тотално извън опита му, а може би и извън въображението му.

Когато воят спря, групата се събра и започна да се съвещава на най-странния език, който Итън бе чувал някога.

Подобно на някакви ужасяващи птици — със зловещи, бързи и остри крясъци.

Итън се вкопчи в скалата, борейки се с внезапното замайване. Светът се люшна под него.

Сега и петте чудовища душеха земята около трупа — с вдигнати задници, натикали муцуни между камъните.

Застанал високо над тях, Итън се опита да не изпада в паника, когато осъзна нещо — че след като чудовищата се махнат, няма начин да се спусне обратно долу. Не можеше да се спусне дори от този корниз. Единственият начин да се махне от стената беше нагоре, а това бе повече, отколкото му беше по силите.

Внезапно едно от създанията нададе висок пронизителен писък.

Останалите се завтекоха при него, закряскаха възбудено и после най-голямото — близо два пъти по-едро от онова, което беше нападнало Итън — се отдели от другите, все така душейки земята.

Едва когато чудовището стигна подножието на скалата, Итън разбра.

„Дирята ми“.

Създанието долепи нос в скалата и после се изправи.

Отстъпи бавно назад...

... и погледна нагоре, право към Итън.

„Следват дирята ми“.

Каньонът потъна в тишина.

Пет чифта млечнобели очи изучаваха кацналия на корниза Итън.

Той усети как сърцето му заби лудешки в гърдите му като затворник, мъчещ се да се освободи от тапицирана килия.

Една-единствена мисъл се въртеше безкрайно в главата му...

„Могат ли да се катерят?“

Сякаш в отговор едрият, който пръв беше надушил следата му, се изправи на задните си лапи и скочи на височина метър и половина от място.

Лепна се за скалата, сякаш беше от велкро, върховете на ноктите се забиха в мъничките цепнатини, които Итън никога не би могъл да използва.

Съществото погледна нагоре към Итън, докато другите започнаха да скачат на стената.

Итън погледна към цепнатината над главата си и успя да открие годна опора малко над протегнатата си ръка.

Скочи и се хвана за буцата остри тъмни кристали, когато чу приближаващото тракане на нокти по скала.

Задрапа по стената, опря другата си ръка върху гладката повърхност вътре в цепнатината и се набра в отвора на комина.

Беше тясно, не повече от един метър, но успя да заби кубинки в стените и натискът беше достатъчен, за да се задържи.

Погледна надолу.

Едрото чудовище вече бе стигнало втория корниз и се катереше бързо и устремно, без никакви признаци на умора.

Останалите го следваха плътно.

Итън насочи вниманието си към онова, което го очакваше нагоре — комин, затворен от три страни. Нямахше много опори, но реши, че ще успее да се справи.

Започна да се катери. Тесните стени около него му създаваха така желаната, макар и лъжлива илюзия за сигурност.

Час по час поглеждаше надолу между краката си. Полезрението му беше стеснено от скалата, но въпреки това виждаше водача, който с лекота се изкачваше между втория и третия корниз през участъка, който Итън едва бе преодолял.

Шест метра нагоре в цепнатината и на двацет над дъното на каньона. Мускулите на бедрата му горяха.

Не можеше да прецени още колко му остава до металния обект, който го беше вкарал в тази каша. От друга страна, ако беше останал долу, онези създания в момента щяха да го ядат. Така че може би блестящият метал, станал виновник за гадното катерене, беше успял да удължи, ако не и да спаси живота му.

Чудовището стигна третия корниз и без никакво спиране за почивка или за обмисляне на следващия си ход скочи към цепнатината.

Крайният нокът на лявата му лапа се заби в квадратен милиметър точно в началото на отвора, след което с брутална сила звярът се набра на крайника си и се напъха в комина.

Итън впери поглед в чудовището, което започна да се катери по опори, които бяха толкова малки, че самият той ги беше подминал. Създанието се движеше два пъти по-бързо, отколкото можеше Итън.

Не му оставаше друго, освен да продължи нагоре.

С мъка преодоля още метър и половина.

Три метра.

Чудовището беше на седем метра под него, достатъчно близо, за да може Итън да забележи масивното му туптящо сърце, което се виждаше през кожата му като някаква розова топка, гледана през матово стъкло.

Още три метра и цепнатината като че ли поведе към гладка, вертикална, ужасна стена.

Опорите при върха изглеждаха добри и Итън осъзна, че ако продължи нагоре по класическия начин на изкачване на комини, чудовището ще го настигне, преди да успее да излезе.

Премина на чисто катерене и продължи още по-бързо нагоре.

Малко преди върха една от опорите поддаде и той едва не изгуби равновесие.

Задържа се миг преди да падне.

Вече усещаше вятъра над отвора на комина.

Зърна нещо, отразяващо светлината право нагоре.

Замръзна.

Погледна надолу.

Едва не беше пропилял шанса да се спаси.

Чудовището беше на четири и половина метра под него и други две го следваха плътно в комина. Итън посегна надолу и успя да достигне поддалата опора, която едва не го уби.

Откъсна парчето скала и го вдигна.

Беше доста обемисто, по-голямо, отколкото си мислеше — цял килограм гранит и кварц.

Итън се закрепил в комина, прицели се и го хвърли.

Камъкът удари създаването право в лицето точно когато то посягаше към нова опора.

Чудовището се изпусна.

Полетя надолу в комина.

Ноктите задраскаха по скалата.

Скоростта му беше твърде висока, за да се спре.

Създаването удари едно от онези под него с достатъчна сила, за да го повлече със себе си; двете се стовариха заедно върху третото и всички полетяха с писък две дълги секунди преди да излетят от долния отвор на комина, след което паднаха от корниза и се понесоха надолу към скалите, където се размазаха и останаха да лежат в плетеница от неестествено огънати крайници и разбити черепи.

Итън излезе от комина и присви очи към ярката повърхност, която сега се намираще само на няколко стъпки над главата му.

Намираще се най-малко на трийсет метра над дъното на каньона и стомахът му се бунтуваше. Оттук вече виждаше, че отсрещната стена

се издига на още сто и петдесет или сто и осемдесет метра до остър като бръснач хребет, който сам по себе си изглеждаше непреодолим.

Ако с тази стена беше същото, спокойно можеше да скочи надолу, защото вече нямаше сили да изкачи и петдесет метра, какво оставаше за сто и петдесет.

Двете останали при стената създания му се озъбиха безсилно. Вместо да последват другите в комина, те се катереха покрай него, от двете му страни; напредваха по-бавно, но все още бяха живи и сега се намираха на десет метра под него.

Итън се надигна и се хвана за един корниз под блестящия метал, опря лакти на него и се набра. Озова се срещу стоманен отдушник, който стърчеше на няколко сантиметра от скалата. Беше с квадратно сечение, със страна около шейсет сантиметра; точно под него се въртяха перките на вентилатор.

Отдолу се чу стържене на нокти по камък.

Итън сграбчи краищата на отдушника и задърпа.

Той не помръдна — беше заварен за въздухопровода под него.

Итън се изправи на корниза и зашари с ръце по стената, докато не намери онова, което търсеше — голямо, десеткилограмово парче гранит, което беше готово да падне.

Вдигна го и го стовари с все сила върху отдушника там, където той се съединяваше с въздухопровода.

Спйката се разпадна и горният ляв ъгъл на отдушника се освободи.

Създанията вече бяха на три метра под него — толкова близо, че долавяше миризмата на гнило от последната им жертва, подобно на някакъв гаден одеколон.

Итън отново вдигна камъка и го стовари върху десния ъгъл.

Отдушникът се отчупи и полетя надолу, като отскочи от скалата и едва не улучи едно от създанията.

Единственото, което стоеше между Итън и мрака на вентилационната шахта, бяха перките на поемащия въздух вентилатор.

Той заби камъка между тях и спря въртенето им.

Три яки удара освободиха напълно вентилатора от гнездото му. Итън го сграбчи за перките и го метна в пропастта.

Взе камъка, вдигна го високо и го пусна върху по-близкото създание точно когато ноктите му достигнаха корниза.

То полетя с писък.

Другарят му го проследи с поглед, докато не падна на дъното, след което отново се обърна към Итън.

Итън се усмихна.

— Ти си следващият.

Създанието го изгледа и наклони глава настрани, сякаш можеше да го разбере или най-малкото се опитваше. Беше прилепнало за скалата точно под корниза, съвсем близо. Итън го зачака да продължи, но то не помръдна от мястото си.

Итън се завъртя и огледа стената в търсене на още някой камък, но не намери нищо.

Когато се обърна, чудовището още беше на стената.

Приготвяше се.

Итън се запита дали да не се покатери още нагоре, докато не намери достатъчно голям камък.

„Лоша идея. После ще трябва да се спускаш обратно до корниза“.

Приклепна и развърза лявата си кубинка. Свали я, след което се зае с дясната.

Вдигна я — далеч не беше тежка като камък, но може би щеше да свърши работа. Грабна я за петата и замахна драматично, като гледаше в млечнобелите очи на чудовището.

— Знаеш какво следва, нали?

Престори се, че хвърля.

Създанието не трепна и не полетя от скалата, както се беше надявал, а се прилепи още по-плътно до нея.

Следващият път не беше лъжлив ход, но Итън запрати кубинката толкова силно, че тя профуча над главата на създанието и полетя надолу в каньона.

Той вдигна втората кубинка, прицели се и хвърли.

Директно попадение в лицето.

Кубинката отскочи и се понесе надолу, а съществото, все още лепнало се за скалата, погледна Итън и изсъска.

— Колко дълго ще издържиш, а? — попита го Итън. — Сигурно вече се уморяваш. — Той се престори, че му подава ръка. — Ще ти помогна. Само трябва да ми се довериш.

Начинът, по който го гледаше съществото, беше изнервящ — в очите му определено се четеше интелигентност, която беше още поплашеща, защото той нямаше представа докъде стига тя.

Итън седна на скалата.

— Аз съм тук — каза. — Докато не паднеш.

Загледа как сърцето му бие.

Как мига.

— Адски грозен скапаняк си, да знаеш. — Итън се изкиска. — Съжалявам. Не се сдържах. От един филм е. Сериозно, що за твар си ти?

Минаха петнайсет минути.

Вече бе късен следобед.

Слънцето започваше да клони към залез, дъното на каньона вече беше в сянка.

Тук горе беше студено.

Появиха се малко облаци, но бяха рехави и изчезнаха в кристалносиньото небе като мимолетна мисъл.

Петте нокти на лявата ръка на създанието започнаха да потрепват върху микроскопичните опори и нещо в погледа на чудовището се промени. Пак имаше много ярост, но към нея се добави още нещо — може би страх?

То завъртя глава, оглеждайки скалата около себе си.

Итън вече беше направил този оглед и бе стигнал до същото заключение.

— Да, точно така, приятел. Този корниз. Моят корниз. Той е единствената ти възможност.

Тремор премина през десния крак на създанието и Итън отвори уста да го посъветва просто да се откаже, когато то скочи, издигайки се на цял метър, като в същото време замахна с дясната си лапа в широка хоризонтална дъга.

Щеше да разкъса лицето му, но Итън се сниши — ноктите одраскаха темето му, — след което вдигна и двата си крака, готов да изрита създанието от скалата.

Не беше необходимо.

Съществото нямаше шанс да стигне до корнизата след загубата на толкова сили — просто беше направило последен опит да повлече Итън със себе си.

Падането явно не го изненада, защото то не издаде нито звук и не размаха ръце и крака.

Само се взираше в Итън, докато летеше към тъмното дъно на каньона с напълно неподвижно тяло, сякаш правеше скок във вода.

Напълно примирено, може би дори в мир с участта си.

[1] Печена риба, традиционно месопотамско ястие. — Б.пр. ↑

14.

Вчера не беше излизала от стаята си.

Дори не беше ставала от леглото си.

Беше се приготвяла за смъртта му.

Знаеше, че тя идва.

Но въпреки всичко да гледа как слънцето изгрява над един свят без Итън едва не я уби. По някакъв начин светлината беше направила всичко това реално. Хората, излезли на сутрешна разходка. Дори дърдорещите свраки при хранилката за птици в съседния двор. Това бе продължение на събития, които смазаха и без това разбитото ѝ сърце. Колелата на света продължаваха да се въртят, а тя живееше с неговото отсъствие като черен тумор в гърдите си. Мъката ѝ бе толкова силна, че едва се заставяше да диша.

Днес беше излязла навън и сега седеше апатично в меката трева на задния двор, на едно осветено от слънцето място. Беше се взирала часове наред в околните планини, бе гледала как светлината се движи по скалите и се бе опитвала да не мисли само за едно нещо.

Звукът от приближаващи стъпки я изтръгна от унеса ѝ.

Погледна назад.

Пилчър приседна до нея в тревата.

Той свали очилата си и ги постави върху крака си.

— Казаха ми, че сте пропуснали празника на жътвата в кооперацията.

— Не съм излизала от дома си от два дни.

— И какво смятате да постигнете с това? — попита той.

— Не зная. Но не мога да понасям хората да ме гледат. Разбира се, не можем да говорим за него, но ще видя съжалението в очите им. Или още по-лошо, ще ме игнорират. Ще се държат така, сякаш нищо не се е случило. Сякаш той никога не е съществувал. Дори на сина си не казах, че баща му е мъртъв. Не зная как да започна.

Скоро щеше да настъпи вечер.

В небето нямаше нито едно облаче.

Редицата млади трепетлики, които отделяха задния ѝ двор от този на съседите, се беше превърнала в златна през нощта, кръглите листенца потрепваха на лекия вятър. Чуваше дървените вятърни камбанки на задната веранда до вратата. В подобни моменти, когато външното съвършенство се подчертаваше с реалност, която никога не би могла да познае, тя се страхуваше, че един ден ще изгуби разсъдъка си.

— Справяте се добре тук — каза Пилчър. — Трудностите с Итън бяха последното нещо, което съм искал. Надявам се, че ще ми повярвате.

Тя се обърна към него и погледна в черните му очи.

— Не зная в какво да вярвам.

— Синът ви вътре ли е?

— Да, защо?

— Искам да го изведете. Отпред ни чака кола.

— Къде ще ни водите?

Той поклати глава.

— Ще сторите ли нещо на Бенджамин?

Пилчър се изправи с мъка.

Погледна надолу към нея.

— Ако исках да ви нараня, Тереза, щях да взема вас и сина ви посред нощ и никой повече нямаше да чуе за вас. Но вие вече знаете това. А сега идете да го вземете. Чакам ви след две минути отпред.

15.

Итън се загледа във въздухопровода.

Беше доста тясно, може би нямаше да успее да влезе с якето.

Свали го и го метна през корнизата; кожата на ръцете му незабавно настръхна. Предположи, че ще се движи най-вече с краката си, и затова реши да свали и чорапите, за да не се пързалия.

Пъхна глава в отвора.

Отначало раменете му не влизаха, но след известно гърчене и извиване най-сетне успя да се напъха наполовина вътре с изпружени напред ръце, като се мъчеше да вкара и краката си. Тънкият метал смразяваше пръстите му.

Когато се озова целият във въздухопровода, го обхвана паника. Имаше чувството, че не може да диша, раменете му бяха притиснати в двете стени и едва сега осъзна, че движението назад е невъзможно. Поне ако не искаше да извади ръцете си от раменните стави.

Можеше да се придвижва единствено с движение на стъпалата си, а те нямаха задна скорост.

Напредваше буквално сантиметър по сантиметър, като се плъзгаше по вътрешната повърхност на въздухопровода.

Все още кървеше.

Мускулите му се бунтуваха след катеренето, нервите му бяха опънати до скъсване.

Пред себе си не виждаше нищо, освен абсолютен мрак. Ехото от тътренето му отекваше в тунела.

Освен когато спираше.

Тогава се възцаряваше пълна тишина, прекъсвана единствено от откъслечен пукот, от който сърцето му прескачаше — разширяването и свиването на метала в отговор на промените в температурата.

След около пет минути Итън се опита да погледне назад към отвора — нещо в него копнееше да зърне за последен път светлината, да намери в нея някаква мъничка утеха, — но не успя да се обърне достатъчно.

Пълзеше, пълзеше и пълзеше.
Затворен от всички страни, в пълен мрак.
В един момент, може би половин час след като беше влязъл във въздухопровода, може би ден... се наложи да спре.
Пръстите на краката му се бяха схванали от напрежението.
Отпусна се върху метала.
Разтреперан.
Умиращ от жажда.
Гладен до полудяване и неспособен да достигне храната в джоба си.
Чуваше единствено туптенето в гърдите си върху метала и нищо друго.

Спа.
Или изгуби съзнание.
Или умря за известно време.
Когато се събуди, започна да се мятта диво във въздухопровода, без да има представа къде се намира и дори кое време е. Очите му бяха широко отворени, но мракът бе пълен и не виждаше нищо.
За един ужасен момент си помисли, че са го погребали жив.
Звукът от учестеното му дишане беше като писък в ушите му.
Пълзя сякаш дни наред.
Очите му раждаха странни светлинни картини, които с удължаването на престоя му на тъмно започнаха да се появяват все по-често и по-често. Експлозии на ярки цветове.
Въображаеми северни сияния.
Призрачна светлина в мрака.
И колкото повече пълзеше в тясното и тъмно пространство, толкова по-агресивно го гризеше мисълта, че нищо от това не е реално.
Нито Уейуърд Пайнс, нито каньонът, нито онези създания, нито дори той самият.
„Тогаво какво е това? Къде съм?“
В дълъг тъмен тунел. Но накъде си тръгнал?
„Не знам“.

Кой си ти?

„Итън Бърк“.

Не, *кой* си ти?

„Бащата на Бен. Съпруг на Тереза. Живея в предградие на Сиатъл на име «Куин Ан». Бях пилот на хеликоптер «Блек Хоук» през втората война в Залива. След това станах агент от Сикрет Сървис. Преди седем дни дойдох в Уейуърд Пайнс...“ Това са просто факти. Те не казват нищо за същността ти, за природата ти.

„Обичам жена си, но не й бях верен“.

Добре.

„Обичам сина си, но рядко съм близо до него. Като някаква далечна звезда в небето“.

Още по-добре.

„Имам добри намерения, но...“

Но какво?

„Но през цялото време се провалям. Наранявам онези, които обичам“.

Защо?

„Не знам“.

Да не би да полудяваш?

„Понякога си мисля, че още съм в онази стая за мъчения, че никога не съм излизал от нея“.

Да не би да полудяваш?

„Ти ми кажи“.

Не мога.

„Защо?“

Защото аз съм ти.

Отначало си помисли, че е просто поредното призрачно светлинно представление, но този път нямаше несвързани изблици на цветове. Нямаше оптични фойерверки.

А само постоянно синьо петънце далеч напред, слабо като угасваща звезда.

Когато Итън затвори очи, петънцето изчезна.

Когато ги отвори, то се появи отново, подобно на единственото зрънце нормалност, останала в този клаустрофобичен свят. Беше само

точка светлина, но Итън можеше да я накара да изчезва и да се появява отново и дори тази нищожна възможност за контрол беше нещо, за което да се хване.

Опорна точка. Цел.

„Моля те. Бъди истинска“.

Смътната синя звезда стана по-голяма и заедно с уголемяването ѝ се появи тихо бръмчене.

Итън спря да си почине. През въздухопровода минаваха слаби вибрации, които се предаваха на тялото му.

След часове в мрака това ново усещане му действаше успокояващо като биенето на майчино сърце.

По някое време по-късно синята звезда промени формата си и се превърна в малък квадрат.

Той растеше, докато не изпълни ползрението на Итън, който изгаряше от желание да го достигне.

После се озова на три метра пред него.

На метър и половина.

Накрая протегна ръце от отвора на въздухопровода и раменете му изпукаха. Новата свобода на движение беше сладка като глътката вода, за която толкова жадуваше.

Подал се от края на въздухопровода, Итън се вирише надолу към два пъти по-широката тръба, която се пресичаше от други тръби.

Мека синя светлина изпълваше главния въздухопровод. Източникът ѝ бе електрическа крушка далеч долу.

На дъното видя вентилатор.

До перките му имаше около трийсет метра спускане.

Все едно гледаше в кладенец.

На всеки три метра имаше други въздухопроводи, които се съединяваха с основния. Някои бяха доста големи.

Итън погледна нагоре. Таванът беше на шейсетина сантиметра над главата му.

„По дяволите“.

Знаеше какъв е следващият му ход, какъв трябва да бъде, и това никак не му харесваше.

Излезе от въздухопровода, използвайки същата техника, която бе приложил при изкачването на комина — като опираше краката се в срещуположните стени.

Голите му стъпала осигуряваха прилично захващане за метала и въпреки неизбежното падане върху въртящите се перки, което го заплашваше и при най-малката грешка, Итън се чувстваше почти замаян от радост, че се маха от тясната шахта.

Слизаше мъчително бавно, стъпка по стъпка, като се опираше с ръце за стените, докато спускаше краката си, после прехвърляше натиска върху петите си.

След дванайсет метра спря да си почине при отвора на първата голяма хоризонтална шахта, седнал на ръба и загледан към въртящите се перки, докато ядеше моркови и хляб.

Беше толкова съсредоточен върху оцеляването си, че едва сега се сети да се запита какво е предназначението на цялата тази инфраструктура.

Вместо да продължи надолу, погледна в шахтата и забеляза, че тъмнината се нарушава от правоъгълници светлина, разположени на равни интервали. Продължаваха, докдето му стигаше погледът.

Итън се обърна и изпълзя на четири крака шест метра навътре в шахтата, докато не стигна първия панел.

Спря на края, обхванат от възбуда, примесена със страх.

Не беше осветителен панел.

А отдушник.

Погледна през него към покрит с плочки под.

Минаващият през въздухопровода въздух беше приятно топъл като океански бриз в разгара на юли.

Дълго време остана напълно неподвижен и чакаше.

Гледаше.

Нищо не се случи.

Единствените звуци бяха на движещия се въздух, собственото му дишане и тихото пукане на разширяващ се и свиващ се метал.

Итън хвана решетката на отдушника.

Вдигна я лесно — нямаше никакви винтове, нитове или спойки.

Остави решетката, хвана се за ръба и се опита да събере смелост да се спусне.

16.

Итън се спусна от отдушника, докато босите му крака не докоснаха шахматно подредените черни и бели плочки. Намираше се в средата на дълъг пуст коридор. Чуваше се бръмченето на флуоресцентните лампи и тихият шепот на въздуха по въздухопровода над него, но това бяха единствените звуци.

Когато закричи, стъпалата му тихо зашляпаха по плочките.

На всеки шест метра имаше врати с номера, а една напред и вдясно беше открената и от процепа струеше светлина.

Стигна я — номер 17 — и постави ръка на дръжката.

Заслуша се.

Никакви гласове. Никакво движение. Нищо, което да го пропъди.

Бутна вратата още мъничко и надникна вътре.

До отсрещната стена имаше единично легло с метална рамка, идеално оправено. Бюро, украсено със снимки в рамка и няколко лалета във ваза. Погледът му се плъзна по достигащия до тавана шкаф за книги, репродукция на Матис и един триножник. До вратата имаше закачалка, на която висеше хавлия, а под нея имаше чифт розови пантофи във формата на зайчета.

Продължи нататък по смълчания коридор.

Никоя от вратите не беше заключена и всяка, която се осмели да отвори, разкриваше подобна спартанска стая с няколко цветни щрихи на индивидуалност.

Впечатляващо дългият коридор свършваше със стълбище. Итън погледна надолу и преброи четири площадки до дъното.

На стената имаше табела с надпис *Ниво 4*.

Спусна се предпазливо до следващата площадка. От нея започваше друг коридор, който изглеждаше идентичен с горния.

Внезапно в него отекна рязък смях.

Звукът накара Итън да скочи обратно на стълбите, готов да побегне. Вече обмисляше дали да не се върне на Ниво 4 и да използва стол от някоя от стаите, за да изпълзи обратно във въздухопровода.

Смехът обаче утихна и след като измина цяла минута, коридорът си остана пуст.

Итън тихо навлезе на десетина метра в него и спря пред две летящи врати с малки прозорчета в тях.

Група от трима мъже и две жени се беше настанила на една от десетината маси на скромно кафене. Ароматът на топла храна накара стомаха на Итън да изръмжи.

— Знаеш, че не е вярно, Клей — каза една от жените и посочи събеседника си с вилица, на която имаше нещо като картофено пюре.

Итън продължи нататък по коридора.

Мина покрай перално помещение.

Стая за забавления.

Библиотека.

Празен гимнастически салон.

Мъжка и женска съблекалня.

Фитнес зала, в която две жени тичаха една до друга на пътеки, а един мъж вдигаше гири.

Стигна до стълбището в другия край и се спусна на площадката, водеща към коридора на Ниво 2.

Спря при първата врата и надникна през кръглото ѝ прозорче.

В центъра имаше носилка, заобиколена от лампи, колички с хирургически инструменти, уреди за измерване на сърдечната дейност, стойки за системи, маса за флуороскопия — всичко безупречно чисто и проблясващо на приглушената светлина.

Следващите три врати бяха без прозорци и имаха табелки *Лаборатория А, Лаборатория В, Лаборатория С.*

Един прозорец в края на коридора светеше и Итън се промъкна до него.

От другата страна на стъклото се чуваше тракане и тихи гласове мърмореха нещо.

Надникна.

Помещението беше предимно тъмно, светлината идваше от множество монитори — общо двацет и пет, монтирани 5 по 5 на стената над голяма конзола, сложна като пулт за изстрелване на ракета.

На три метра от Итън стоеше човек, който се взираше в мониторите. Пръстите му се движеха мълниеносно по клавиатура, а образите на екраните непрекъснато се сменяха. Мъжът беше със

слушалки и микрофон и Итън долавяше гласа му, но не можеше да разбере думите.

Загледа се в редуващите се образи на един от екраните...

Фасада на викторианска къща.

Верандата на друга къща.

Алея.

Спалня.

Празна вана.

Баня с жена, която стоеше пред огледалото и се решеше.

Мъж, седнал на масата в кухнята с купа овесени ядки.

Дете в тоалетната, четящо книга.

Изглед към Главната улица на Уейуърд Пайнс.

Детската площадка в парка.

Гробището.

Реката.

Кафенето отвътре.

Фоайето на болницата.

Шериф Поуп, седнал зад бюрото си с вдигнати крака и говорещ по телефона.

Полезрението на Итън беше ограничено от прозореца, но успя да различи левия край на друга серия монитори и звука на други клавиатури.

Горещата ярост, таяща се дълбоко в него, избухна.

Постави ръка върху дръжката и понечи да я завърти. С огромно удоволствие би се промъкнал и би строшил врата на този тип, който шпионираше личния живот на хората.

Овладея се.

„Още не“.

Отстъпи от вратата на центъра за наблюдение и се спусна по стълбището, достигайки до най-долния коридор на Ниво 1.

Трудно беше да определи със сигурност от това разстояние, но отсрещният край като че ли продължаваше след стълбището и водеше към друга част от комплекса.

Итън ускори крачка.

На всеки три метра имаше врата без дръжка и без друг начин да се отвори, освен с карта.

Спря при третата врата отляво.

Надникна през малкото прозорче и видя тъмна празна стая.

На десетата врата отново спря и надникна, като закри очите си отстрани с длани, за да разгледа по-добре.

Лицето на едно от онези създания от каньона се блъсна в стъклото, озъбено и съскащо.

Итън залитна назад и се опря в отсрещната страна, втрещен и настръхнал, а съществото продължаваше да крещи зад стъклото, което бе достатъчно дебело, за да заглушава значително звука.

Откъм стълбището, по което беше дошъл, се чуха стъпки.

Итън забърза нататък по коридора с максималната скорост, на която беше способен; флуоресцентните лампи се носеха над него като поток от изкуствена светлина.

Щом стигна до стълбището, погледна през рамо и видя две облечени в черно фигури в другия край на коридора, на стотина метра от него. Едната посочи и извика нещо, след което се втурнаха към него.

Итън се затича към стълбите.

Две автоматични стъклени врати се плъзгаха една към друга право пред него.

Обърна се странично и едва успя да се пъхне между тях.

Следващото помещение беше с такива епични пропорции, че Итън се закова на място.

Вече не стоеше върху плочки, а върху скала в края на пещера с размерите на десет склада — с площ най-малко девет хектара, доколкото можеше да прецени, а височината от пода до тавана бе около осемнайсет метра. През целия си живот беше виждал само едно по-внушително място — завода на „Боинг“ в Евърет, Вашингтон.

Огромни осветителни глобуси висяха от скалистия таван, като всеки осветяваше площ от стотина метра.

Бяха стотици.

Стъклените врати започнаха да се отварят зад него и Итън чу приближаващите стъпки на облечените в черно мъже — вече бяха преодолели половината коридор.

Изтича в пещерата и се втурна по един проход между рафтове, върху които имаше дървен материал с всякакви размери. Рафтовете бяха високи дванайсет метра, широки един и бяха с дължината на футболно поле. Дървеният материал по тях беше достатъчен за построяване на пет градчета като Уейуърд Пайнс.

В просторната зала отекваха множество гласове.

Итън се озърна през рамо и на шейсетина метра зад себе си видя човек, който спринтираше към него.

Итън се хвърли в тесния проход между рафтовете.

Пред него на пода бяха подредени стотици цилиндрични резервоари с височина и ширина десет метра и с вместимост стотици кубични метри. Върху всеки имаше надпис с огромни печатни букви, високи колкото Итън.

Ориз.

Брашно.

Захар.

Зърно.

Йодирана сол.

Царевица.

Витамин С.

Соеви зърна.

Мляко на прах.

Малц.

Ечемик.

Мая.

Итън изтича в лабиринта от контейнери. Чуваше стъпки съвсем наблизо, но беше невъзможно да определи къде точно се намират преследвачите му.

Спря и се залепи за един резервоар, като дишаше в ръкава на фланелата си, за да не го чуят.

Мъж в черна униформа профуча покрай него с уоки-токи в едната ръка и нещо като остен за говеда в другата.

Итън изчака десет секунди и смени курса, като измина още стотина метра между контейнерите, докато не се озова на паркинг.

Колите бяха най-различни модели, от началото на осемдесетте до съвременни. Имаше и такива, каквито не беше виждал никога досега — със заоблени компактни купета, приличащи повече на дело на радикални дизайнери, отколкото на нещо, което ще срещнеш на улицата.

Всяка кола без изключение беше бляскава и безупречно боядисана, всички изглеждаха съвсем нови, сякаш току-що излезли от заводите.

Група мъже изтича в отсрещната част на паркинга.

Итън се сви между два червени джипа „Чероки“. Не беше сигурен дали ги е видял добре, но му се стори, че мъжете носят автоматично оръжие.

Изпълзя няколко коли назад и бавно се надигна покрай вратата на шофьора, за да надникне през предното стъкло на една „Импала“ от началото на 80-те.

Мъжете бяха по-близо, отколкото предполагаше, само на десетина метра от него, и всички въоръжени с автомати. Двама осветяваха с фенерчета купето на всяка кола, покрай която минаваха, а трети лазеше на четири крака и гледаше отдолу.

Итън се насочи в обратната посока, без да си прави труда да пълзи. Тичаше приведен по неравната скала и се мъчеше главата му да стои под нивото на прозорците.

В края на паркинга се натъкна на „Краун Вик“ със затъмнени стъкла на прозорците на задната седалка. Спря, хвана дръжката и успя да отвори вратата, без да издаде нито звук.

Светлината на купето се включи и Итън се хвърли вътре, затръшвайки вратата малко по-силно от необходимото.

Дори отвътре чу как звукът отекна в огромното помещение.

Свит в сенките зад мястото на шофьора, той надзърна покрай облегалката за глава през предното стъкло.

Тримата мъже вече се бяха изправили и бавно се въртяха, опитвайки се да определят откъде точно беше дошъл звукът.

Накрая се разделиха. Двама се отдалечаваха от Итън, но третият се насочи право към неговата кола.

Докато мъжът приближаваше, Итън легна на пода зад седалката и се сви колкото може на малко компактно кълбо.

Стъпките приближаваха.

Итън беше скрил глава между коленете си.

Не виждаше нищо.

После стъпките прозвучаха точно до главата му, на сантиметри от другата страна на вратата.

И не се отдалечиха.

А спряха.

Желанието да вдигне глава и да види какво става беше толкова силно, че едва успя да му устои.

Зачуди се дали мъжът не е забелязал включването на осветлението в купето.

И доколко светлината може да мине през затъмнените прозорци.

Ако не можеше да разгледа добре вътрешността, дали нямаше просто да отвори вратата?

Стъпките се чуха отново, но Итън не помръдна — изчака още пет минути, докато не заглъхнаха напълно.

Накрая се надигна и погледна през предното стъкло.

Мъжете ги нямаше.

Не виждаше никого.

Отвори вратата и изпълзя на скалата. Ако напрегнеше слух, можеше да чуе гласове, но те бяха далеч, в някаква друга част на пещерата.

След трийсетина метра пълзене Итън стигна до края на паркинга.

Точно пред него беше стената на пещерата и отворът на тунел, по който спокойно можеха да се разминат две коли.

Итън се изправи на крака и отиде до тунела.

Беше празен, добре осветен и вървеше направо, с наклон десет или дванайсет градуса.

На скалата над отвора имаше знак — бели букви на зелен фон, също като знаците помежду щатските магистралаи.

Но на този имаше само една дестинация...

УЕЙУЪРД ПАЙНС — 5,6

Итън погледна назад към колите и си помисли дали да не отмъкне някоя от по-старите, които бяха много по-лесни за запалване.

Нещо привлече вниманието му — студена синя светлина, идваща от стъклена врата в скалата на петдесет метра от него.

Отново се чуха стъпки и гласове, но все още бяха далеч, зад колите. На Итън му се стори, че вижда лъча на фенерче по един от резервоарите, но не беше съвсем сигурен.

Приблужи стената на пещерата.

Тя завиваше леко, докато тичаше в тръс покрай нея към стъклената врата.

На метър и половина от входа спря.
Докато вратата се отваряше, Итън прочете една-единствена дума
върху стъклото:

СУСПЕНДИРАНЕ

Пристъпи вътре.

Вратата се плътна и се затвори зад него.

Тук беше много по-студено, само няколко градуса над нулата, и дъхът му излизаше на пара от устата. Лееше се студена синя светлина, сякаш слънчеви лъчи преминаваха през полярен лед. На метър над пода се стелеше някакъв бял газ, подобен на облак и достатъчно гъст, за да скрива напълно тавана. И в същото време в помещението беше свежо като в нощ след снеговалеж, без никаква миризма.

Съскане на газ и тихи звукови сигнали нарушиха тишината.

Помещението беше приблизително с размерите на квартален магазин и съдържаше редици и редици машини с цвят на въглен. Бяха стотици на брой, с размерите на автомат за напитки. От горната част на всяка като от комин изтичаше бял газ.

Итън тръгна по първата пътека и спря пред една от машините.

През средата ѝ минаваше петсантиметров стъклен панел, зад който нямаше нищо.

Отляво на стъклото имаше клавиатура с няколко измервателни уреда и броячи, всичките нулирани.

Отдясно имаше малък екран:

ДЖАНЕТ КАРПЕНТЪР ПАЛМЪР
ТОПИКА, КАНЗАС
ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ — 02.03.82
ЖИТЕЛ: 11 ГОДИНИ, 5 МЕСЕЦА, 9 ДНИ

Итън чу вратата да се отваря и се обърна да види кой влиза, но вълните газ му пречеха. Продължи по пътеката, по-навътре в мъглата,

като поглеждаше екраните на всяка машина. Датите пълзяха през 80-те.

Една го накара да спре. Към съскането на газа се добавиха гласове.

Зад стъклото машината сякаш беше пълна с черен пясък. Итън забеляза от него да се показва бял пръст, напълно неподвижен, опрян в стъклото.

Измервателните уреди като че ли показваха сърдечна дейност (такава липсваше) и температура — 21.1111 °С.

На екрана пишеше:

БРАЙЪН ЛЕЙНИ РОДЖЪРС
МИСУЛА, МИНЕСОТА
ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ — 05.05.84
ОПИТИ ЗА ИНТЕГРИРАНЕ — 2

Следващата машина беше празна, но Итън разпозна първото име и се запита дали не се отнася за нея:

БЕВЪРЛИ ЛИН ШОРТ
БОЙСИ, АЙДАХО
ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ — 10.03.85
ОПИТИ ЗА ИНТЕГРИРАНЕ — 3
ЛИКВИДИРАНА

Нещо се движеше бързо към него. Итън се откъсна от машината на Бевърли, изтича към края на пътеката и тръгна по следващата, а мислите му препускаха.

„Какво означава това, по дяволите?“

В стаята вече имаше най-малко половин дузина души, които го преследваха, но на него не му пукаше.

Трябваше да види само още една машина.

Трябваше.

Спря на четвъртата редица, в средата на пътеката, докато гласовете приближаваха.

Впери поглед в празната машина.

Неговата празна машина.

ДЖОН ИТЪН БЪРК
СИАТЪЛ, ВАШИНГТОН
ДАТА НА СУСПЕНДИРАНЕ — 24.09.12
ОПИТИ ЗА ИНТЕГРИРАНЕ — 3
В ПРОЦЕС НА ЛИКВИДИРАНЕ

Прочитането на собственото му име не направи нещата по-реални.

Стоеше, без да знае какво означава тази информация пред очите му.

Опитваше се да сглоби парчетата.

За първи път от цяла вечност изобщо не му беше до бягство.

— Итън!

Познаваше този глас, макар че му трябваша няколко секунди, за да го свърже със спомена.

С лицето, на което принадлежеше.

— Трябва да поговорим, Итън!

Да, трябва.

Дженкинс. Психиатърът.

Итън закри.

Имаше чувството, че разплита някаква нишка, дни наред, но сега, когато приближаваше края ѝ, се питаше какво ще се случи, след като тя свърши.

— Итън, моля те!

Вече дори не гледаше имената, нито се интересуваше дали машините са заети или празни.

Имаше значение само едно нещо, едно ужасно подозрение, което го гризеше отвътре.

— Не искаме да те нараним! Никой да не го докосва!

Единственото, което можеше да направи, бе да мести краката си към последната машина в последната редица в другия ъгъл на

помещението.

Зад него вървяха хора.

Усещаше ги как приближават в мъглата.

Нямаше начин да им избяга, но пък дали това имаше някакво значение?

Стигна до последната машина и се подпря на нея, за да събере сили.

През тясното стъкло се взираше лицето на мъж, потопен в черен пясък.

Очите му бяха отворени.

Немигащи.

Не дишаше — по стъклото нямаше пара.

Итън прочете името и годината на суспендиране — 2032. Обърна се и видя д-р Дженкинс да излиза от мъглата. Дребният психиатър беше заобиколен от петима мъже, облечени в нещо като екипировка за борба с безредици.

— Моля те, не ни карай да те нараняваме — каза Дженкинс.

Итън погледна към последната пътека. От мъглата се появиха още две фигури.

Беше заклещен в ъгъла.

— Какво е това? — попита той.

— Разбирам какво искаш да знаеш.

— Нима.

Психиатърът го изгледа.

— Изглеждаш ужасно, Итън.

— И какво, значи съм бил замразен ли?

— Беше химически суспендиран.

— Какво означава това?

— Най-просто казано, използваме водороден сулфид за предизвикване на хипотермия. След като телесната температура се изравни с околната, те поставяме във вулканичен пясък и вкарваме серен газ, който убива всички аеробни бактерии. След това атакуваме анаеробните. В общи линии всичко, което причинява стареене на клетките. По този начин се озоваваш в много ефективно състояние на понижени жизнени функции.

— Искаш да кажеш, че поне за известен период съм бил мъртъв?

— Не. Мъртъв... по определение... е нещо, от което няма връщане. По-скоро те изключихме по такъв начин, че да можем да те включим отново. Да те рестартираме. Не забравяй, че това е съвсем общо обяснение на един много деликатен и сложен процес, за чието усъвършенстване бяха нужни десетилетия.

Дженкинс пристъпи предпазливо напред, сякаш приближаваше бясно животно. Здравеняците също понечиха да приближат, но той им махна с ръка да останат по местата си. Спря на половин метър от Итън и бавно вдигна ръка, докато не докосна рамото му.

— Разбирам, че това е твърде много, за да се възприеме. Напълно го разбирам. Ти не си луд, Итън.

— Знам. Винаги съм го знаел. И каква е целта на всичко това? Какво означава то?

— Искаш ли да ти покажа?

— А ти как мислиш?

— Добре, Итън. Добре. Но трябва да те предупредя... ще поискам нещо в замяна.

— Какво?

Дженкинс не отговори, а само се усмихна и опря нещо в хълбока му.

Итън чу прещракване и осъзна какво предстои половин секунда преди да го удари — като скачане в леденостудено езеро, всички мускули се стегнаха едновременно, коленете се вцепениха и почувства ужасно парене в точката на допира.

После откри, че лежи на земята, цялото му тяло трепереше, а коляното на Дженкинс се беше забило в кръста му.

Въпреки електрическия удар усети убождане отстрани във врата. Дженкинс явно беше улучил вена, защото почти незабавно болката от тейъра се стопи.

Болката от всичко се стопи.

Пристъпът на еуфория идваше силно и бързо и Итън се мъчеше да види през нея, да се задържи за страха от случващото се.

Но наркотикът беше великолепен.

И твърде силен.

Итън потъна в лишено от болка блаженство.

17.

Минали са само две секунди, откакто последната черна песъчинка е изтекла от горната чаша на пясъчния часовник, когато ключалката изщраква и вратата се отваря.

Аашиф стои на прага и се усмихва.

За първи път се появява без качулка и Итън си мисли, че не изглежда като човек, способен да направи нещата, които е обещал.

Лицето му е безбрадо, с едва набола четина.

Черна коса със средна дължина, зализана назад с гел.

— Кои от родителите ти е бял? — пита Итън.

— Майка ми беше англичанка. — Аашиф влиза в стаята. Спира при бюрото и поглежда към листа. Посочва го. — Надявам се да не е празен от другата страна. — Обръща листа, разглежда го за момент, поклаща глава и поглежда към Итън. — Трябваше да напишеш нещо, което да ме зарадва. Да не би да не си разбрал инструкциите ми?

— Английският ти е безупречен. Разбрах те.

— В такъв случай сигурно не вярваш, че ще направя онова, което казах.

— Не, вярвам ти.

— Тогаво какво? Защо не написа нещо?

— Написах.

— С невидимо мастило ли?

Итън се усмихва. Трябва да напругне всичките си сили, за да потисне треперенето, което заплашва да обхване ръцете му.

Вдига лявата.

— Написах това — казва той и показва татуировката, която е изрязал в дланта си с върха на химикалката — тъмносиня и неугледна, все още кървяща на места, но предвид ограниченото време и условията, това е най-доброто, което може да направи. — Зная, че не след дълго ще пицця. От ужасна болка. Всеки път, когато се чудии какво мисля, дори да не съм в състояние да говоря, можеш просто да

погледнеш дланта ми и да вземеш тези две думи присърце. Американски израз е. Предполагам, че разбираш напълно смисъла му, нали?

— Нямам представа — прошепва Аашиф и за първи път Итън забелязва непозната досега емоция в очите му. Въпреки страха си отбелязва задоволството, че е пречупил самоувереността на това чудовище, знаейки много добре, че това сигурно ще бъде единственият момент на победа при тази брутална среща.

— Аз пък имам — казва Итън. — Ти ще ме измъчваш, ще ме пречупиш и в крайна сметка ще ме убиеш. Зная много добре какво предстои. Имам само едно желание.

Думите му предизвикват едва доловима усмивка.

— Какво?

— Престани да ми говориш що за жребец си, лайно такова. А ми покажи.

Цял ден Аашиф му показва.

Няколко часа по-късно Итън се връща в съзнание.

Аашиф поставя бутилката амоняк на масата до ножовете.

— Добре дошъл. Да си се виждал случайно? — пита го той.

Итън е изгубил всякаква представа откога е тук, в тази стая с кафяви стени без прозорци, която мирише на смърт и стара кръв.

— Виж си крака. — По челото на Аашиф е избила пот. — Казах да си погледнеш крака.

Когато Итън отказва, Аашиф пъха окървавените си пръсти в глинен съд и вади шепа сол.

Хвърля солта по крака на Итън.

Писъци през кърпата в устата.

Агония.

Безсъзнание.

— Разбираш ли как изцяло те притежавам, Итън? Как винаги ще те притежавам? Чуваш ли ме?

Абсолютно вярно.

Итън се затваря в друг свят, опитва се да следва линия на мисълта, която води до жена му, до това как тя ражда първородния

им син, а той е в болницата с нея, но болката продължава да го връща в настоящето.

— Мога да сложа край — мърка Аашиф в ухото му. — Мога и да те държа жив дни наред. Мога да направя каквото си поискам. Знам, че боли. Знам, че никога не си помислял, че е възможно да се изпита подобна болка. Имай предвид обаче, че работя само върху единия ти крак. И съм много добър в работата си. Няма да позволя да ти изтече кръвта. Ще умреш тогава, когато аз реша.

Между двамата има неоспорима близост.

Аашиф реже.

Итън крещи.

Отначало не беше гледал, но сега не може да откъсне очи.

Аашиф го принуждава да пие вода и пъха хладък фасул в устата му като през цялото време му говори най-непринудено, сякаш е просто бръснар, а Итън се е отбил за подстригване.

По-късно Аашиф седи в ъгъла, пие вода и наблюдава Итън, разглежда работата си със смес от веселие и гордост.

Избърсва чело и става, краищата на дишдашата му са подгизнали от кръвта на Итън.

— Утре сутринта ще те скопя, ще обгоря раната с горелка, след което ще продължа да работя по тялото ти от кръста нагоре. Помисли си какво искаш за закуска.

Гаси осветлението на излизане.

Итън виси цяла нощ в мрака.

В очакване.

Понякога чува стъпки отвън, но вратата така и не се отваря.

Болката е титанична, но той успява да мисли ясно за жена си и детето си, което никога няма да види.

Шепне на Тереза от тази тъмница и се пита дали тя може да го чуе.

Стене и плаче.

Опитва се да се пребори с мисълта, че го чака такъв край.

Дори години по-късно този момент ще го преследва — как виси сам в тъмното, в компанията единствено на болката, мислите и очакването на утрешния ден.

Непрекъснато очаква завръщането на Аашиф.

Непрекъснато се пита как ли ще изглежда синът или дъщеря му.

Как ще се казва.

Непрекъснато си мисли как ли ще продължи Тереза без него.

Четири месеца по-късно, докато седят на масата в кухнята си в Сиатъл, а дъждът вали навън, тя ще му каже:

— Сякаш никога не си се връщал при мен, Итън.

— Знам — ще отговори той и в този момент по бебефона се разнася плачът на сина му.

„Аашиф не взе само парчета от тялото ми“.

Вратата най-сетне се отваря, остри като бръснач лъчи осветяват стаята и връщат Итън в съзнание, при болката.

Когато очите му свикват с ярката дневна светлина, той вижда не силуета на Аашиф, а едрия профил на морски тюлен в пълно снаряжение и автомат М-4 с оптичен мерник, от чието дуло още излизат струйки дим.

Той насочва фенера си към Итън и казва със силен тексаски акцент:

— Господи.

Тереза мисли, че раните по крака му са от разбиването на хеликоптера.

Тюленът е сержант, фамилията му е Брукс и той изнася Итън на гръб по тесните стъпала на подземната тъмница в някаква кухня. На скарата горят парчета месо.

Закуската е прекъсната.

Три араби лежат мъртви в коридора. В малката кухня са се събрали петима тюлени, един от които е клекнал до Аашиф и превързва над коляното левия му крак, който кърви от огнестрелна рана.

Брукс оставя Итън на един стол.

— Махай се от него — изръмжава той на медика и поглежда към Аашиф. — Кой е нарязал този войник?

Аашиф отговаря на въпроса с нещо на арабски.

— Да пукна, ако го разбирам.

— Той — казва Итън. — Той го направи.

За момент се възцарява пълна тишина. Кухнята е изпълнена с вонята на горящо месо и барутен дим.

— Ще излезем за две минути да глътнем малко въздух — казва Брукс на Итън. — Този духач е единственият останал жив и никой в тази стая няма да даде и пет пари за това какво ще сторим с него.

— Именно — обажда се един войник до печката със снайперистка карабина в ръце.

— Ще ми помогнете ли да се изправя? — пита Итън.

Брукс го изправя. Итън стене, докато се мъкне през кухнята към Аашиф.

Когато застават над него, тюленът вади пистолета си от кобура.

Итън го взема от ръката му, проверява пълнителя.

Месеци по-късно си мисли, че ако това беше филм, не би го направил. Не би потънал до нивото на това чудовище. Но гадната истина е, че на Итън изобщо не му минава мисълта да не го направи. И въпреки че винаги ще сънува катастрофата и всички неща, които му стори Аашиф, този момент никога няма да го преследва. Само ще си мечтае да беше продължил по-дълго.

Итън е гол, държи се прав единствено благодарение на Брукс, краката му приличат на нещо, излязло от касапница.

Казва на Аашиф да го погледне.

В далечината чува характерния звук на приближаващ „Блек Хоук“.

Като се изключи това, на улицата е тихо като в църква.

Палачът и жертвата му се поглеждат в очите.

— Нали знаеш, още си мой — казва Аашиф.

И докато се усмихва, Итън го застрелва в лицето.

Когато отново идва на себе си, Итън се е облегнал на прозореца на хеликоптера и гледа от височина сто метра към улиците на Фалуджа. Морфинът циркулира във вените му, Брукс му крещи, че е в безопасност, че се връща у дома и че преди два дни жена му е родила здраво момче.

18.

Итън отвори очи.

Главата му бе облегната на прозорец и той гледаше към планинския терен, който се носеше под него със скорост двеста и четиресет километра в час. Доколкото можеше да прецени, летяха на височина около седемстотин и петдесет метра. Беше водач на въздушна линейка шест месеца след завръщането си от Ирак и преди да постъпи в Сикрет Сървис, и разпозна не само рева на турбините „Лайкоминг“ над главата си, но и пропорциите на ВК 117. Управлявал бе същия модел в „Полет за живот“.

Вдигна глава от стъклото и понечи да почеше носа си, но откри, че ръцете му са закопчани отзад.

Пътническата кабина беше стандартна конфигурация — две двойки седалки, разположени една срещу друга, и товарен отсек в задната част, отделен със завеса.

Дженкинс и Поуп седяха срещу него и Итън с удоволствие забеляза, че носът на шерифа още е бинтован.

Сестра Пам, сменила класическата си униформа на медицинска сестра с черни панталони, черна фланела с дълъг ръкав, бойна униформа и тактическа пушка „Хеклер и Кох“, седеше до него. Дъга от шевове минаваше от бръсната част на главата ѝ през слепоочието и се спускаше до средата на бузата. Бевърли я беше подредила така и яростта на Итън припламна отново при спомена какво бяха сторили с горката жена.

Гласът на Дженкинс прозвуча в слушалките:

— Как се чувстваш, Итън?

Макар да се чувстваше скапан от опиата, главата му вече беше започнала да се избистря.

Итън обаче не отговори.

Просто го изгледа мълчаливо.

— Извинявам се за шока вчера, но не можехме да си позволим да рискуваме. Доказа, че си повече от способен да се оправяш, и не можех

да допусна загубата на още живот, твоя или на хората ми.

— Загуба на живот, а? Това ли те тревожи най-много сега?

— Позволихме си да те рехидратираме, нахранихме те и те облякохме. Погрижихме се за раните ти. Трябва да кажа... изглеждаш доста по-добре.

Итън погледна през прозореца — безкрайни борови гори пълзяха в долини и по възвишения, които понякога се издигаха над горското ниво, показвайки голи скали.

— Къде ме водите? — попита Итън.

— Удържам на думата си.

— Към кого?

— Към теб. Показвам ти за какво става дума.

— Не раз...

— Ще разбереш. Още колко ни остава, Роджър?

— Ще ви сваля след петнайсет минути — отвърна пилотът в слушалката.

Пустошта беше зашеметяваща.

Докъдето му стигаше погледът, нямаше никакви пътища и постройки.

Само покрити с гори хълмове и от време на време по някоя сребърна нишка между дърветата — поток или река.

Не след дълго гората остана зад тях и по промяната на звука на турбините Итън разбра, че пилотът насочва машината към земята.

Летяха над кафяв, сух на вид терен, който след петнайсетина километра се смени с огромна иглолистна гора.

На височина трийсет метра над земята хеликоптерът зави и няколко минути кръжа над един и същи участък, докато Поуп изучаваше терена с бинокъл.

— Чисто е — каза най-сетне той в микрофона си.

Кацнаха на голяма поляна, заобиколена от високи дъбове в есенна премяна. От роторите високата трева се разлюля на дълги вълни, които се разширяваха в концентрични кръгове от хеликоптера.

Итън се взираше в поляната, докато двигателят утихваше.

— Какво ще кажеш за една малка разходка, Итън? — каза Дженкинс.

Пам разкопча колана на скута му и ремъците на раменете.

— И белезниците ли? — попита тя.

Дженкинс погледна към Итън.

— Ще се държиш ли прилично?

— Разбира се.

Итън се наведе напред, за да може Пам да стигне до ключалката.

Белезниците се отвориха.

Итън се протегна и разтри китките си.

Дженкинс погледна към Поуп и изпъна ръка.

— Носиш ли ми онова, за което те помолих?

Шерифът му подаде сребрист пистолет, който изглеждаше достатъчно масивен, за да използва патрони 357 Магнум.

Дженкинс го изгледа със съмнение.

— Виждал съм те как стреляш — каза Поуп. — Ще се справиш. Целиш се в сърцето или още по-добре в главата и нямаш проблеми.

Поуп бръкна зад седалката си и извади АК-47 с пълнител за сто патрона. Итън го видя как превключва на автоматична стрелба.

Дженкинс свали слушалките си и дръпна завесата между пътническият отсек и пилотската кабина.

— Ще бъдем на четвърти канал — каза той на пилота. — Ще се обадим, ако се наложи да се изнасяме спешно.

— Ще си държа пръста на копчето.

— Свържете се с нас и при най-малкия признак за опасност.

— Слушам, сър.

— Арни остави ли ви оръжие?

— Всъщност две.

— Няма да се бавим.

Дженкинс отвори вратата и слезе.

Итън го последва след Поуп и Пам и се спусна по рампата в меката достигаща до кръста трева. Настигна Дженкинс и четиримата закрачиха бързо през поляната. Поуп водеше с автомата си, а Пам вървеше последна.

Беше ясен, златен следобед.

Всички изглеждаха нервни и на тръни, сякаш бяха тръгнали на патрул.

— Откакто дойдох в Уейуърд Пайнс, непрекъснато се ебавате с мен — каза Итън. — Какво правим в тази проклета пустош? Искам да ми кажете още сега.

Влязоха в гората и бавно продължиха през гъстите храсталаци.

Чуваше се крясък на птици, който приближаваше.

— Итън, но това не е пустош.

Итън зърна нещо едва забележимо между дърветата и осъзна, че досега не го е забелязал заради растителността. Ускори крачка през храстите и дръвчетата, растящи между високите дървета. Дженкинс го следваше плътно.

Когато стигна в подножието му, Итън спря и погледна нагоре.

Отначало не можа да разбере какво точно гледа. Долу гредите бяха плътно покрити с мъртви и живи пълзящи растения и кафяво-зеленият камуфлаж скриваше формата на структурата, сливаше я така пълно с цвета на гората, че ако не я гледаш конкретно, тя изчезваше.

По-нагоре се виждаха стоманените греди, които бяха станали червени от дълбоката ръжда. Векове окисляване. Три дъба бяха израснали право през средата на структурата и се виеха нагоре, някои от клоните им дори поддържаха металните греди. Беше оцелял само корозиращият скелет на долните шест етажа на сградата. Няколко греди в горната част бяха огънати и завити като кестеняви букли, но по-голямата част от конструкцията отдавна беше рухнала в центъра и бе погълната от гората.

Крясъците на птиците от развалините беше оглушителен. Сякаш това пред тях беше някакъв многоетажен кафез. Навсякъде се виждаха гнезда.

— Помниш ли как поиска да бъдеш прехвърлен в болница в Бойси? — попита Дженкинс.

— Да.

— Е, доведох те в Бойси. В самия център на града.

— Какви ги говориш?

— Това пред теб е сградата на Ю Ес Банк. Най-високият небостъргач в Айдахо. Офисите на Сикрет Сървис са били тук, нали? На седемнайсетия етаж, ако не се лъжа.

— Ти си побъркан.

— Зная, че прилича на гора, но всъщност се намираме в средата на Капитол Булевард. Щатският парламент е само на петстотин метра

натам през дърветата, макар че ако искаш да откриеш някаква следа от него, ще трябва да копаяш.

— Какво е това? Някакъв номер ли?

— Казах ти.

Итън сграбчи Дженкинс за яката и го придърпа към себе си.

— А сега започни да говориш смислено.

— Беше вкаран в състояние на забавени жизнени функции. Видя машините...

— За колко време?

— Итън...

— За колко време.

Дженкинс замълча и Итън изведнъж осъзна, че нещо в него изобщо не иска да чува отговора.

— За хиляда осемстотин и четиринайсет години...

Итън пусна яката на Дженкинс.

— ... пет месеца...

Залитна назад.

— ... и единайсет дни.

Итън погледна към руините.

Към небето.

— Май ще е по-добре да седнеш. Хайде. — Докато Итън седнаше в папратите, Дженкинс погледна към Поуп и Пам. — Ще ни оставите ли малко насаме? Но не се отдалечавайте много.

Двамата се дръгнаха.

Дженкинс седна на земята срещу Итън.

— Мислите ти препускат — каза той. — Ще опиташ ли да не мислиш за минута и просто да ме изслушаш?

Беше валяло неотдавна — Итън усещаше влажната земя през кафявия униформен панталон, в който го бяха обули.

— Ще те попитам нещо — рече Дженкинс. — Когато те попитат кое е най-голямото откритие в историята, за какво се сецаш най-напред?

Итън сви рамене.

— Хайде, кажи ми.

— Излизането в космоса, теорията на относителността, не знам...

— Не. Най-голямото откритие в историята на човечеството е предвиждането как човекът ще изчезне.

— Като вид ли?

— Именно. През хиляда деветстотин седемдесет и първа един млад генетик на име Дейвид Пилчър направил стряскащо откритие. Имай предвид, че става въпрос за време преди снаждането на РНК и ДНК полиморфизма. Пилчър осъзнал, че човешкият геном, който по същество е цялата ни наследствена информация, програмираща растежа на клетките, се променя и нарушава.

— От какво?

— От какво? — Дженкинс се разсмя. — От всичко. От онова, което вече сме сторили на планетата, и от всичко, което ще й сторим през следващите столетия. Измиране на бозайници. Обезлесяване. Загуба на полярен лед. Озонови дупки. Повишени нива на въглероден двуокис в атмосферата. Киселинни дъждове. Мъртви зони в океаните. Неконтролиран лов на риба. Добив на нефт от морското дъно. Войни. Милиард автомобили с бензинов двигател. Ядрени катастрофи — Фукушима, Трий Майл Айлънд, Чернобил. Повече от две хиляди взривени атомни бомби като тестове. Токсични отпадъци. „Ексон-Валдес“^[1]. Разливът на нефт в Мексиканския залив от „Бритиш Петролиъм“. Всички отрови, които слагаме всеки ден в храната и водата си. От началото на Индустриалната революция се отнасяме към нашия свят по същия начин, по който рок звездите се отнасят към хотелската си стая. Но ние не сме рок звезди. В светлината на еволюционните сили ние сме слаб, крехък вид. Нашият геном е променлив и ние до такава степен злоупотребихме с планетата си, че в крайна сметка опорочихме безценната си ДНК, която ни прави човешки същества.

Но този човек, Пилчър, се досетил какво ни очаква — продължи Дженкинс. — Макар и не конкретно, а с по-едри щрихи. Разбрал, че поради причинените от нас самите промени в околната среда има потенциал за тахителичен анагенезис. Или казано на по-разбираем език — бърза макроеволюционна промяна. Какво означава това ли? Преминаване от човешко същество към нещо *друго* в рамките на трийсет поколения. Ако трябва да се изразя библейски, Пилчър е смятал, че предстои потоп, и затова решил да създаде ковчег. Разбираш ли ме дотук?

— Ни най-малко.

— Пилчър си помислил, че ако успее да запази известен брой чисти човешки същества, преди промените да достигнат критична маса, те ще могат да преживеят еволюционните промени, които ще доведат до унищожаването на човешката цивилизация и вида ни. Но за да постигне това, той се нуждаел от надеждна технология за понижаване на жизнените функции. Създал лаборатория и излял милиардите си в изследователска дейност. Сдобил се с технологията през седемдесет и девета и започнал работа по изграждането на хиляда машини. Междувременно търсил малко градче, в което да държи товара си, и когато се натъкнал на Уейуърд Пайнс, веднага разбрал, че това е идеалното място. Уединено. Лесно за отбрана. Затворено от онези високи отвесни скали. Трудно за достъп. Трудно за напускане. Изкупил всички частни и общински имоти и започнал строежа на подземен комплекс дълбоко в планините. Проектът бил мащабен. За изпълнението му били нужни двайсет и две години.

— Но как са се запазили запасите през цялото това време? — попита Итън. — Дървото и храната не биха издържали близо две хиляди години.

— До съживяването на персонала подземният склад, спалните отделения, наблюдателният център, буквално всеки квадратен сантиметър от комплекса е бил във вакуум. Не било идеалното решение и сме изгубили част от материалите, но са се запазили достатъчно да възстановим инфраструктурата на Уейуърд Пайнс, който бил напълно заличен от времето и стихииите. Влажността на въздуха в пещерната система е минимална и тъй като успяхме да унищожим почти стопроцентово бактериите, това се оказа почти толкова ефективно, колкото и забавянето на жизнените функции.

— Значи градчето е напълно самозадоволяващо се?

— Да, Уейуърд Пайнс функционира като амишко село^[2] или прединдустриално общество. И както сам видя, имаме предостатъчно суровини, за да поддържаме града.

— Видях крави. Да не би да сте направили суспенсорни камери и за добитък?

— Не, просто поставихме в стаза малко ембриони. След това ги развихме в изкуствени утроби.

— В две и дванайсета няма такива неща.

— Но имаше през две и трийсета.

— Къде е Пилчър сега?

Дженкинс се ухили.

— Ти ли си Пилчър? — попита Итън.

— Колегите ти Кейт Хюсън и Бил Евънс се опитваха да ме открият, когато изчезнаха в Уейуърд Пайнс. Част от бизнеса ми беше попаднала в полезрението на Сикрет Сървис. Именно затова сега си тук.

— Отвлякъл си федерални агенти? И си ги затворил?

— Да.

— Както и много други...

— Като изключим моя внимателно подбран и екстравагантно добре платен екип, едва ли бих могъл да разчитам на много доброволци за начинание от подобно естество.

— И затова си отвличал хората, дошли в Уейуърд Пайнс.

— Някои идваха в града и ги вземах там. Други издирвах.

— Колко общо?

— Шестстотин и петдесет в рамките на петдесет години.

— Ти си психопат.

Пилчър като че ли се замисли върху обвинението. Хладните му тъмни очи бяха изпитателни и вгълбени. Итън за първи път се вгледа в лицето на този човек и осъзна, че бръснатата глава и добрата кожа скриват възрастта му. Пилчър беше в началото на шейсетте си години, ако не и по-стар. Досега Итън беше смятал изключително прецизния му, овладян начин на говорене за ефектен трик, но сега виждаше какво е той в действителност — ясно доказателство за огромен интелект. Даде си сметка, че е седнал под балдахина на дъбовете с най-острия ум, който е срещал. В това имаше нещо вълнуващо и същевременно ужасяващо.

— Аз лично не се виждам по този начин — каза най-накрая Пилчър.

— Нима? А как тогава?

— По скоро като... спасител на нашия вид.

— Ти си крадял хора от семействата им.

— Още не схващаш, нали?

— Какво да схващам?

— Какво представлява Уейуърд Пайнс. Итън... това е последният град на Земята. Жива времева капсула на нашия начин на живот. На американската мечта. Жителите, персоналът, аз, ти... ние сме единствените, които сме останали от вида хомо сапиенс.

— И откъде знаеш това?

— Изпратих няколко разузнавателни екипа през годините. Онези, които се върнаха, съобщиха за невероятно враждебна среда. Никой не би могъл да оцелее без защитата и инфраструктурата на място като Уейуърд Пайнс. Откакто персоналът ми беше събуден преди четиринайсет години, сложихме радиомаяк, който излъчва сигнал на всички честоти за спешни случаи. Дори взех решението да излъча координатите на града, ако случайно са останали човешки същества, които да приемат сигнала. Никой не се свърза с нас. Казах, че това място е Бойси, но то не е. Няма Бойси, няма Айдахо, няма Америка. Имената вече не означават нищо.

— Как е приключило всичко?

— Никога няма да разберем. Аз заспах малко след теб, за да мога да поживея още двацет и пет години в Уейуърд Пайнс след събуждането си. И след две хиляди трийсет и втора всички заспахме в планината. Но ако трябва да предполагам, според изчисленията ми човечеството би трябвало да е видяло първите големи изменения някъде в началото на двацет и четвърти век. И тъй като разнообразието е основният материал за еволюцията, през двацет и шести век вече сме били напълно различен вид. Всяко поколение се е приближавало все повече и повече до нещо, способно да процъфтява в този токсичен свят. В нещо все повече и повече различаващо се от човека. Можеш да си представиш социалните и икономическите последици от това. Цялата човешка цивилизация е започнала да се срива. Предполагам, че е имало геноцид. Може би краят е настъпил за четиресет ужасни години. Или за хиляда. Може би мащабна ядрена война е заличила милиарди за един месец. Сигурен съм, че мнозина са си мислели, че настъпва краят на света. Но ние никога няма да научим какво точно е станало. Знаем единствено какво има сега там.

— И какво е то?

— Аберации. Наричаме ги абита. Онези същества с прозрачна кожа, които едва не те убиха в каньона. След събуждането си съм се качвал три пъти в хеликоптер, като се брои и днес. Доста е рисковано.

Сиатъл или по-скоро мястото, където се намираше Сиатъл, е най-далечната точка, до която сме стигали. Трябваше да набавим гориво. Едва успяхме да се върнем. Ако екстраполираме от онова, което видях, само на този континент би трябвало да има стотици милиони подобни създания. Разбира се, те са хищници и ако популацията им е толкова голяма, колкото предполагам, значи съществува и процъфтяваща популация на елени или друг тревопасен вид. Дори е възможно някакви потомци на бизона отново да бродят на огромни стада из равнините. Тъй като не можем да напуснем долината и да правим изследвания, разполагаме с малка извадка, по която да определим кои видове са оцелели невредими през последните две хиляди години. Птиците като че ли не са пострадали. Някои насекоми също. Но после си даваш сметка, че нещо липсва. Като щурците например. Или светулките. И през всичките четиринайсет години не съм видял нито една пчела.

— Какво представляват онези абита?

— Лесно е да мислим за тях като за мутации или отклонения, но подобно название всъщност е погрешно. Природата не гледа на нещата през призмата на добро и зло. Тя награждава ефективността. Това е великолепието и простотата на еволюцията. Тя нагажда дизайна според средата. Превръщайки света си в сметище, ние сме се принудили да се превърнем в различен от хомо сапиенс вид, който се е адаптирал чрез естествен отбор да оцелее след унищожаването на човешката цивилизация. Ако сравним нашата ДНК с тяхната, ще открием само седем милиона различни букви, което прави около половин процент.

— Господи.

— От логистична гледна точка абитата представляват огромен проблем. Те са много по-интелигентни от човекоподобните маймуни и несравнимо по-агресивни. Успяхме да уловим няколко през годините. Изучавахме ги. Опитвахме се да установим контакт, но безуспешно. По сила и бързина приличат по-скоро на неандерталци. И тежащите трийсет килограма са смъртно опасни, а някои от тях са сто килограма. Извади голям късмет, като оцеля.

— Значи затова сте построили оградите около Уейуърд Пайнс.

— Доста е отрезвяващо да откриеш, че вече не се намиращ на върха на хранителната верига. От време на време някое аби успява да

мине през оградата, но имаме детектори за движение около града и държим цялата долина под денонощно наблюдение.

— В такъв случай защо просто...

— Не те убихме ли? — Дженкинс се усмихна. — Отначало исках хората ми да го направят. Когато стигна каньона, знаехме, че в района има глутница абита. Ти беше невъоръжен. Защо да пилеем мунициии?

— А жителите... те знаят ли за това?

— Не.

— А какво си мислят?

— Събудиха се тук след катастрофа, също като теб — разбира се, наранени на подходящите места. Чрез програмата ни за интеграция осъзнаха, че няма да напуснат града. Освен това имаме правила и мерки, които свеждат до минимум появилите се усложнения, когато някой от осемдесет и четвърта живее до някой от две и петнайсата. За да живеят добре и да създават поколение, те не бива да знаят, че са единствените оцелели. Трябва да живеят така, сякаш светът продължава да си съществува.

— Но онзи свят го няма. Какъв е смисълът от подобна лъжа? Защо просто не ги будите с думите „Поздравления! Вие сте единствените оцелели!“?

— Направихме точно това с първата група. Тъкмо бяхме приключили с възстановяването на града, събрахме всички в църквата и казахме — вижте, ето как стоят нещата. Не спестихме нищо.

— И какво стана?

— За две години трийсет и пет процента от тях се самоубиха. Други двайсет напуснаха града и бяха избити. Никой не се ожени. Нито една жена не забременя. Изгубих деветдесет и трима души, Итън. Не мога... не, *човечеството* не може да си позволи такива огромни загуби. Не твърдя, че методът ни е съвършен, но през всички тези години и след като опитахме почти всичко друго, се доказа, че това е най-ефективната система за увеличаването на популацията ни.

— Но те винаги ще се чудят, нали така? Ще се питат как ли е навън? И къде всъщност се намират?

— Някои го правят, но ние сме приспособим вид. Чрез възпитание повечето започват да приемат средата си, стига тя да не е напълно лишена от надежда.

— Не вярвам, че приемат, че света го има, щом не им позволяват да го видят.

— Вярваш ли в бог, Итън?

— Не.

— Мнозина са вярвали. Приемали са морални кодекси. Създавали са религии. Убивали са в името на богове, които никога не са виждали и чували. А вярваш ли във вселената?

— Разбира се.

— О, значи си бил в космоса? Посещавал ли си лично онези далечни галактики?

— Разбрах.

— Уейуърд Пайнс е просто един умален свят. Малко градче, което хората никога не напускат. Страхът и вярата в неизвестното още са в сила, но в по-малък мащаб. Границите на света, от който идваш, са космосът и Бог. В Пайнс границите са отвесните скали, които защитават градчето, и загадъчното присъствие в планината, или иначе казано, аз.

— Ти не си истински психиатър.

— Нямам формално образование, но се правя на такъв в града. Намирам за добре да печеля доверието на жителите. Да бъда в течение с настроенията в Уейуърд Пайнс. Да окуражавам хората в техните борби и съмнения.

— Ти накара хората да убият Бевърли.

— Да.

— И агент Евънс.

— Той ме принуди.

— Накара ги да убият и мен.

— Но ти се измъкна. Доказа се като много по-добър, отколкото предполагам.

— Създал си култура на насилие.

— В това няма нищо ново. Виж, когато насилието се превърне в норма, хората се адаптират към нормата. Това не е по-различно от гладиаторските игри, хвърлянето на християни на лъвовете и публичните обесвания в стария Запад. Атмосферата на самоконтрол не е лошо нещо.

— Но тези хора не са истински свободни.

— Свободата е типичен конструкт на двайсети век. Нали няма да тръгнеш да ме убеждаваш, че индивидуалната свобода е по-важна от оцеляването на вида ни?

— Те биха могли да решат сами. В това поне ще има достойнство. Нали точно това ни прави хора?

— Решението не е тяхно.

— О, значи е твое?

— Достойнството е прекрасна концепция, но какво ще стане, ако направят погрешен избор? Като онази първа група. Ако няма вид, който да изповядва подобен идеал, какъв е смисълът?

— Защо не ме уби?

Пилчър се усмихна, сякаш се радваше, че Итън най-сетне е засегнал темата. Той наклони глава настрани.

— Чуваш ли това?

— Кое?

— Тишината.

Птиците се бяха смълчали.

Пилчър се надигна с мъка.

Итън също се изправи.

Гората внезапно беше замряла.

Пилчър извади пистолета от колана си.

Вдигна уоки-токите си.

— Поуп, връщайте се.

— Разбрано.

— Къде сте?

— На двеста метра на север. Всичко наред ли е?

— Имам чувството, че е време да се изнасяме към хълмовете.

— Разбрано. Тръгваме. Край.

Пилчър се загледа към поляната.

Някъде зад тях Итън чуваше пукането на клонки и шумоленето на падналите листа под краката на Поуп и Пам.

— Итън, никак не ми беше лесно да те откарам на двеста километра до руините на Бойси. Надявам се, че оценяваш жеста. През годините сме имали няколко проблемни жители, но нищо, което би могло да се сравнява с теб. Какво според теб ценя най-много?

— Нямам представа.

Итън погледна между дъбовете към поляната.

Червени листа падаха лениво от клоните на дърветата.

— Контролът. В Пайнс има тайна група, която привидно е кротка. Но тайно иска да вземе властта. Наречи го... въстание. Бунт. Искат да се освободят, да дръпнат завесата, да променят начина, по който се правят нещата. Разбираш, че това ще означава край за Пайнс. Край за нас.

Излязоха от дърветата. Хеликоптерът беше на сто метра от тях и бронзовата му боя блестеше на късното следобедно слънце.

„Какъв чудесен есенен ден“ — мислеше си една част от Итън.

— Какво искаш от мен? — попита той.

— Да ми помогнеш. Ти имаш редки способности.

— Защо ми се струва, че май нямам особен избор?

— Разбира се, че имаш.

Лек ветрец лъхна в лицето на Итън и тревата на поляната се наведе към земята.

Стигнаха хеликоптера и Пилчър отвори вратата и изчака Итън да се качи пръв.

— Откакто се събуди в Пайнс, единственото нещо, което искаше, беше да си тръгнеш — каза Пилчър, след като двамата седнаха един срещу друг — Давам ти тази възможност, плюс бонус. Още сега. Погледни зад себе си.

Итън погледна над седалката към товарния отсек и дръпна завесата.

Очите му се насълзиха.

Било е тук през цялото време — брутален фрагмент знание, което дори не си беше позволил да забележи. Че ако казаното от Пилчър е вярно, никога повече няма да види семейството си. Че от него ще са останали само древни кости.

А ето че те бяха тук — Тереза и Бен, в безсъзнание и вързани за носилка, с черен брезентов чувал между тях.

Момчето му не изглеждаше като седемгодишно хлапе.

— След като те приспах, аз те проучих, Итън. Реших, че имаш истински потенциал. И затова взех семейството ти.

Итън избърса очи.

— Колко време са живели в Пайнс?

— Пет години.

— Синът ми... той...

— Сега той е на дванайсет. И двамата се интегрираха добре. Реших, че ще е по-добре да са стабилни и да са се установили, преди да се опитам да включа и теб.

Итън изобщо не си направи труда да скрие яростта си.

— Защо си чакал толкова дълго? — изръмжа той.

— Не съм. Итън, това е третият ни опит с теб.

— Как е възможно това?

— Ретроградната амнезия е един от ефектите на суспендирането. При всяко събуждане умът ти се връща към случилото се непосредствено преди първото приспиване. В твоя случай — автомобилната катастрофа. Подозирам обаче, че някои спомени се запазват. И може би се проявяват в сънищата.

— Значи съм се опитвал да избягам и преди?

— Първия път прекоси реката и едва не беше убит от абитата. Намесихме се и те спасихме. Втория път се погрижихме да откриеш семейството си, защото си мислехме, че това може да помогне. Но ти се опита да избягаш с тях. Едва не загинахте и тримата.

— И затова този път се заехте с ума ми?

— Помислихме си, че ако успеем да насадим психоза, може би ще имаме шанс. И ти инжектирахме силни антипсихотици.

— Главоболието ми.

— Дори опитахме да използваме историята ти с измъчването срещу теб.

— Какво имаш предвид?

— Разполагам с военното ти досие. Четох доклада ти за случилото се с теб във Фалуджа. Опитахме се да използвахме това по време на разпита на Поуп.

— Ти си... побъркан.

— Никога не съм очаквал, че ще успееш да проникнеш в бункера. Смятахме просто да те оставим на абитата. Но когато те видях в залата, ми хрумна нещо. Ти си упорит. Боец докрай. Никога няма да приемеш реалността на Уейуърд Пайнс. Осъзнах, че трябва да престана да се боря с теб. Че вместо пречка, ти може да ни бъдеш от полза.

— Защо просто не ми каза всичко това?

— Защото не знаех какво ще направиш с това знание, Итън. Ще се самоубиеш? Ще избягаш? Ще се опиташ да се оправяш сам? Но

сега осъзнавам, че ти си един от редките случаи.

— Какво имаш предвид?

— Повечето хора в града не могат да понесат истината за света. А ти... ти не можеш да понасяш лъжата. Неведението. Ти си първият жител, с когото споделям това. Разбира се, семейството ти беше съсипано да гледа трудностите, с които ти се сблъска.

Итън се обърна и изгледа кръвнишки Пилчър.

— Защо си ги довел тук?

— Давам ти възможност за избор, Итън. Те не знаят нищо за света извън Пайнс. Ти обаче знаеш. Само да кажеш, ще те оставя със семейството ти на тази поляна. В чувала има храна и запаси, дори оръжие. Ти си човек, който иска нещата да стават по неговите правила, и аз уважавам позицията ти. Ако това е най-важното за теб, така да бъде. Можеш да царуваш в ада навън или да служиш в рая, в Пайнс. Изборът е твой. Но ако се върнеш в Пайнс, ако избереш безопасността и подкрепата за семейството си и за себе си, това ще стане според моите правила. А моите правила, Итън, вървят със сурови наказания. Ако ме разочароваш, ако ме предадеш, ще те накарам да гледаш, докато синът ти...

Внезапният звук прекъсна Пилчър. Отначало Итън си помисли, че някой е включил механичен чук в гората, но после осъзна какво е и страхът го сграбчи за гърлото.

Беше характерното *та-та-та* на автомат.

— Палете хеликоптера! — гръмна гласът на Пам по радиото. — Те идват!

Пилчър погледна към кабината.

— Изкарай ни оттук — каза той.

— Действам по въпроса, шефе.

Итън чу как турбините заработиха и гърмежа на пушката на Пам. Отиде до прозореца и се загледа към гората. Стрелбата приближаваше.

В хеликоптера беше твърде шумно за разговори и затова той си сложи слушалките и даде знак на Пилчър да направи същото.

— Какво искаш от мен? — попита Итън.

— Да ми помагаш в управлението на Пайнс. Отвътре. Ще бъде адски тежка работа, но си създаден за нея.

— Това не е ли работата на Поуп?

Итън забеляза движение сред дърветата. Турбините започнаха да вият и хеликоптерът завибрира от високите обороти.

Поуп и Пам изскочиха от гората и заотстъпваха към средата на поляната.

Три абита скочиха от дърветата. Поуп свали две с дълъг откос, а Пам стреля два пъти в гърдите на третото.

Итън се хвърли към другата страна на кабината и погледна през прозореца.

— Пилчър.

— Какво?

— Дай ми пистолета си.

— Защо?

Итън почука стъклото и посочи към групата абита, излизаща от другата страна на поляната — най-малко четири, носещи се на пълна скорост към Пам и Поуп, използвайки и четирите си крайника.

— С мен ли си, Итън?

— Те ще загинат.

— С мен ли си?

Итън кимна.

Пилчър пхна пистолета в ръката му.

Итън свали слушалките си.

— Още колко остава? — извика той към кабината.

— Трийсет секунди!

Итън отвори вратата и скочи в тревата.

Ревът на роторите и на вятъра го оглушаваше.

Поуп и Пам бяха на петдесет метра от него и още отстъпваха към хеликоптера, без да престават да стрелят.

Вече бяха убили дузина абита и бледите им тела бяха осеяли поляната, но прииждаха нови и нови.

Повече, отколкото можеше да преброи Итън.

Затича се в обратната посока.

На двайсет метра от хеликоптера спря и се разкрачи.

Погледна револвера в ръката си — „Рюгер“ с цилиндър за шест патрона.

Вдигна го.

Прицели се.

Пет абита летяха с пълна скорост.

Дръпна ударника. Автоматичната стрелба и гърмежите на пушката се чуваха въпреки воя на турбините.

Абитата вече бяха на десет метра от него. „Когато и да откриеш огън, ще е добре. И никакви пропуски. Трябва да ги сваляш с един куршум“.

Избра си съществото в центъра и когато то правеше поредния си скок, стреля. Куршумът отнесе горната половина на главата му във фонтан от кръв, мозък и кост.

Поне куршумите бяха с кух връх.

Другите четири продължаваха да се носят към него.

Свали двете отляво — по един куршум в лицето.

Улучи четвъртото в гърлото.

Последното вече беше на три метра от него.

Достатъчно близо, за да го подуши.

Итън стреля, докато съществото скачаше, и куршумът само одраска крака му. Итън се прицели отново, докато абито летеше към него.

Вдигна ударника и дръпна спусъка в момента, в който чудовището го връхлетя с оголени зъби. Писъкът му беше по-силен и от рева на турбините.

Куршумът мина през зъбите и отнесе задната част на черепа му, докато то се блъскаше в Итън.

Той не помръдна.

Беше зашеметен.

Главата му се отметна назад с такава сила, че пред очите му излязоха искри и нещо стана със слуха му — звуците бяха приглушени и забавени, можеше да чуе всеки отделен елемент, който изграждаше симфонията от хаос около него.

Гърмежите на пушката.

Трясъкът на автомата.

Роторите.

Писъците на абитата.

„Ставай, ставай, ставай“.

Итън изблъска мъртвото аби от гърдите си и седна. Опита се да се огледа, но виждаше размазано. Примигна няколко пъти и тръсна глава. Светът бавно кристализира, сякаш някой нагласяше фокуса на бинокъл.

Мили боже.

На поляната вече имаше най-малко петдесет от тях.

Десетки други изскачаха между дърветата всяка следваща секунда.

И всички се насочваха към хеликоптера в центъра.

Итън се надигна с мъка, като залиташе наляво, изгубил центъра си на равновесие.

Запрепъва се към хеликоптера.

Пам вече беше вътре.

Поуп стоеше на няколко стъпки от плъзгача и се опитваше да отблъсне абитата. Беше опрял автомата на рамото си и вече стреляше на единична — вероятно му бяха останали само още няколко патрона в пълнителя.

Докато стъпваше на плъзгача, Итън го потупа по рамото и изкрещя в ухото му:

— Да вървим!

Пилчър отвори вратата и Итън се хвърли в кабината.

Закопча се и погледна през прозореца.

Цяла армия абита изпълваше поляната.

Бяха стотици.

На десет секунди от хеликоптера и приближаваха като глутница псета.

Докато Итън слагаше слушалките си, Пилчър затвори вратата и я заключи.

— Да вървим, Роджър — каза той.

— Ами шерифът?

— Поуп остава.

Итън видя през прозореца как Арнолд хвърля автомата си и се опитва да отвори вратата. Натискаше дръжката, но тя не помръдваше.

Поуп впери поглед през стъклото към Пилчър. В очите му се мярна объркване, което бързо се смени с разбиране.

И страх.

Поуп изкрещя нещо, което нямаше как да чуят.

— Защо? — попита Итън.

Пилчър не откъсна поглед от Поуп.

— Той иска да управлява.

Поуп заблъска с юмруци по прозореца. По стъклото се размаза кръв.

— Роджър, не искам да ти се меся, но всички ще умрем, ако не ни махнеш отгук.

Итън усети как плъзгачите се завъртат и отделят от земята.

— Не можеш просто да го оставиш — каза той.

Загледа се как хеликоптерът се вдига над земята. Шерифът беше праметнал лявата си ръка върху плъзгача и се мъчеше да се задържи.

— Свършено е — каза Пилчър. — И ти си новият ми шериф. Добре дошъл на борда.

Десетки абита се скупчиха под Поуп, скачаха, замахваха към него, но той се беше хванал здраво за плъзгача и краката му висяха малко над тях.

— Роджър, спусни се една педя надолу, ако нямаш нищо против — каза Пилчър.

Хеликоптерът се заклати тромаво — Итън усещаше, че пилотът не е летял от години — и спусна Поуп наред лудостта на земята.

Когато първото аби сграбчи крака на шерифа, опашката на хеликоптера се килна към земята от тежестта му.

Второ създание се вкопчи в другия крак на Поуп и за един ужасяващ миг Итън си помисли, че чудовищата ще завлекат машината на земята.

Роджър реагира незабавно и бързо вдигна хеликоптера на шест метра над поляната.

Итън се взираше в обезумелите очи на Поуп.

Хватката му за плъзгача беше отслабнала и сега той се държеше само на пръсти, кокалчетата му бяха побелели от напрежението, а три абита висяха от краката му.

Поуп срещна погледа на Итън.

Изкрещя нещо, но то беше заглушено от рева на турбините.

Поуп се пусна, полетя надолу за половин секунда и изчезна под бясно мятащите се тела.

Итън се извърна.

Пилчър го гледаше.

Гледаше през него.

Хеликоптерът рязко зави и се понесе на север към планините.

Летяха мълчаливо. Вниманието на Итън беше разделено между гледката навън и погледите към спящото му семейство зад завесата.

— С тях всичко ще бъде наред, Итън — каза Пилчър, когато Итън ги погледна за трети път. — Ще се събудят довечера в леглата си, на топло и безопасно. Само това е от значение, нали? А тук със сигурност щяха да загинат.

Започваше да се свечерява.

Итън беше смъртно уморен, но всеки път, когато затваряше очи, мислите му се понасяха с ослепителна скорост в стотици различни посоки.

Затова се опита просто да гледа как светът се носи под него.

Гледаше на запад.

Слънцето залезе и планинските хребети се очертаха на фона на вечерното небе като обезобразено острие на трион.

В боровата гора на триста метра под тях не се виждаше нищо.

Никъде нямаше нито една светлинка, дело на човека.

Летяха в зейналия мрак.

Светлините бяха приглушени, сиянието на приборите в пилотската кабина беше скрито от завесата и Итън си помисли, че със същия успех можеше да е не в хеликоптер, а в някакво черно море.

Или в космоса.

Семейството му беше до него и това бе утешително, но докато се облягаше на леденото стъкло, нямаше как да не изпита страх.

И отчаяние.

Бяха сами.

Ужасно сами.

Мисълта го удари като парен чук.

През последните няколко дни се беше борил да се върне към живота си извън Уейуърд Пайнс, а него вече го нямаше.

Нямаше го вече близо две хиляди години.

Приятелите.

Домът му.

Работата.

Почти всичко, което го дефинираше като личност.

Как би могъл човек да се примири с подобно нещо?
Какво би могло да те накара да станеш от леглото и да искаш да продължиш да дишаш?

„Семейството ти. Двамата души, които спят зад теб“.

Итън отвори очи.

Отначало не повярва на очите си.

В далечината напред целия мрак сияеше кладенец от светлина.

Пайнс.

Светлините на къщите и верандите.

Уличните лампи и фаровете на автомобилите.

Смесени в мекото нощно сияние на градче.

На цивилизация.

Вече се спускаха и Итън знаеше, че в онази долина там има викторианска къща, в която живеят жена му и синът му.

В която щеше да живее и той.

Където имаше топло легло, в което да изпълзи.

Кухня, от която да се носи аромат на току-що приготвена храна.

Веранда, на която да седи през дългите летни вечери.

Двор, в който да играе кеч със сина си.

Може би си имаше дори ламаринен покрив, а Итън най-много обичаше барабаненето на дъжда върху ламарина. Особено късно през нощта, когато си в леглото и прегръщаш жена си, а синът ти спи в съседната стая.

Светлините на Уейуърд Пайнс се отразяваха в скалите около градчето и за първи път тези стръмни планински стени му изглеждаха привлекателни.

Крепост срещу ужаса, който беше навън.

Закрила за последния град на Земята.

Дали някога щеше да *почувства* това място като дом?

И дали ще е добре, ако това се случи?

Мислите си, че човекът може да унищожи планетата?
Ама че самонадеяна и опияняваща суета. Земята е преживяла какво ли не през историята си. Със сигурност

ще преживее и нас. За Земята един милион години са нищо. Планетата живее и диша в много по-огромни мащаби. Не можем дори да си представим нейните бавни и могъщи ритми, нямаме смиреността да се опитаме да го направим. Ние сме се появили тук преди миг. Ако изчезнем утре, Земята няма да тъгува за нас.

Майкъл Крайтън^[3]

[1] Петролен супертанкер, който през 1989 г. се натъква на подводен риф в залива Принц Уилям (Аляска) и излива в морето 1400000 барела суров петрол, унищожил изцяло флората и фауната в район с площ 1500 кв.км. — Б.пр. 09 ↑

[2] Амиши — религиозна общност в САЩ и Онтарио, която живее напълно изолирано. — Б.пр. ↑

[3] Цитатът е от „Джурасик парк“ на Майкъл Крайтън. ↑

ЕПИЛОГ

Седи в тишината на кабинета си, качил крака на бюрото, изучава месинговата звезда в ръката си и прокарва пръсти по буквите УП в центъра, инкрустирани с някакъв черен камък, може би обсидиан. Облечен е в кафяви дочени панталони и зелена риза с дълги ръкави, също като предшественика си. Платът изглежда нов и прекадено колосан.

За утре има насрочена разширена среща с Пилчър и екипа му, но днешният ден е спокоен.

И странен.

Осем часа седи в притихналия си офис, унесен в мисли. Телефонът го прекъсна само веднъж — по обед Белинда от рецепцията го попита дали иска да му вземе нещо за хапване.

Поглежда към часовника и голямата стрелка се премества на дванайсет.

Пет следобед.

Сваля краката си от бюрото, става, нахлупва каубойската си шапка и прибира месинговата звезда в джоба си. Може би утре най-сетне ще събере сили да си я сложи.

Или може би не.

Подобно на първия ден на всяко ново начинание, този беше наистина дълъг и Итън е доволен, че е свършил.

Хвърля жаден, изпълнен с копнеж поглед към трите стари шкафа за оръжие, излиза от кабинета и тръгва по коридора към рецепцията.

Бюрото на Белинда е покрито с карти.

— Аз изчезвам — казва Итън.

Белокосата жена поставя асо пика и го поглежда с топла усмивка, която по абсолютно никакъв начин не издава коя е в действителност.

— Как мина първият ден?

— Чудесно.

— Приятна вечер, шерифе. Ще се видим утре сутринта.

Вечерта е прохладна и ясна.

Слънцето вече се е плъзнало зад планините и се усеща мраз, който може би вещае първата слана за сезона.

Итън върви по тротоара на тихия квартал.

— Добър вечер, шерифе! — поздравява старец, седнал в люлеещ се стол на верандата си.

Итън докосва шапката си.

Повдига я, сякаш вдига наздравица.

— Матю! — вика жена някъде наблизо. — Време е за вечеря!

— Еее, мамо! Само още пет минути!

— Не, идвай веднага!

Гласовете отекват и заглъхват в долината.

На следващата улица минава покрай общинска градина. Няколко десетки работници се трудят здравата и пълнят големи кошници с плодове и зеленчуци.

Лекият ветреца донася аромат на презрели ябълки.

Накъдето и да погледне, в къщите оживяват светлини и въздухът се изпълва с миризмата на готвени ястия.

През полуотворените прозорци се чува звън на съдове, фрагменти от разговори, отваряне и затваряне на фурни.

Всички, покрай които минава, се усмихват и го поздравяват.

Сякаш е попаднал в оживяла картина на Норман Рокуел.

Пресича Главната и продължава няколко преки по Шеста, докато пристига на адреса, който му е дал Пилчър.

Триетажна викторианска къща, жълта като канарче и с бели корниз. Най-характерната ѝ черта е прозорецът, оформен като сълза точно под билото на покрива.

През големия прозорец на първия етаж вижда жена до мивката в кухнята, която изсипва тенджерата паста в голяма цедка. Парата се вдига на вълни към лицето ѝ.

Докато я гледа, сърцето му се разтуптява развълнувано.

Жена му.

Минава по каменната алея в предния двор, изкачва трите стъпала и стъпва на верандата.

Почуква на мрежестата врата.

След секунди лампата светва.

Плачейки, тя отваря и се взира в него през мрежестата врата, а от стълбите се чуват стъпки.

Синът на Итън застава зад нея и слага ръце на раменете на майка си.

— Здравсти, татко.

Това вече не е гласът на малко момче.

— Господи, станал си по-висок от майка си.

Мрежата все още ги дели и от другата ѝ страна Тереза изглежда същата, макар че русата ѝ коса е много по-дълга, отколкото я е виждал някога.

— Чух, че са те направили шериф — казва Бен.

— Така е. — Следва дълъг, наситен с емоции момент. — Тереза.

Тя избърсва очи с длани.

— Мирише великолепно — казва Итън.

— Готвя спагети.

— Обожавам спагетите ти.

— Зная. — Гласът ѝ трепери.

— Казаха ли ви, че идвам?

Тя кима.

— Наистина ли си тук, Итън?

— Да.

— И този път ще останеш?

— Никога повече няма да ви напусна.

— Толкова дълго чакахме. — Тя отново трябва да избърше очите си. — Бен, иди да разбъркаш соса, ако обичаш.

Момчето забързано изчезва в кухнята.

— Нещо против да вляза? — пита Итън.

— Изгубихме те в Сиатъл. После те изгубихме тук. Не мога да го понеса. Той не може да го понесе.

— Тереза, погледни ме. — Тя го поглежда. — Никога повече няма да ви напусна.

Тревожи се, че ще го пита какво се е случило. Защо не е мъртъв. Въпрос, от който се е страхувал и за който се е подготвял през целия ден.

Но тя не го задава.

А отваря вратата.

Най-много от всичко се е страхувал да не я види гневна, но под меката светлина на лампата на верандата на лицето ѝ не е изписана горчивина. А малко покруса. Началото на бръчки около устата, които преди ги нямаше. И около тези яркозелени очи, които го бяха покосили преди толкова много години. Много сълзи. Но също и любов.

Най-вече любов.

Тя го придърпва през прага в дома им.

Мрежестата врата се затваря.

Вътре в къщата плаче момче.

Мъж не е в състояние да сдържи собствените си сълзи.

Три души в свирепа прегръдка, без никакво намерение да се пуснат.

А навън, точно когато се включват уличните лампи, някъде от храстите покрай верандата се разнася звук, равномерен като метроном, на съвършено равни интервали.

Песен на щурец.

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място на агента ми Дейвид Хейл Смит и на всички в „Томас & Мърсър“, които дадоха 110% от себе си, за да може книгата да види бял свят. Привилегия е да познаваш и работиш с такъв невероятно талантлив екип, който променя към по-добро начина, по който четем.

Сърдечни благодарности на Анди Бартлет, Жак Бен-Зекри, Рори Конъл, Вики Грифит, Миа Липман, Пол Даймънд, Ейми Бейтс, Джеф Бел, Дафни Дюрам, Джон Файн, Алекс Кар, Филип Патрик, Алън Търкълс, Сара Гелман, Джоди Уоршоу, както и гръмки овации за издателите ми от „Киндъл Дайрект Пъблишинг“ Брайън Мичъл, Брайън Карвър и Надер Кабани.

Невероятно съм щастлив да имам за приятели някои фантастични писатели и проникателни читатели. Те дадоха страхотни отзиви за ранните версии на „Пайнс“ и направиха книгата по-добра във всяко отношение. Огромни благодарности на партньора ми по перо Джо Конрат, на Марая Конрат, на брат ми Джордан Крауч, на страхотния художник на корицата Йерън тен Бердж, на Ан Вос Патерсън, Сюзън Тайрпак, Селена Кит и Маркълс Сейки. Специални благодарности и на Бари Айслър за ценните му съвети като читател.

И накрая, прегръдки и целувка за скъпото ми семейство — Ребека, Ейдън и Анслий. Благодаря, че ме делихте с тази книга, която умирах да напиша. Обичам ви.

ПОСЛЕСЛОВ

На 8 април 1990 г. по Ей Би Си беше излъчен пилотният епизод на емблематичния филм „Туин Пийкс“ на Марк Фрост и Дейвид Линч и за известно време загадката кой е убиецът на Лора Палмър хипнотизира цяла Америка. По онова време бях на дванайсет и никога няма да забравя чувството, което ме обхващаше, докато гледах причудливия сериал за зловещо градче с адски добро кафе и великолепен черешов пай, в което нищо не е такова, каквото изглежда.

„Туин Пийкс“ в крайна сметка не бе продължен, невероятният режисьор и актьорите се заеха с други неща, но безспорната магия на онези ранни епизоди ме преследва и две десетилетия по-късно. Поредици като „Северно изложение“, „Зад оградата“, „Досиетата Х“ и „Изгубени“ от време на време залитат към онази зловещо красива тайнственост на „Туин Пийкс“, но като цяло така и не успяха да се доближат до него, поне за мен.

Казват, че цялото изкуство — било то литература, музика или визуално — е реакция на друго изкуство, и аз смятам, че това наистина е така. Колкото и добър да беше „Туин Пийкс“, естеството на сериала и особено внезапният му и преждевременен край ме остави изключително неудовлетворен. След прекъсването на поредицата бях така покрусен, че дори се опитах да напиша митичния трети сезон — не за другите, а за себе си, за да мога да продължа изживяването.

Това усилие се провали, както и много други мои опити от периода на съзряването ми като личност и писател да се върна към онова, което беше изпитало дванайсетгодишното момче през 1990 г.

„Пайнс“ е кулминацията на тези усилия, продължили вече двайсет години, да създам нещо, което ме кара да се чувствам по онзи начин, по който се чувствах, докато гледах „Туин Пийкс“. В никакъв случай не искам да кажа, че „Пайнс“ може да се сравнява с шедьовъра на Линч, нито пък че ще успее да върне *вас* към магията на онзи сериал. Той беше толкова оригинален, че всеки опит за пресъздаване на ореола му е обречен на неизбежен провал. Изпитвам обаче нуждата

да изразя до каква степен „Пайнс“ е повлиян от творбата на Линч за малко градче насред нищото — прекрасно отвън, но абсолютно черно вътре.

„Пайнс“ никога нямаше да се появи и аз може би никога нямаше да стана писател, ако родителите ми не ми позволяваха да оставам до късно в четвъртък вечер през пролетта на 1990 година и да гледам онзи незабравим и несравним сериал.

Така че благодаря, мамо и татко. Благодаря, г-н Линч и г-н Фрост. И разбира се, благодарности на неподражаемия агент Дейл Купър.

„Пайнс“ далеч не е „Туин Пийкс“, но нямаше да го има без него.

Надявам се да сте се насладили на моето шоу.

Блейк Крауч

Дюранго, Колорадо
Юли 2012 г.

Издание:

Автор: Блейк Крауч

Заглавие: Пайнс

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американски

Излязла от печат: 31.03.2014

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-475-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1127>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.